زما مینه شهیده شوه !

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی شکور
الرحمن حمیدي د ۱۳۷۰ لمریز کال کې د هیواده لیرې د هجرت پر مهال د پښتونخوا په کرمې ایجنسۍ کې دې نړۍ ته سترګې وغړولې.
ښاغلی شکور الرحمن حمیدي د مرحوم حاجي سید علي خان زوی د خوست ولایت د اسماعیل خیلو او مندوزیو ولسوالی د حیدرخیلو د کټه سري کلي او سیدونکی دی.
نوموړی د مهاجرت څخه د راستنیدو وروسته په ښوڼځي کې شامل شو لمړنی زده کړې یې د حیدرخیلو د صدیق روهي عالي لیسه او پاتې زده کړې یې د پښتونخوا پیښور ښار دعوت عالي لیسه کې بشپړې کړې دي.
د ښوڼځي تر بشپړیدو وروسته د پیښور پوهنتون ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو ، خو د وخت مجبوریو یې د زده کړو مخه ډب کړه او له دوه کاله زده کړې وروسته یې د پوهنتون سره خدای پاماني وکړه.
له هغې وروسته هیواد ته راستون شو او د ننګرهار ملي راډیو تلویزیون کې د ویاند په توګه په دنده وګمارل شو ، له شپږو میاشتو دندې وروسته خپل پلارني ټاټوبي خوست ته راغی او جوخت د ولس غږ په نوم شخصي راډیو کې د ویاند او ورسته د نشراتو د مدیر په دنده وګمارل شو.
د دې ترڅنګ یې خپل قلم هم له ګوتو ونه غورځاوه او خپلې ادبي هڅې یې جاري وساتلې چې ښه بیلګه یې همدا اثر دی.
د ښاغلي حمیدي صاحب دا لمړنی چاپي اثر دی خو د ده ډیر اثار د وخت د تاړاکونو خوراک شوي دي.
د محترم حمیدي په لسګونه لیکنې ، مقالې او شعرونه د هیواد په بیلابیلو رسنیو کې خپاره شوي او که همدا سې خپلې هڅې جاري وساتي نو لیرې نه ده چې د شعر او ادب پر اسمان به یو ځلانده ستوری شي.
په ژوره ادبي مینه
اسماعیل حقمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

اول څپرکی

زه اوزاهد د دعوت عالي لیسې په انګړ کې ولاړ ؤ چې عبدالله راغی دعبدالله سره مو سترې مشې او روغبړ وکړ.

عبدالله وویل: چې ستاسې کډې دلته دي او که په افغانستان کې.

ماوویل چې په افغانستان کې،عبدالله وویل چې زه به مو مخکې خبر کړی وم چې روغ مراسم مې درته نیولي وای ما وویل هیڅ خبره نه ده.

عبدالله دېر ښه هلک و ، مونږ چې دیوولسم ټولګي نه دولسم ټولګي ته بریالي شوو عبدالله د دولسم ټولګي نه فارغ شو.

کله چې دفارغینو او کامیابو شاګردانو لپاره مراسم ونیول شول د دولسم ټولګي د فارغینو وار چې تېر شو دیوولسم د فارغینو وار راورسید ،له نورو ټولو شاګردانو سره خپل خپلوان راغلي وو.

دهغوی په غاړو کې یې امیلونه واچول یوائې زما او د زاهد سره څوک نه وو راغلي، ځکه زمونږ کډې په افغانستان کې وې.

کله چې زما او د زاهد وار راورسید زما په غاړه کې یوائې خپلو څلورو ټولګیوالو (همصنفیانو) امیلونه واچول، کله چې عبدالله ولیدم خپل ټول امیلونه چې څو شېبې وړاندې د عبدالله په غاړه کې اچول شوي وو په ځوانانو وویشل ،زما او د زاهد په غاړو کې یې واچول.

. عبدالله مو د هغې ورځې راوروسته ملګری هم شو

زه عبدالله لا په خبرو بوخت وو چې زاهد وویل: حمیده ! راځه چې لاړ شو کمرې (کوټې) ته ناوخته کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبدالله نه مو رخصت را واخیست د کمرې په لور روان شو مونږ لا په لاره کې وو چې د زاهد د کور نه زاهد ته زنګ راغی زاهد چې موبایل له جیبه راویست اوویې ویل چې خور مې ده وړانګه.
وړانګه زما سره یوځای رالویه شوې وه ډېره ښایسته جلۍ وه .
زاهد د اوکې تڼۍ کیکاګله ، الو ! الو!
زاهد یو څو قدمه له ما لرې شو د وړانګې سره یې پنځه شپږ دقیقې خبرې وکړې کله یې چې ټیلفون بند کړ ما ورته وویل چې څنګه خیر خو و څه یې ویل زاهد وویل خیر خیریت ده هیڅ نشته هسې ویل یې چې یاد شوی مې وې ځکه مې ټیلفون درته وکړ په خبرو خبرو کمرې ته سره ورسیدو زه اوږد په بستره کې پرېوتم زاهد هم بسترې ته ډېره ولګوله او ویل یې چې عبدالله ته د خدای خیر ورکړي که عبدالله نه وای زمونږ په غاړه کې به چا امیلونه اچولی ما یې هم خبره تائید کړه چې ریښتیا هم عبدالله زمونږ سره ډېر ښه وکړل.
ورځې تېرېدې شپه به راغله ورځ به یې اوخوړه او ورځ به راغله شپه به یې اوخوړه یوه ورځ په ښوونځي کې سوالونه کیدل ډېر سوالونه وشول چا به ذهني سوالونه کول او چا به تاریخي د ډیرو سوالونو ځوابونه پیدا شول خو یو سوال بې ځوابه پاتې شو هغه دا چې استاذ وویل: هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه یې وینو چې ویې وینو نو نه یې اخلو چې وایې خلو نه یې اغوندو چې وایې غوندو نه یې وباسو, ټول شاګردان غلي شول یو هم ځواب پیدا نه کړ.
کله چې ښوونځی رخصت شو د خپلې کمرې په لورې روان وو چې د بازار په یوه کوڅه کې ډېر خلک راټول وو خو څه ښکارېدل نه چې په څه باندې راټول دي زما سره په خوا کې دوه کسان ولاړ وو ما ویل راځه د دوي نه به پوښتنه وکړو چې دا خلک د څه لپاره راټول شوي مخکې له دې چې زه پوښتنه وکړم هغوي په خبرو پیل وکړ ، ملګرې ته یې وویل چې راځه هسې هم مهاجر دي د دوي مرګ داسې دی لکه څوک چې په میږې پښه کېږدي. هیڅوک یې په غم کې نه دي د میږیانو په شان ډېر دي. د دوي خبرو ما او زاهد ته سخت زور راکړ شپې او ورځې تېرېدې تعلیمي کال مخکې په وړاندې روان و یوه ورځ په داسې حال کې چې زاهد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو او موبايل همدلته په کمره کې ورته پاتې و . چې موبايل ته زنګ راغی زنګ ډېر په اوږدو شو کله مې چې موبايل ته وکتل د موبايل په سکرين يو ښځينه نوم ليکل شوی. وړانګه په زړه کې مې وويل چې ځواب ورکړه کيدای شي چې کومه ضروري خبره به وي بيا مې له ځانه سره وويل چې که ځواب ورکړم زاهد به خپل موبايل وګوري وايي به چې زما د خور نمبر ته دې ولې ځواب ويلی. زه لا په دې سوچونو کې وم چې اړيکه پرې شوه له ځانه سره مې وويل چې که دا ځل بيا تيليفون وکړي حتماً به ځواب ورکوم که کومه ضروري خبره نه وه نو هغې ته به ووايم چې زاهد ته ونه وايې چې ستا موبايل ته کوم بل چا ځواب ورکړ.

د وړانګې نمبر به د راغلو ټيليفونو له ځايه رنګ کړم بيا هسې هم معلومات نه ورته کېږي څلور پنځه دقيقې وروسته موبايل ته بيا زنګ راغی,

په رپېدلو لاسونو مې موبايل اوچت کړ د اوکې تنۍ مې کيکاګله

.زړه مې ډېر درزيده موبايل مې غوږ ته نږدې کړ

د هغې خوا يو پوست او نرم غږ راغی

. الو ! الو ! الو وروره ! موبايل ولې نه پورته کوې

څنګه مريض خو به نه وې زه غلی وم څه مې نه شو ورته ويلی هغې بيا غږ کړ

الو ! الو ! وروره زاهده وروره روغ خو يې خبرې ولې نه کوې

دا ځلې مې زړه سره کلک غوندې کړ په بند بنده ژبه مې ځواب ورکړ

. آ، آ ، الو ، الو وړانګې هغه..... زاهد ,,,,زاهد د باندې تللی ډوډۍ پسې لږ وروسته راځي .

وړانګې ته غصه ورغله وړاندې به دې ويلي وای زما زړه خو پښنو ته پرېوت راته يې وويل چې ته څوک يې چې بې اجازې پرديو موبايلونو ته ځواب ورکوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته لږ سره وارخطا غوندې شوم ورته مې وویل چې وړانګې دا زما غلطي وه چې موبایل ته مې بې اجازې ځواب ورکړ. خو ، خوزه.زه حمید یم
د حمید د نوم په اوریدو سره هغې اړیکه پریکړه زه ډیر ورخطا شوم ویل مې که اوس زاهد راشي موبایل اوګوري زه به څنګه ځواب ورکوم لا په هم دې فکرونو کې وم چې بیا زنګ راغی له ډیرې ورخطا ورځې مې موبایل دوه ځلې اوکې کړ
. زه الو !الو !غږونه کوم ځواب نه راځي
زر مې موبایل ته وکتل موبایل دوه ځلې اوکې شوی و ، کومه اړیکه چې دوه ځلې اوکې شي نه له هغې خوا ځواب راځي نه له دې خوا زر مې بیا اوکې اووهله د هغې خوا ډیر خوږ نرم او پوست غږ راغی. الو ، الو حمیده ! خبرې خو کوه ولې غلی یې ؟
:ما ورته په بنده بنده ژبه وویل
هسې ، هسې وړانګې زه ، زه غلی نه وم موبایل په خطایی کې رانههههه
هغې مې خبره راپریکړه چې ته نه یې غلی نو څوک غلې دې خبرې مو ډیرې سره وکړې په پای کې یې د خپلې غصې بخښنه وغوښته کله یې چې اړیکه پرې کوله ورته ومې ویل کله چې اړیکه پرې کړې یو دوه مس کاله په بیره وکړه. هسې نه چې زاهد په غصه شي وایې به چې زما د خور موبایل ته دې په خپله مخه ځواب ولې . ورکړی
وړانګې وویل دا خو کوم ګران کار نه دی د خدای په امان
اړیکه یې پریکړه
ما موبایل په خپل ځای کیښود زه لا ناست نه وم چې زنګ راغی خو اړیکه پرې شوه د دوو مس کالو په . ځای هغې څلور مس کاله وکړل

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم زړه ارام شو په خپل ځای کښېناستم په ذهن کې مې د وړانګې خبرې تاوېدې راتاوېدې ته څوک یې؟ . چې پردیو موبایلونو ته ځواب وایې

د وړانګې دا خبره په ما ډېره ښه ولګېده د زړه لپاره مې یو نوی درد پیدا شو زړه مې غوښتل چې د زاهد موبایل بیا راواخلم د وړانګې نمبر ترې ولیکم خو نه کېده ځکه چې وړانګې څلور مس کاله کړي وو ، که ما نمبر ترې لیکلی د وړانګې مس کالونه د موبایل د سکرین (پردې)نه ختمېدل خدای خبر چې زه به په کومو فکرونو او سوچونو کې تللې وم چې زاهد راغی.

! راغړیې کړ حمیده !وه حمیده

بچو د خیال مرغه دې بیا په کوم ځای کې وزرې رپوي په کوم خوا تللی یې ؟ څنګه کور ته خو به دې زړه نه کیږي. ورته ومې ویل چې هیڅ نشته هسې د درسونو په اړه مې فکر کاوه زاهد وویل: سمه ده دومره فکرونه چې کوې ډېر ژر به لیونی شې دا خبره یې وکړه ، او د خپلو کتابونو په لور لاړ موبایل یې راوخیست کله چې یې ولیدل په موبایل کې د وړانګې څلور مس کاله پراته دي زر یې سر راپورته کړ ویې ویل ظالمه دومره ځواب خو سړی ورکړي چې زاهد د باندې تللی دی اوس راځې.

د هغې غریبې خو به زړه چاودلی وي ما ورته وویل چې زاهده پخپله مخه مې څنګه هغې ته ځواب ورکړی وای زاهد غلی شو زر ، زر یې د وړانګې نمبر اوکې کړ چې خبرې ورسره وکړي خو د شبکې لخوا ورته ځواب ورکړ شو چې تاسې په خپل موبایل کې کافي اندازه کریډیټ نه لرئ. زر یې ما ته راغږ کړ چې حمیده !په موبایل کې پیسې لرې کنه؟

ما هم بې له ځنډه ځواب ورکړ چې ولې نه شته په کې زاهد د وړانګې نمبر زما په موبایل کې ډایل کړ ما هم د خدای څخه همدا غوښتل زاهد تیلیفون غوږ ته نږدې کړ خو موبایل ته څوک ځواب نه وایې دوه درې ځلې ! یې زنګ ورته وکړ خو بې لاخره موبایل اوکې شو. زاهد غږ کړ سلام وړانګې خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه لکه چې خپل بدل د راځخه اخیسته که ولې د موبایل ته ځواب نه راکاوه وړانګې ځواب ورکړ چې
وروره خدای دې نه کړي چې زه له تانه بدل واخلم نمبر د بدل و ځکه مې ځواب نه ورکاوه زاهد وویل سمه ده
. وړانګې ، وړانګې بیا وویل چې ځنګه نمبر د بدل کړی که ولی دې د خپل نمبر نه تیلیفون ونه کړ
زاهد وویل: چې نه نمبر مې نه دی بدل کړی د حمید نمبر نه مې تیلیفون کړی زما په موبایل کې پیسې نه وې
وړانګې خبره ترې ونیوه ، چې څه سترې مشي به اوس درکړم له ما نه خو دې سترې مشي او سلام بیخي
هېر کړ. وروره سترې مه شې ،ښه خو یې ولې دې موبایل ته ځواب نه راکاوه زاهد وخندل ورته یې وویل
چې لو یه شې د باندې په ډوډۍ پسې تللی وم شکر دی اوس روغ او جوړ یم کور کې خو خیریت دی؟ مور
.مې ، بابا مې نور ټول ښه دي وړانګې وویل شکر ټول ښه دي
زاهد وویل چې سمه ده ټولو ته مې سلامونه وایه د خدای په امان د هغې خوا هم ځواب راغی د خدای په
امان زاهد بې له دې چې د خپلې خور وړانګې نمبر په مبایل کې رنګ کړي ما ته یې راکړ ما زر زر د وړانګې
نمبر په پیغامونو کې ولیکه او ثبت مې کړ ما ویل هسې نه چې سبا ورځ بیا د زاهد په موبایل کې پیسې نه
. وي له ما نه موبایل واخلي د وړانګې نمبر چې په کې ډایل کړي سمدستي معلومات ورته کېږي
نو د احتیاط لپاره مې د وړانګې نمبر په پیغامونوکې سیو (ثبت) کړ زه په موبایل کې اخته وم چې زاهد
وویل حمیده راځه چې ډوډۍ سرېږي مخکې مې راوړې ما وویل چې سمه ده کله مو چې ډوډۍ اوخوړه
زاهد وویل چې د استاذ هغې ذهني سوال ته لکه چې تراوسه چا ځواب نه دی ویلی ما وویل چې تر اوسه خو
یې ځواب نه دی ویل شوی هغه بله ورځ چې په بازار کې یو افغان غریب چا وژلی وو نو سمدستي ما د
. سوال ځواب پیدا کړ
زاهد وویل چې ځنګه د پیدا کړ افغان چې مړ وو ، نو مړ وو هغه دې خدای اوبخښي د هغې څخه د د سوال
ځواب ځنګه پیدا کړ ورته ومې ویل چې ته په خپله فکر وکړه چې له دې نه بل څه کېدای شي د استاذ سوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول وو چې هغه څه شی دي چې په بازار کې ډېر دي خو نه يې وينو چې ويې وينو نه يې اخلو چې
.وايې خلو نه يې اغوندو چې وايې غوندو نه يې اوباسو
د استاذ سوال په دې ډول وو کنه ؟
زاهد وويل چې بلې سوال په همدې ډول وو ما وويل چې دا کفن دی زاهد غلی شو او ويې ويل چې بالکل
هم کفن دی زاهد بيا وويل چې ولې د استاذ ته ځواب نه ښوده. ما ورته وويل چې هغه ورځ وه تېره شوه ځکه
په هغه ورځ د درې استاذ نه وو مونږ او تاسو يو ائې په خپلو کې زهني سوالونه شروع کړل نو ځکه مې
.استاذ ته ځواب نه دی ويلی زاهد وويل چې سمه ده بابا
. د زاهد دې خبرې سره دواړو وخندل

دوهم څپرکی

ورځې تېرېدې سبقونه ښه مخ پروړاندې روان وو خو له بلې خوا له ماسره پيسې په ختمېدو وې کوم پيسې
چې ما له ځان سره راوړې وې زه چې پيښاور ته سبقونو ته راغلی وم له کوره پټ راغلی وم ځکه چې زما د
پلار دوه ودونه وو د مشرې مور مې درې زامن وو او د خپلې مور مې پنځه زامن وو چې په دې ټولو کې زه
. کوچنی وم
يو ورور مې په کوچني والي کې مړ شوی وو اوس څلور ورونه پاتې وو واک او قدرت ټول دې ميرانه
ورونو وو هغوی نه غوښتل چې زه تعليم وکړم يا دې زما ورونه تعليم وکړي زه په پټه پيښاور ته راغلم دلته
مې په سبق ويلو پيل وکړ. سږ کال مې اخري کال دی چې له دولسم ټولګي فارغ شم کور ته مې تيليفون نه
. شو کولی چې ورونو ته مې ويلي وی چې پيسې راولېږئ
ځکه زه خو دلته په پټه راغلی وم که تيليفون مې کړی هم وای کوم ګټه يې نه کوله دوي نه غوښتل چې زه
په افغانستان کې سبق ووايم دا خو لا پيښاور دی ، پيښور ته به يې څنګه پيسې راليږلې وای. يوه ورځ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهد د باندې تللی وو کله چې راغلو زما مړاوي څېره يې ولیده راته يې وويل چې حميده ! نن دې حالات ډېر بل ډول دي ولې څه خبره ده ناروغ خو به نه يې ما ورته وويل چې زاهده هيڅ خبره نشته هسې مې لږ سر خوږېږي زاهد وويل د سر د درد خبره نه ده دا دوه ورځې دې په ټولګي کې هم په درسونو کې پوره خوند نشته په خوا به چې استاذ له خولې سوال نه وو ايستلى تا به ځواب ورکړی وو د څو ورځې خو د يو سوال ځواب هم په سم ډول سره نشې ورکولی.

کومه ستونزه حتماً شته زاهد چې هر څومره ټينګ شو خو ما ورته خپله د زړه خبره ونه کړه چې خبره څه ده يوا ځې مې وويل چې زاهده هيڅ هم نشته وړاندې مې درته وويل چې دا څو ورځې کېږي چې سردردي راته پيدا شوي. زاهد هم نور ټينګ نه شو شپې او ورځې تېرېدې زما حالت د يوې ورځې څخه بلې ورځې ته خرابېدل له يوې خوا مې د وړانګې يادونو زړګی تخناوو له بلې خوا مې د پيسو د ختمېدو زړه راپړسولی وو په لومړي ځل مې زړه ښه کړ چې کور ته تيليفون وکړم زما څخه دري کاله مشر ورور ته مې ټيليفون وکړ . له دوهم زنګ له تېرېدو څخه وروسته مې ورور ټيليفون پورته کړ

! الو !الو ! سلام عليکم

ما ورته سلام ځواب ورکړ ما لا د سلام ځواب سر ته نه وو رسولی چې ورور مې خبرې راپرې کړې چې حميد يې؟

ما ورته وويل هو حميد يم. ورور مې وويل چې ولې داسې غلى غلى غږېږې څنګه خيريت خو دی

ما ورته ټوله کيسه وکړه چې سږ کال له دولسم ټولګي نه فارغېږم پيسې راسره ختمې شوي دي غواړم چې پوهنتون ته ازموينه ورکړم.

کله مې چې ورور د پوهنتون نوم واورېد ډېر خوشاله شو خو يوه خبره يې وکړه هغه دا چې ما ته يې وويل حميده شکر دی چې ځان دې يو ځای ته رسولی دی دلته د مشران ورونه له مور سترګې راباسي وايي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو زوی خو دې په لوپړۍ پسې تللی دا څو کاله کېږي چې ستا پوښتنه یې هم نه ده کړی دا سې زوی څه معنی لري .

مور د یوا ځې په سرو سترګو ژاړي او بس نور هیڅ نه وایي د دې خبرې په اورېدو سره مې سر هسې هم درد کاوه نور هم په کې پیدا شو په ژړا مې پیل وکړ ورته و مې ویل چې وروره ! زه چې کله پیښور ته راغلم له همغه ورځ مې د ښوونځي غم وکړ او ځان مې په ښوونځي کې شامل کړ چې دا سې پېغورونه مې مور ته ورکول کېږي نو زه سر له نن څخه دا دی درغلم .

ورور مې وویل نه ته مه راځه خپلې زده کړې سرته ورسوه زه به پیسې د کوم چا نه پیدا کړم که پیدا نه شوې د ځان لپاره همغلته یو کار پیدا کړه او خپلې زده کړې سرته ورسوه، موبایل کې مې درې سوه کلدارې هغه هم په ختمېدو وې نو خدای په امانې مو سره وکړه. کله مې چې له ورور سره اړیکه پریکړه، په کوټه کې په بستره اوږد وغزیدم. د مور پخوانۍ خبرې مې په ذهن کې تاویدې راتاویدې کله چې زه په افغانستان کې وم راته ویل به یې چې زویه که څوک پیسې در کوي یا یې نه درکوي، که څوک سبق در باندې وایي یا یې نه درباندې وایي، زه یې در باندې وایم خپل د پوزې ټیک او د ټنډې روپۍ به هم درته خرڅې کړم ستا د ښوونځي فیس به پرې کړم .

خو ګوره خپل همت له لاسه مه ورکوه ، له یوې خوا مې د ورور خبرو په زړه دومره غم وا چاوه چې ویل یې چې ستا میرانه وروڼه دې مور ته هر وخت پېغورونه ورکوي چې یو زوی دې په لوپړۍ پسې تللی، له بلې خوا مې په ذهن یو نوی چنجی اخته وو چې زما مغزه او زړه یې دواړه خوړل د وړانګې یادونه کوم. د وړانګې یادونو چنجي مې دا سې په مغزو او زړه حملې کولې لکه یو څوک چې دا سې ناروغي ووهي چې نه ترې روغیږي او نه ترې مړ کیږي .

له ځان سره مې دا فکر او سوچ وکړ چې د وړانګې به هم له ماسره مینه پیدا شوې وي او کنه که یوا ځې ما په لومړي غږ پر هغې زړه بایللی، که هغې زما سره مینه وای نو دومره ورځو کې به یې یو ځل خامخا ټیلیفون

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وای زه لا په همدې سوچونو کې وم چې زاهد راغی راته یې وویل چې فکري صاحب ! بیا کومې خوا
تللی یې د خیال مرغه دې بیا کوم ځای وزرې رپوي، ورته مې وویل چې زاهده یوې خوا هم نه دی تللی
. همدلته دی

زاهد وویل: ښه چې همدلته دی ته دې یو ځل ساعت ته او ګوره چې څو بجې دي کله مې چې ساعت ته وکتل
د ښوونځي رسمي ساعت څخه یو څو دقیقې تیرې هم وې ورته مې وویل چې که زه فکري وم ته په څه وې ؟
په خپل وخت به دې ویلي وای چې ښوونځی ته ځو ، زاهد وویل چې واه ، واه ، څومره ښه مخکې به چې زه
لمانځه ته پورته کیدم تا به خپله بستره ټوله وه زما کتابونه او هم دا شان خپل کتابونه به دې د تقسیم
. اوقات مطابق برابر کړي وو ، او نن وایې چې ته په څه وې

زاهد رانږدې شو راته یې وویل چې ګوره حمیده ! دا څو کاله کیږي چې زه او ته په یوه کمره کې ژوند کوو ،
ښوونځي ته په یو ځای سره ځو او راځو په یو ټولګي کې درس وایو له ما نه کومه خبره مه پټوه څه خو
خامخا شته دا څو ورځې چې دې ګورم ښېځي زیات بدل شوی یې نه له ماسره په ورین تندي خبرې کوې نه
. دې ښوونځي کتابونه په همغه ډول په مینه مینه ګورې

ما لنډ ځواب ورکړ ورته مې وویل چې اوس ددې خبرو وخت نه دی د ښوونځي ناوخته دی راځه چې ځو
ښوونځی ته کله چې ښوونځي ته ورسیدو د روان شناسۍ استاذ په ټولګي کې ولاړ وو دواړو د ننوتو
اجازه اوغوښته ټولګي ته چې د ننه شوو زاهد کښیناست زه لا په خپل ځای ناست نه وم چې استاذ وویل
حمیده د روان شناسۍ تعریف که راته وکړې. تیره ورځ مې درته د روان شناسۍ تعریف کړی وو . ډیرو
. شاګردانو راته وکړ خو ډېر مات ګوډ وو

شاباس ته د روان شناسۍ تعریف وکړه ما چې په ذهن هر څومره زور راوړ یو تعریف مې په کې پیدا کړ خو
استاذ راته څلور تعریفونه کړي وو. ما په لنډو وویل چې روان شناسي هغه علم دی چې د ژوندیو موجوداتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کردار ، راوش او سلوک تر ځیرنې لاندې نیسي استاذ وویل شاباس یو اځې تا وکړای شول چې تعریف په سم ډول سره راته وکړې ته کېښېنه شاباس .

بیا یې زاهد ته وویل چې ته پورته شه ته راته وو ایه چې کردار ، راوش او سلوک څه ته وايي؟ زاهد کله لاس سرته پورته کړي سروګروي بیا لاس ښکته کړي کله یوې خوا شي کله بلې خوا زاهد ځواب پیدا نه کړ، زاهد ته یې وویل ته کښیینه استاذ دې کردار ، راوش او سلوک په اړه ډېرې خبرې وکړې، زما سترګې استاذ کې وې ناست روحاً دلته وم خو روح مې د وړانګې په کور منګولې ښخې کړې وې زمونږد روان شناسۍ او پښتو معلمان به دې انسان پر زړه ډېر ښه پوهېدل چې څه ډول ستونزه به وه نو د هغې د ستونزې په لور به لاړ .

دهغې په اړه به یې خبرې وکړې نو زه لا د وړانګې په فکرونو کې وم چې راباندې غږ یې کړ حمیده ! څنګه په کردار ، راوش او سلوک باندې خو پوه شوې ؟

خو د استاذ خبرو باندې زه پوه نه شوم، زاهد په څنګلې سره اوخوزولم چې استاذ تاته وايي لکه یو څوک چې اوس له خوبه رابیدار شي سر مې پورته کړ چې غږ مې کړ چې استاذه ماته وايې، استاذ اوویل چې هو تاته وایم، ما ورته وویل استاذه څه ډول پوښتنه د اوکړه استاذ وویل چې د یوسف او زلیخا کتاب ختم شو خو پرې پوه نه شوې .

ددې خبرې سره ټولو شاګردانو وخندل استاذ لاس پورته کړ شاګردان غلي شول استاذ د روان شناسۍ نوټ کېښود او په خبرو یې شروع وکړه، زه ډېر هک پک شوم لکه استاذ چې زما په زړه خبر وي او یا چا څه ورته ویلي وي چې حمید په دې ډول کش مکش اخته شوی دی ،استاذ وویل چې څنګه مینان شوي خو به نه یې ؟

ټولو شاګردانو وویل چې نه استاذه له مونږه مین توب څه غواړي ، استاذ خبرې ټولو شاګردانو ته کولې خو په خبرو ، خبرو کې به یې ماته ډېر کتل،استاذ وویل چې ګورۍ تاسې خو شکر دی سږ کال فارغېږئ بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

که خدای کول کوم پوهنځی لولی تاسو باید دیوې کوچنۍ پېښې په مقابل کې ځانو نه تسلیم نه کړی، تاسو باید مقاومت وکړئ ، ترڅو بریالي شی استاذ په خبرو خبرو کې یو مثال راوړ ، که یو ځوک په یو چا باندې په یو نظر مین شي نو سمد ستي هغه ته خپل واک او قدرت ور نکړي هڅه دې وکړي څو مقابل لوری هم معلوم کړې چې هغه هم ستا په شان دی او که یو اځې تا پر هغې زړه بایللی دی شکر دی تاسو ځوانان یی، په همدې سره د ښوونځي زنګ وترنګیده او رخصتي شوه .

دریم ځـــپرکی

د جمعې شپه ډېره په سختۍ راباندې تېره شوه د جمعې ورځ وه زاهد وویل چې راځه چې د ستېډیم په لورې لاړ شو هلته به لږه د لوبو ننداره وکړو بیا به راځو.
ما ورته وویل چې ته لاړ شه او زه غواړم چې لږ ارام وکړم بیګاه شپه مې د سرخوږی له امله هیڅ خوب نه دی کړی. زاهد وویل: چې دا څنګه سرخوږی دی هر وخت چې زه درته ووایم چې چکر ته ځو ته راته وایې چې سر مې خوږېږي کله یوه پلمه او کله بله پلمه اخر په تا څه شوي دي او څه درباندې وشول؟
په ډېره عاجزي مې ورته وویل چې زاهده هیله کوم تر دې نور راسره ټینګ نه شی زاهد هم غلی شو او د باندې په نه زړه روان شو زه هم د کوټې په کونج کې په دواړو پښو کښېناستم او سر مې د زنګنو په منځ کې کېښود او له ځانه سره مې ښه ډېر وژړل په ژړا ، ژړا کې مې له خولې دا لنډۍ راووتې .

افسوس ، افسوس ارمان ، ارمان دی
خالي میدان دی سترګې چا ته واړومه
اور د هجران راته بلیږي

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطرې قطرې غوښې د زړه پرې پخومــه

د جنت حورې زما مينې
که حال مې وينې ليونۍ در پسې شومــه

غمه راځه چې غم ونکړې
زړه مې پښتون دی ميلمه نه خفه کوينه

! ای پيښاوره بختوره
د خوست پيغلې ، لا مې لنډۍ پوره کړې نه وه چې موبايل ته مې زنګ راغی کله مې چې موبايل ته وکتل د زاهد د خور وړانګې نمبر وو زړه مې په درزه شو لاسونو مې په رپ رپې شروع وکړه لاسونه مې ډېر سخت رپېدل ، زړه مې ډګ ، ډګ کول موبايل مې اوکې کړ په ماته ګوډه ژبه مې وويل أ ، أ ، أ ، الو ، الو ، د هغې خوا خوږ غږ راغی بلې حميده ! وړانګه يم د زاهد خور ما ورته وويل اوه، ه، ســ ، ســـ، سمه ده و ،ه و مې پېژندې څــه ، څــه ، څــه څنګه يې وړانګې له خندا شنه شوه چې په دې ژبه دې څه شوي دي سم غږېږه ما . وويل چې هـ ، هـ ، هسې هيڅ راباندې نه دي شوي
هسې لږ روغ نه وم وړانګې وويل خه زاهد چېرې دی؟
ما ورته وويل چې هغه ستړی يم ته تللی دی لږ وروسته به راشي وړانګې وويل چې يوه پوښتنه کوم ما وويل يوه نه سل پوښتنې خو اوکړه د وړانګې ژبه بنده بنده کېده داسې يې وويل اغه..اغه ځو ورځې وړاندې مې چې له...له تاسره ....خبرې يې بندې شوې ما ورته وويل چې څه له ماسره هغې وويل چې له کومې ورځې مې له تاسره خبرې کړې له هغې ورځې وروسته مې دا ، دا ، دا زړه داسې بل ډول دی ستا د ليدو په ارمان خدای شته چې دا خبره په ما داسې ولګېده لکه په خوږ شوي ځای چې ملهم کېږدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه تر ډېره غلې وم نه هغې څه ویلی شول او نه ما ، زړه مې لړ سره کلک غوندې کړ ورته و مې ویل چې وړانګې ګرانې زه هم همدا سې یم خو ښه شوه چې تا په خپله راته وویل ما خو زړه نه شو غښتولی چې درته مې ټیلیفون کړی وای او یا مې درته ویلي وای وړانګې وویل جانه غوږ شه چې څو لنډۍ درته ووایم .

اول مې فکر درته نه وو
اوس مې د زړه ستنې کړې در پسې دینه چې نیمه شپه شي را په یاد شي
بیا ترسهاره یاره ویښه ناسته یمه

وروستۍ لنډۍ یې چې وویله نو راته غږ یې کړ جانه ، وجانه ! خبرې مې اورې
ما ورته وویل بلې ګرانې خبرې دې اورم ،هغې وویل سمه ده جانه د اوس لپاره هم دومره خبرې بس وې، بله ورځ به بیا سره غږېږو د خدای په آمان، ما چې خوله خدای په امانۍ ته جوړوله ، هغې مې بیا خبره پرېکړه یوه خبره بله کوم جانه ، ای جانه ! زه ، زه ، زه له تا سره مینه لرم، له همدې ویلو سره یې اړیکه پرې کړه ما هم داسې موبایل غوږ ته نیولی وو په مغزو کې مې د وړانګې خبرې انګازې کولې جانه ، ای جانه ! زه له تا سره مینه لرم .
نن ورځ تر مازدیګره ډېره ښه را باندې تېره شوه ، د مازدیګر پنځنیمې بجې وې چې زاهد راغی، زه یې چې خوشاله او روغ ولیدم، زاهد هم زیات خوشاله شو را باندې غږ یې کړ حمیده ! لکه چې سرخوږی د ورک شو ، ما ورته وویل چې شکر دی زاهده اوس روغ او جوړ یم، څنګه ستا هم په ستړېدیم کې څه ساعت تېر شو کنه ؟ زاهد وویل چې ساعت مې تېر شو خو زړه مې ډېر تنګ دی زړه مې دی چې یو ځلې وطن ته لاړ شم، د وطن د نوم په اورېدو مې زړه پښو ته لاړ زاهد ته مې وویل چې یو څو ورځې صبر وکړه په ګډه به سره ولاړ شو څو ورځې وروسته هسې هم د ګرمۍ په مناسبت رخصتي ده، زاهد زما د خبرې په اورېدو سره داسې څک غوندې شو و لکه چې په خپلو غوږو یې چې باور نه وي چې دا خبره دې حمید کړې وي.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه زاهد هم ګرم نه وو ، دا څو کاله کېږي چې زه کور ته نه يم تللی ، که د ګرمی يا د اختر رخصتي وه يا به کومه بله رخصتي شوه نو زاهد به وطن ته روان وو زه يو ځلې هم نه وم تللی که هرڅومره به زاهد ټينګ شو ، خو زما ځواب به نه وو. نن يې چې زما د خولې د تګ خبره واورېده زيات خوشاله شو زه نه تلم، خو د مجبورۍ ورځې مې نيت وکړ چې خامخا به دا ځل رخصتۍ کې ځم.

لومړۍ مجبوري مې دا وه چې پيسې راسره نه وې ،بله مجبوري دا وه چې مور ، پلار ، کوچنۍ خور او ورونه مې زيات يادېدل، دريمه مجبوري باندې خو تاسو په خپله ښه پوهېږۍ، دريمه مجبوري دا وه چې وړانګه مې ډېره يادېده څلور پنځه ورځې چې تېرې شوې د ګرمۍ په مناسبت رخصتۍ شوې د رخصتيو په دوهمه ورځ مونږ هم ځانونه تيار کړل.

ثلورم څپرکی

سهار وختي د ټل په موټرو کې سپاره شوو ، زه د اينې طرف ته کښېناستم،زما سره په خوا کې زاهد کښېناستو او د زاهد سره پخوا کې يو سپين ږيری وو د زاهد ښه ساعت ورسره تېر وو دواړه چې موټر ته ختلي تراوسه يو هم غلی شوی نه دی کله يو جمه راواخلي او کله بل، زما سترګې د سړک څخه د باندې په ونو کې نښتې وې چې ډېرې په تيزۍ سره رواني وې ،مونږه چې کوچنيان وو کله به چې په موټر کې له يوې خوانه بلې خوا تلو نو مونږ به دا فکر کاوه چې ونې رواني دي ناست په موټر کې وم خو د خيال مرغه مې د وړانګې په کور وزرې رپولې، زه ورشم د وړانګې د کور دروازه قرار ، قرار ټک ټک کړم ،يو دوه دقيقې وروسته په خپله وړانګه راووځي بې اختياره يې له خولې ووځي حميده ته...... زما ژبه بنده وه خبرې مې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې کولې، دوره ترډېره يو بل ته ګورو ما به چې سترګې ورپورته کړې هغې به سترګې ټيټې کړې چې هغې به سترګې راجګې کړې نو ما به سترګې ټيټې کړې .

زه ترډېره غلې وم، وروسته مې غلي ورته وويل وړانګې زه دادې اخر هم راغلم

وړانګه هم په ګيله منه لهجه وواييې ظالمه ! په دې دومره ورځو کې تا يو ځلې هم ما ته ټيليفون ونه کړ ،که زه په رېښتيا درباندې ګرانه وای يو ځل خو به دې فون راته کړی وو. دا ټول دروغ دي ستا په زړه کې زما لپاره ځای نشته ته درواغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې د وړانګې خبرې مې په مغزو کې انګازې وکړې، ته دروغ وايې ته له ما سره مينه نه کوې زه لا په همدې فکرونو کې وم چې د موټر بريک هر څه راګډوډ کړل.

د کرمي ايجنسۍ لومړی پټک وو د ملېشا والا موټر ته راپورته شو له يو دوو کسانو يې پوښتنې وکړې د کوم ځای يې وا هلکه ! چېرې روان يې سوال او ځواب وشول ملېشا والا له موټر څخه ښکته شو موټروان ته يې وويل چې حرکت وکړه موټر روان شو.

کله چې د ټل بازار ته ورسېدو ، زاهد وويل چې شکر خدايه ټل ته خو راورسېدو چې اوس زرد بونډرۍ يا سرحد موټر ډک شي او حرکت وکړي، له موټره راښکته شوو د سرحدي موټرو په لور روان شوو ، له ځان سره مو لږه ميوه راوخيسته چې په لاره يې اوخورو د سرحد په موټر کې سپاره شوو تور رنګه فلائنګوچ وو . په موټر کې ما او زاهد پخپلو کې خبرې کولې، زاهد وويل چې شکر دی سرحد ته خو چې خدای کول لږه لاره ده ما د هو په دود سر وخوځاوه.

زاهد خبرې کولې خو زه په خبرو نه پوهېدم يو اځې مې هو او بلې ويل زاهد چې مخ راواړوه زما سترګې يې پټې ولېدې زاهد غلی شو ، زه ويده نه وم ترډېره په دې فکرونو کې وم چې کله له خيره خوست ته ورسيږم زه به چېرې ځم کور ته خو نه شم تلی ځکه که لاړ هم شم ميرانه ورونه به بيا سترګې رانه باسي چې چېرې تللی وې او څه دې کول ولې په خپله مخه تللی وې زړه به مې کله ويل چې د ماما ګانو کره به لاړ شم او کله به يې ويل چې نه د زاهد دوی کورته لاړ شم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به وړانګه هم ووینې بیا به مې ویل که هلته لاړ شې هسې نه کومه ستونزه د وړانګې له خوا راته پیدا شي موټر ودرېده او زه يې هم د خیالونو د دنیا څخه دې دنیا ته راوستم او د موټر دروازه خلاصه شوه او یو . یو په نوبت سره ښکته کیده له موټره راښکته شوو د پاکستان ملېشې مو تلاشي واخیسته
د پاکستان او افغانستان په ګډه پوله کې لس دقیقې په پښنو مزل وکړ کله چې د افغانستان سرحدي پولیسو تانې ته راورسېدو تلاشي وشوه یو څو نفر يې ودرول چې په هغوي کې زه او زاهد هم شامل وو له دوي پوښتنې وشوې لږې سره ستړي کړل، وروسته زما او د زاهد نوبت راورسېد ، پولیسو ووېل چې . تاسې ځوک یاست له کومه ځایه راغلی او چېرې روان یاست
ما ورته وویل چې متعلمین یو له پیښاوره راغلو خوست ولایت ته روان یو یو .. پولیسو نور څه ونه . ویل .رخصت يې کړو
کله چې خوست بازار ته راورسیدو ، زاهد وویل چې ډېر سره ټینګېږو نه دواړه به زمونږ کره ځو له هغې وروسته به بیا خپل کور ته ځې ما هم ورسره اومنله د زاهد د کور ته چې راورسېدو د غرمې دولس بجې وې د کور دروازه بنده وه ټکنده غرمه وه، زاهد دروازه ټک ټک کړه، د لږ ځنډ وروسته دروازه د زاهد مور . رحمت بې بې بېرته کړه . کله يې چې په ما او زاهد سترګې ولږېدې په سترګو کې يې اوښکې راغلې لومړې يې زه ښه ښکل کړم، او له هغې وروسته يې زاهد په دواړو مخو ښکل کړ او کور ته دننه شوو ، کله چې کور ته د ننه شوو د وړانګې کوچنۍ خور چې د وړانګې نه یو کال کوچنۍ وه سیمه مې مخې ته راغله، ستړې مشي يې راکړه او بیرته زر د نغري په لوري لاړه، په کوټه کې کښېناستو د شمسيې د برق څخه يې کوچنۍ پکه چلند کړه . هغه يې ما او زاهد ته مخامخ کړه، دزهد مور مې مخې ته لکه کوچنۍ ماشومه . کښېناسته
زاهد د قضايي حاجت لپاره د باندې لاړو ، زه ډېر په سوچونو او خیالونو کې ناست وم ،چې وړانګه ولې ستړې مشي ته رانغله وړانګه په کور کې نشته، که ستړې مه شي ته ولې نه راځي، ایا وړانګې له مانه زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد دی، ایا وړانګه زما سره مینه نه کوي ، که کوي یې بیا تر او سه سترې مشي ته ولې رانغله، خدای خبر چې دوړانګې مور به څومره خبرې راته کړي وي ،خو زه د وړانګې مور په یوې خبرې هم پوه نشوم ، . دوړانګې مور په لاس وخوځولم

حمیده ! په کوم خوا تللی یې، زما خبرې دې لکه چې وانه وربدې، ما یو دم ټکان وخوړ ورته ومې ویل چې یوې خوا هم نه یم تللی خو سر مې لږ غوندې دروند دی ډیر وخت کېږي چې په موټر کې مې سفر نه دی کړی. هغې پوښتنه بیا تکرار کړه چې کور ته ولې نه راتلې، دا دومره وخت چیرې وې زاهد زوی به راته ویل چې له ما سره په یوه کوټه کې درس وایي،

له ماسره دی ،خو ما به نه منله میرانه وورونه دې د مور سترګې راباسي ،هر وخت پېغورونه ورکوي چې له دا ډول زوی نه خو ستا لپاره مرګ ښه وو ، مور د یو اځې په سرو سترګو ژاړي هیڅ نه وایي ریښتیا ،ریښتیا ووایه چېرته تللی وې، ما ورته وویل مورې په دې کې د دروغ ضرورت څه دی چې زه دروغ وایم دلته مې . ورونو سبق ته نه پرېښودم د مجبورې ورځې په پټه پیښاور ته لاړم

هلته مې سبق ویل پیل کړل، زه اوس هم نه راتلم خو پیسې راسره ختمې شوې مجبور وم چې راغلم ،مونږ لا په خبرو بوخت وو چې وړانګه او سیمه کوټې رادننه شوې، دواړه په داسې ډول کوټې ته رادننه شوې چې سیمه مخکې او وړانګه یې تر شا راروانه وه ما ګومان وکړ چې وړانګه له ما شرمیږي ځکه کوټې ته نه راتله . اوس چې راغله هم د سیمه شاته غلې غلې راروانه وه

سترې مشي یې چې راکړه او د باندې ډېره تېزه لاړه لکه چا چې پسې اخیستې وي، سیما د مور په څنګ کې کښېناسته او ویل چې وړانګه نه راتله، شرمېده ماته یې وویل چې تا خو هسې هم لاس ورکړی ته راته مخکې

شه زه به وروسته درپسې ځم، وچ په زور مې سترې مشي ته راو سته مور یې وویل چې وړانګه همداسې حیاناکه ده شرمیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره موږ په خبرو بوخت وو چې زاهد هم راغی وړانګې له نغري نه غږ کړ سیما ، وه سیما ،ډوډۍ تیاره ده لاسونو ته اوبه ور واچوه لاسونه مو اوینځل ډوډۍ وړانګې تیاره کړه کله یې چې ډوډۍ راوړه زه او زاهد ډوډۍ ته کښېناستو ، دوړانګې مور وویل چې تاسو ډوډۍ اوخورئ مونږ همدا اوس ډوډۍ اوخوړه دا ځل وړانګې هم لږ جرات پیدا کړی وو . د مور سره په څنګ کې کښېناسته ما به چې سترګې ورپورته کړې . سترګې یې په ما کې ګنډلې وې

سترګې به یې ښکته کړې، دوه درې ځلې دا لوبه تکرار شوه په څلورم ځل مې چې سترګې ورپورته کړې . هغې ګڅه سترګه ووهله (سترګک) یې وواهه او له ځانه سره غلې موسکۍ شوه او د باندې لاړه

مونږ چې ډوډۍ اوخواړه حجرې ته د استراحت لپاره لاړو حجرې ته چې راغلو تیار ځایونه اچول شوي وو ، دواړه اوږده وغزیدو زاهد باندې خو دومره زر د خوب خپسه کښېناسته چې ما لا سترګې هم نه وې پټې . کړې

. زه په سوچونو ، سوچونو کې وم چې خوب راباندې غلبه کړېوه او ویده شوی وم

خوب مې لیده چې د حجرې په لویه دروازه غلې وړانګه رادننه شي، زه په حجره کې مخ په قبله ناست وم وړانګه غلې، غلې په قراره، قراره راروانه وي، زما سترګې په دواړو لاسونو پټې کړي زه لومړی وایم زاهد یې، وړانګه مې سترګې راباندې ټینګې کړي، د سترګو د ټینګولو نه یې مقصد دا وي چې ګني زاهد نه یم، زه بیا وایم چې سیمه یې، هغه بیا سترګې راباندې ټینګې کړي ،دا ځل ما لاسونه پورته کړل د وړانګې . لاسونه مې په لاس کې ونیول په قراره مې وویل چې وړانګه یې

د وړانګې د نوم په اوریدو سره، وړانګه زما سترګې خوشي کړي، راته ووایې چې زما نه په تا هغوي ډېر ګران دي اول دې وویل چې زاهد یې بیا دې وویل چې سیما یې او بیا خو نور نو مونه واخیستل زما نوم دې ترټولو وروسته واخیستو وړانګه مراوره روانه شي زه ورباندې غږ وکړم وړانګې ای وړانګې !زما خبره خو واوره ای ، ای ! ! په همدې سره زه غواړم چې پاڅم خو چې کله مې د پاڅیدلو کوشش وکړ چې پاڅېږم

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي مې وغړولې اى خوا دېخوا مې وکتل پوه شوم چې د زاهد دوي په حجره کې يم ،بيا په خپل ځاى . ځملاستم هر څومره سترګي مې چې پټې کړې چې ويده شم يو ځل بيا وړانګه ووينم خو خوب وتښتيده زه پاڅيدم د حجرې په برنډه کې يوه پيپه همداشان په خوا کې ورسره يو بدنۍ(لوټه) ايښودل شوې وه اودس مې وکړ بيرته حجرې ته را دننه شوم، زاهد پاڅيدلى وو سترګو کې يې سوک واهه راته يې وويل چې ښنګه خوب دې وکړ ؟ما وويل چې ډېر ښکلى خوب مې وکړ، کله مو چې اودسونه او لمانځونه وکړل، زاهد وويل چې ښنګه کور ته به دې زړه نه کېږي؟ ما ورته وويل چې زه هيڅکله کور ته نه ځم زه تولا . رخصتي همدلته تېروم
زاهد هک حيران شو، ويې پوښتل چې خبره څه ده ولې کور ته نه ځې؟ما د الف نه تر ياء پورې ټوله خبره ورته بيان کړه. زاهد لږ خفه هم شو، راته يې وويل خه ځکه دې د څو ورځې د پيښمني غوندې مخ نيولى لکه . يو څوک چې په زوره پيښمني ته راپاڅوي
دې خبرې سره ما لږ وخندل زاهد وويل: خانده مه ،تا دومره لويه خبره له مانه پټه کړېده ،زه کوم پردى نه يم ما به دې ورورره نه هم ځان ته نږدې ګڼې ما ورته وويل زاهده تېر هېر باقي خير زاهد وويل ښنګه تېر هېر باقي خير،تا ما ته دومره څه په دومره وخت کې ونه ويل چې زه له کوره په پټه راغلى يم پيسې راسره ختمې دې ما او زاهد په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې زاهد وويل چې زه به سبا ورځ لاړ شم مور به دې راولم د مور . سره به د نږدې نه ووينې

پنځم څپرکى

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا سهار زاهد زمونږ کور ته لاړو زه د زاهد دې په کور کې ببل پاتې شوم ،دوړانګې مور ته مې وویل چې زه به دې باندې حجرې ته لاړ شم، هغې هم راسره اومنله دوړانګې مور تر ډېره راسره ناسته وه ډېرې خبرې يې راسره وکړې ،کله چې پاڅېده راته يې وويل چې حميده زه به کور ته لاړه شم. غواګانو ته به شوتله او واښه وکړم ،تاته به مې وړانګه لورکۍ چای راوړي تر هغې به زاهد بيرته راشي، ما ورته وويل سمه ده، کله چېدوړانګې مور پاڅېده له هغې خوا وړانګه چاينک او پتنوس په لاس راروانه وه ،

دوړانګې مور راغږ کړ حميده دا دی وړانګې لورکۍ مې چای راوړې، وړانګه حجرې ته رادننه شوه اومور يې کور ته لاړه يواځې زه او وړانګه وو ما او وړانګې تر ډېره خبرې نه کولې لکه څنګه چې له مانه د خبرو لوری او پلو ورک وو چې

خبرې له کومه راپيل کړم، زما په شان وړانګه هم وه، زمونږه دا خاموشي وړانګې د پيالې په ډکولو سره ماته کړه، لومړی پياله يې د ځان مخې ته کېښوده بله پياله يې راواخيسته کله يې چې ډکوله راته يې وويل جانه بوره په کې واچوم کنه ؟

د جان د نوم په اورېدو سره زيات خوشاله شوم د جان غږ مې په لومړي ځل زيات خوښ شوی وو چې کله يې په موبايل کې خبرې راسره کولې، کله يې چې اړيکه پرېکوله راته يې وويل جانه ای جانه ! زه له تاسره مينه لرم دا ځل د جان غږ په ما دومره خوږ ولږېده چې څه درته ووايم، ما ورته وويل ګرانې خوښه دې خپله که بوره په کې اچوې يانه، وړانګې په پياله کې بوره واچوله، وړانګې وويل جانه څومره رخصتۍ يې درکړې ؟

ما ورته وويل شل ورځې رخصتي لرو،

له هغې وروسته به له خيره ځو ، وړانګې وويل ته به له خيره ځې ما چاته پرېږدې ،ما ورته وويل اول خدای ته ،بيا هغه چا ته چې له چا سره مخکې اوسېدې، د وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلې په ژړا يې وويل جانه زه ، زه بغير له تانه يوه شيبه هم ژوند نه شم کولی ته زما ژوند يې، ته زما مينه،ته زما روح يې خو ګوره ګرانه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه چې د پېښور د نجونو په لېدو زه له تانه هيره شم ،ما له ياده ونه باسې ما ورته وويل وړانګې ګرانې يا خو لس پنځلس ورځې پاتې دي دومره زر خو نه ځم ،هغې وويل چې زه هم پوهېږم چې لس پنځلس ورځې پاتې دي که مې پلار يا مشر ورور راغی هغه مې بيا داسې په آزاده نه پرېږدي چې په يوا ځې تو ګه له تا سره کښېنم پلار مې درې ورځې کيږي چې کابل ته تللی ،مشر ورور مې په حکومت کې دنده ترسره کوي ،ورور خو مې هسې هم په شپو شپو نه راځي .
خدای مې دې پلار هم تر هغې رامه ولي ترڅو چې ستاسو رخصتۍ نه وي پوره ،وړانګه پاڅېده چاينک پيالې يې ټولې کړې ځنګ ته يې کېښودې يو ځلې يې منډه کړه د حجرې نه يې سر بهر کړ ايخوا ديخوا يې سترګې واړولې، زر بېرته زما خواته راغله مخامخ په دواړو پښو کښېناسته ،زما لاس يې واخيست په خپل سر يې کېښود ،ويې ويل جانه ستا دې زما په سر قسم وي چې مې هېره نه کړې،
زه لکه بت داسې ناست وم يوا ځې مې د وړانګې په سترګو کې سترګې ګنډلې وې، رېښتيا چې وړانګه وه وړانګې ته خدای بيل صورت ورکړی وو ، کله چې پاڅېده ما له سره ترپښو ورته وکتل، له ځان سره مې غلې وويل چې ماشاء الله په خپلو سترګو ووېرېدم هسې نه چې له نظر يې کړې که څه هم زما نظر نه لږېده خو بيا مې هم وويل چې ماشاء الله .
وړانګې چاينک او پيالې واخيستې له دروازې چې بهر کېده يو ځلې يې بيا سترګې راواړولې له ځان سره غلې موسکۍ شوه او لاړه، د مازديګر خلور بجې وې چې زاهد راغی راته يې وويل چې مور دې اوس راتله خو د ورور په ټينګار پاتې شوه، ورور د ويل چې يو څو ورځې وروسته به درشو کومه پلمه به جوړه کړو. زه مور کوچنۍ خور درې واړه به درشو ما ورته وويل چې دا خو ډېره ښه شوه چې مور کوچنۍ خور او ورور ووينم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

دا درې ورځې ډېرې په سختۍ راباندې تېرې شوې دقیقه په دقیقه به مې ساعت ته کتل چې اوس به مې مور راځي اوس به راځي، له بله پلوه دا درې ورځې مې وړانګه هم نه وه لیدلې، که د غرمې یا د ماخستن ډوډۍ وخت به شو زاهد به راته وویل چې راځه ډوډۍ به کور کې اوخورو، بیا به حجرې ته راشو، ما به ورته وویل چې نه همدلته ښه یم ،کور ته ځکه نه تلم، ما به دا فکر کاوه چې په ما ټوله کورنۍ خبره ده چې زه له وړانګې سره مینه کوم،
سږې ته ځان داسې معلومېږي چې ټول راباندې خبر دي، ټول ماته ګوري، په همدې وجه به زه کور ته د ډوډۍ خوراک لپاره نه تلم، په څلورم سهار مې مور کوچنۍ خور او ورور راغلل، مور او خور مې کور ته تللي وو، ورور مې سمد ستي حجرې ته راغلو، کله یې چې په ما سترګې ولګېدې، غږ یې کړ حمیده ! حمیده !دواړه یو بل ته ور تر غاړې وتو ،تر ډېره مې ورور په غېږ کې نیولی وو په ژړا ، ژړا کې یې راته وویل ولې حمیده،دومره، دومره خو به دې زه خبر کړی وای چې پېښاور ته په زده کړو پسې ځم !ولی ؟ ولی؟اخیرولې؟
داسې خو ښوک نه کوي ،مونږ خومره ایخوا دیخوا پوښتنې درپسې وکړې، مور او کوچنۍ خور خو دومره خفه وې چې داسې ورځ به نه وه چې دوی به سترګې سرې نه وې اچولې،
ورور مې اوس لږ ارام غوندې ښکاریده، د زاهد سترګو کې هم اوښکې راغلی وې ،خو زاهد ماته په برګو برګو کتل شاید چې غصه ورغلې وي، ما دا ګمان وکړ چې ویل به یې تا که مور او پلار ورونه نه شول خبرولی ما ته خو به دې دومره ویلي وای ، اوس به دې نه مور دومره خفه وه او نه ورونه، زاهد وویل راځئ کور ته هلته به دې مور او خور انتظار کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چې کور ته د ننه شوم، مور مې ولیده، بې اختیاره یې له خولې غږ راغی حمیده ،زما حمیده زویه !زه یې په غېږ کې ونیوم ،تر ډېره یې په غېږ کې نیولی وم ،په مخ او تندي ښه ښکل کړم لېړه به غلې شوه، بیا به یې په ژړا پیل وکړ زما حمیده زویه ! ما په ناز، ناز رالوي کړېه زویه !ولې دې له ځانه د انځر ګل جوړ کړی دی ،ولی دې کور راته خوشی کړ،

زه دې یوا ځې پیغورونو ته پرېښودم، ما هم سر د مور په سینه ایښی وو د مور سینه مې په اوښکو لنده او خشته اچولې وه کله چې د مور له غیږې خلاص شوم ،کوچنۍ خور بې اختیاره غیږې ته راولوېده، د خور په سر لاس راتېر کړ ورته مې وویل خورې اوس خو دلته یم اوس ولې ژاړې؟ مورې تر ډېره یو بل سره خبرې کولې، ما ورته ټوله کیسه د خوست نه د تګ پیښور ته او هلته ځان په ښوونځي کې شاملول د زاهد سره اوښتل له سره تر پایه ټوله ورته وکړه ،

مور مې هم کیسه راته وکړه چې مونږ په تاپسې څومره خفه وو ، ستا په سر زه څومره راټل کېدم هر چا به له مانه سترګې باسلې چې زوی د نازولو اوس یې ګوره چې دومره به درته وکري چې په ریبلو به یې سترې شي ،مور مې نن ډېره خوشاله وه څنګه چې مور ته پېغورونه ورکول کېدل چې زوی دې په لوپری پسې تللی هغسې نه وه زه یې یو متعلم ولیدم ، زه یې یو زده کوونکی ولیدم ،ما او مور چې خبرې کولې وړانګه هم ولاړه وه دا درې څلور ورځې کېږي چې مې وړانګه نه وه لیدلې زما او د مور د کیسې په اورېدو د وړانګې په سترګو کې څو ، څو ځله اوښکې راغلې، بیا به یې پاکې کړې نن مې د مور په راتګ سره وړانګه یو ځل بیا ولیده ،

تر ډېره یې په سترګو کې ګیله کوله چې د ډوډۍ د خوراک لپاره ولې کور ته نه راځې، زه او وړانګه په سترګو ، سترګو کې سره پوه شو ، ورور خو مې په همغه ورځ کور ته لاړو مور او کوچنۍ خور مې تراوسه همدلته وو ، په پنځمه ورځ مې ورور بېرته راغی زه زاهد او څو نور ملګري سره ناست وو ، چې ورور مې حجرې ته را داخل شو ، له سلام او ستړي مشي څخه وروسته یې زه د باندې اوغوښتم د باندې چې لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې يو څو روپۍ راکړې ډېرې خبرې او ډير نصيحتونه يې راته اوکړل په خپلو خبرو کې به کله کله په ژړا هم شو ورور مې د خبرو په پای کې وويل: چې زه راغلی يم چې مور او خور مې بوځم هسې نه چې په کور کې را باندې شکمن شي تر مازديګره ورځ ډېره ښه وه خو کله مې چې ورور او کوچنۍ خور ته رخصت ورکړ د دواړو له سترګو نه بې اختياره اوښکې راغلې، زما هم زړه ډک ، ډک کيده ورور ته ورتر غاړې وتم، تر ډېره مو يو او بل په زړونو پورې ټينګ نيولي وو ،

کوچنۍ خور مې پر دواړه مخه ښکل کړه، يوائې د مور رخصت مې پاتې وو مورمې تر اوسه له کوره نه وه راوتلې يو ځل مې له ځانه سره وويل چې له موره پټ شه ،بيا مې له ځان سره وويل چې مرګی لنډ دی خدای خبر بيا چې راځم مور به مې مړه وي که ژوندی، يا کيدای شي له موره زه مخکې شم مرګی زوړ او ځوان نه ګوري ،کيدای شي چې پيښور ته ځم په لاره کې موټر راپسې ټکر شي ،زه لا په همدې فکرونو او سوچونو کې وم چې د دروازې غږ پورته شو ،کله مې چې سترګې پورته کړې دزاهد مور اودواړه خويندې بې په دروازه کې ولاړې وې مور مې راوړاندې شوه راته يې وويل چې زويه زړه خو مې نه کيږي خو څه وکړم ، مجبوره يم چې لاړه شم کني ، کني

مور مې په ژړا شوه کني ،زه به تر هغې همدلته واي، ترڅو چې ستا رخصتي پوره شوي نه واي مور مې چې کله رخصت راڅينې اخيست ،راته يې وويل زويه په خير سره لاړ شې په خير سره بيرته راشې ،کله چې بيرته راځې له پوهنتونه فارغ وې زه به څومره خوشاله شم چې دادی زوی مې له پوهنتونه فارغ شو په کور کې به په جګو سترګو ګرځم وايم به چې تاسو خو ماته ويل چې زوي د په لوپرۍ پسې تللی کله چې راځي دومره به يې درته کرلي وي چې په ريبلو به يې ستړې شې،

کله چې مور رخصت راڅينې واخيست دا لنډۍ يې راته وويلې

!! ارمان ، ارمان تېره ساعته

راستون به نشي که ملنګ در پسې شـــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتونه ښیرې به درته نکړم
واړه دې مړه شه لوی دې او غواړه خیرونه

بیلتونه څومره زوره ور یې
چې پښتانه دې لرا او بر ویشلي دینه

حمیده ستا په بیلتانه کې
په کلیو ګرځم ځمکه ځای نه راکوینه

مور مې چې لنډۍ ویلې له هرې لنډۍ سره به یې ورې ، ورې سلګۍ له خولې راتلې په ولاړو کسانو کې یو هم بې ژړا پاتې نه شو ، ډېره سخته شیبه وه د مور ، ورور او کوچنۍ خور څخه جدا یې دوی مې رخصت کړل او لاړل ،
شپې او ورځې تېرېدې وړانګې سره مې اوس مینه دومره زیاته شوې وه چې زړه مې په مرګې هم نه غوښتل چې له هغې څخه جدا شي ،د ورځو په تېرېدو سره هغه شپه هم راغله چې د هغې شپې پر سبا زه د وړانګې او وړانګه به زما له سترګو پناه شي، د شپې اته بجې وې، زه او زاهد په حجره کې سره ناست وو د زاهد موبایل ته زنګ راغی، له سلام او جوړ تازه څخه وروسته یې زاهد ته وویل چې کولی شې زمونږه حجرې ته راشې ګپ شپ به اوولو سبا سهار به وختي د خپل کور په لوري ځې ،زاهد هم ورسره او منله زاهد ماته هم ټینګ شو چې ته هم راسره لاړ شه خو ما ونه منله ،زاهد چې کله تلو راته یې وویل چې د ډوډۍ خوراک لپاره بیا کور ته لاړ شه ،
ما ورته وویل چې سمه ده، ته ورځه زما غم مه کوه ،زاهد لاړو زه په حجره کې یوا ځې پاتې شوم ،د ماخستن اته نیمې بجې وې چې وړانګې ډوډۍ راوړه، د نورو شپو به چې وړانګې ډوډۍ راوړه او غږ به یې وکړ چې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده ! زاهده وروره ! ډوډۍ مې راوړه، زاهد به دروازې ته ورغی ،او ډوډۍ به یې د وړانګې له لاسه واخیسته ،خو نن شپه چې وړانګې ډوډۍ راوړه د حجرې د دروازې مخې ته یې یو اځې زما چپلکې ولیدې ،بې له دې چې غږ وکړي په بیړه راغله ،

په یو لاس کې یې پتنوس ،په بل لاس کې ورسره د پیو جام وو او په تخرګ کې یې د ډوډۍ دسترخوان وو ، کله یې چې ډوډۍ او د سترخوان کېښودل ،راته یې وویل چې زاهد چیرې دی؟ ما ورته وویل چې هغه دې ګونډیانو کره تللی شپه یې همغلته ده سبا سهار راځي ،وړانګې ایخوا دیخوا وکتل په بیړه یې وویل شکر خدایه چې تللی، زه د شپې په لس نیمو بجو راځم چې د حجرې لویه دروازه بنده نه کړې، ما ورته وویل چې سمه ده،

خو ګوره چې راځې ډېر خیال به ساتې هسې نه چې زاهد هلته شپه کول خوښ نه شي او د شپې رانشي، وړانګې وویل چې سمه ده، وړانګه لاړه ما ډوډۍ ځانته کوښې اوخوړه ،د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته اودس او لمونځ مې وکړ په حجره کې کښېناستم د ځان سره مې ډېر سوالونه وکړل چې خدایه زاهد خو را مه ولې ،زه په انتظار ناست وم چې د یوې دقیقې څخه راته یو ساعت ،او د یو ساعت څخه راته پوره ورځ جوړه وه ،

ما ویل چې کله به لس نیمې بجې کیږي، زما د ساعت ستن لا سمه لس بجو ته نه وه نږدې شوې چې د حجرې د دروازې اواز مې تر غوږو شو زړه مې ډېر خفه شو ما ویل که زاهد راغی، ځکه چې ما ویل چې وړانګه په لس نیمو بجو راځي لا خو اوس لس بجې هم نه دي، یو دوه ملتېه د انتظار څخه وروسته وړانګه د حجرې کوټې ته راد ننه شوه ،چپلکې یې په لاس کې نیولې وې، دروازه یې بنده کړه چپلکې یې د دروازې خواته کېښودې،

ما ورته وویل چې څنګه دومره وخته راغلې تاخو لس نیمې بجې ښودلې وې، وړانګې وویل چې نور مې انتظار نه شو کولی، ما ورته وویل چې ماته هم د یو ملتې څخه پوره یو ساعت جوړ شوی وو ریښتیا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ډیر سخت وي ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې وړانګې د خبرو لومړی شروع د ګیلو نه وه چې ماته یې وویل چې ظالمه ستا زړه د غوښې دی او که د کوم بل شي څخه جوړ دی؟ ما ورته وویل چې ولې؟
وړانګې وویل په دومره شپو کې یو ځلې کورته رانغلې یوه ورځ خو به دې ډوډۍ خوراک ته زما لپاره هم کورته راغلی وای ،
ما ورته وویل وړانګې د پښتنو وطن دی هسې نه چې زما او ستا په مینه څوک خبر شي خدای دې نه کړي داسې نه چې تا ته بیا کوم مشکل پیدا شي، وړانګې وویل چې جانه تر کومه به زما او ستا مینه پټه وي چې خبریږي خبر دې شي، نور به څه مشکل راته جوړ شي وبه مې وژني نور به څه وکړي جانه ستا په مینه کې چې مړه شم هم نه یم مړه، ما ورته وویل چې وړانګې خدای دې هیڅکله هم داسې ورځ رانه ولي چې ته مړه وې او زه ژوندی، زه او وړانګه لا په خبرو بوخت وو چې د حجرې د دروازې ګړب شو، زما د وړانګې وار پار خطا شو،
په حجره کې د ننه یو کټ اینبودل شوی وو چې په هغې کې بسترې سپنجونه کینبودل شوي ول وړانګې ته مې وویل چې بیړه کوه د کټ لاندې پټه شه ،وړانګې هم وار خطا نه کړ سمد ستي د کټ لاندې پټه شوه ساه یې ډوبه ، ډوبه کېده په کټ باندې ریجایي هواره وه ،وړانګې چې هر څومره کوښښ وکړ چې ریجایي لږه ځمکې ته را کش کړي خو وس یې ونه رسېده، ځکه چې په کټ کې زیاتې بسترې اینبودل شوي وې زه هم ورغلم وړانګه د کټ لاندې وه ریجایي ته یې زور ورکاوه ،
ما له پاسه بالاخره ریجایي مو لږه ځمکې ته راکش کړه، زه په کونج کې غلی کښیناستم لکه سوالګر وړانګې یو ځل بیا د کټ لاندې څخه غلی سر رابهر کړ په بیړه یې خپلې چپلکې راوخیستې او سر یې بیرته د کټ لاندې کړ ،نوره د کټ لاندې وړانګه هم ستړې شوې وه زړه یې خولې ته راغلی وو له یوې خوا ډار وو له بلې خوا د کټ لاندې وه زړه یې ډیر خفه وو ماته یې په ورور راغږ کړ چې څوک دې ماورته وویل تراوسه خو څوک نشته پته یې نه لږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبر وکړه چې زه یې اوګورم چې دا څوک دی او څنګه وځنډیده، کله چې د باندې ووتم د لوېې دروازې په خوا کې سپی ولاړ دی سپی کله یوې خوا شي او کله بلې خوا خو تلی نه شي، ما له ځانه سره وویل کیدای شي د باندې څوک ولاړ وي د سپې له ډاره به حجرې ته راتلی نه شي، خو چې کله بنه ورته زیر شوم د سپې په غاړه کې ځنځیر وو هغه ځنځیر یې په وره کې کلک نښتی وو ،خدای شته چې بنه غصه هم راغله غلی ورغلم د سپې ځنځیر مې له دروازې څخه خلاص کړ، سپی هم دومره تیز لاړ لکه د جیل څخه چې خلاص شوی وي ، دروازه مې بنده کړه ما ویل که زاهد را هم شي دروازه چې بنده ووینې کیدای شي چې بیرته خپلو ملګرو ته ورشي

د حجرې په لورې چې راغلم حجرې ته دننه شوم وړانګه لا همغسې د کټ لاندې پټه وه ورو یې د کټ ریجایي پورته کړه راته یې وویل چې څوک دي؟ ما ورته په خوله لاس کیښود غلې مې ورته وویل چې د باندې زاهد دی، زر یې ریجایي پربښوده راته یې وویل چې ته خو دلته مه اودرېږه اوس مې په خپله ورباندې وینې،ما په وړانګه باندې هسې ټوکه کوله د باندې خو هیڅوک هم نه وو ځکه دروازه چې ګړبیدله هغه د سپې د ځنځیر له امله ګړبیدله ،

زه غلی په دواړو پښو کښېناستم د کټ نه مې ریجایي پورته کړه وړانګه غزیدلې پښې پرته وه په سر یې لاس ایښې وو زړه یې دګ ، دګ کول ما غلی لاس د هغې لاس ته وروړ مخ یې را واړوه ورته مې وویل چې راووځه، هغې ډیر په قراره وویل چې زاهد څه شو ما ورته وویل چې ته راووځه خدای به هرڅه اسانه کړي ،کله چې د باندې راووته ورته مې ټوله کیسه وکړه وړانګه له خندا شنه شوه راته یې وویل چې ظالمه اول به دې ویلي واي په ما خو د قیامت تېر کړ ،

وړانګه چې په ګلابي شونډو یې موسکه خوره وه زما په لورې راغله په قراره یې څپیړه زما مخ ته راکړه راته یې وویل چې لوی ظالم یې داسې هم څوک کوي ،شپه سبا کېدو ته نږدې وه مونږ ډېرې خبرې وکړې بنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړونه مو سره تش کړل، وړانګې راته یو دسمال یوه ګټې یو قلم راکړ ما هم کوم شیان چې په پېښاور کې د وړانګې په نامه اخیستي وو هغه شیان مې ټول ورکړل،
وړانګې چې له ما څخه رخصت واخیست په دروازه کې یې مخ بیرته راستون کړ په ژړا کې یې راته وویل جانه خدای خبر چې بیا داسې زر سره ووینو، خو ګوره جانه چې هېره مې نه کړې زه به د ستا په نوم ژوند تیروم زه به ستا یم بغیر له تانه به زما د خاوند په نوم څوک یاد نشي که د له یاده وېیستم هېره دې کړم هغه سندرې دې اوریدلې چې وایي،
! یاره په ماګرانه که ستا نه شومه
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
ته زما د مینې پروا مه کوه او مه کوه
ستا په محبت به قربان زه شمه -
ځان به کړم ذرې د ځان به نه شـــمه
وړانګه کور ته لاړه زه د باندې راووتم، د لمانځه لپاره مې اودس وکړ ، د سهار لمونځ مې چې وکړ کور ته لاړم تر اوسه پورې ما زړه نه وو کړی چې په یو اځې توګه د زه وړانګې کور ته داخل شم، دا زما لومړی ځل وو ، کله چې انګړ ته ورسېدم د وړانګې مور، راباندې غږ کړ ، حمیده زویه ښه ده چې په خپله راغلې، کنې ما وړانګه درلېږله چې درته ووایي چې د چای څښلو لپاره کور ته راشه، ما وویل خیر اوسېد وړانګې مورې، د وړانګې مور راته وویل ته کوټې ته درځه ما ته غږ که لږه پاتې ده هغه زګوم زه هم درځم ، کله چې کوټې ته لاړم د کوټې په کونج کې وړانګه غلې ناسته وه ،
سر یې د دواړو څنګنو په منځ کې ایښی وو ، زما په ورتګ هیڅ خبره هم نه شوه، زه کښېناستم په قراره ټوخی مې وکړ ،وړانګې سر راپورته کړ په سپینو ګلابي اننګیو یې د اوښکو څاڅکي داسې ښکار بدل لکه : د ګلاب په پاڼو چې شبنم پروت وي، ما ته سمدستي هغه بیتونه راپه یاد شول چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار غوندې شباب لري جنانه
ښکلی مخ لکه افتاب لري جـــنانه

شنه خالونه د شبنم غوندې پرې ښکاري
انانګي لکه ګلاب لري جنانه

حمیدي په کې سبق د مینې وایي
ښکلی مخ لکه کتاب لري

. جـــنانه

د وړانګې مخ راته د دنیا پرمخ له هر څه ښائسته ؤ ، وړانګه یې نوم وو ریښتیا چې وړانګه وه ، ورته ومې ویل چې وړانګې ولې ژاړې خیر خو دی څه دربانديې شوي دي؟ وړانګې ځواب راکړ جانه پخپله ښه پوهېږې پوښتنې ته څه ضرورت دی، ما ورته وویل چې وړانګې زه پوهېږم چې زما بیلتون ستا لپاره ډېر سخت دی، خو دنیا په امید خوړی کیږي زه دا امید لرم چې ته به زما وې، زه به ببرته راځم او تا به په سره ډولۍ کې کورته وړم ،

وړانګې یو سوړ اسویلی وکړ، او وویل چې جانه یا دې راغلی نه وای یا چې راغلې دا سې زر دې نه تلی ،موړ لا خبرې کولې چې د وړانګې مور راغله وړانګې ځان سره راټول کړ پلاتی یې ووهلې ،موږ لا چای څښنلو ته ناست وو چې زاهد راغی ،په وړانګه یې غږ کړچې زما او د حمید جامې او بکسونه برابر کړې، د زاهد دې خبرې سخت زور راکړ خدای خبر چې وړانګې ته به یې څومره زور ورکړی وي چې په خپل لاس ورته بکسونه او جامې تیاروم او حمید به نن بیلتون رانه د پیښاور په لور وړي ،

کله مو چې چای وڅښنلو زاهد غږ کړ وړانګې وه وړانګې څنګه جامې او بکسونه دې تیار کړل کنه ؟

وړانګې په قراره وویل چې هر څه تیار دي، موږ هم بسم الله کړه ما او زاهد له ترور او سیماڅخه رخصت راوخیست، وړانګه نه معلومېده ډیر په خفه او په نه زړه د وړانګې له کوره روان شوو ، زاهد ډېر تیز روان وو ،ما چې هر څومره کوښښ وکړ چې ځان په زاهد پسې ورسوم خو ونه توانیدم ،یو ځلې مې شا ته مخ واړاوه نه ګورم چې د کور په وړه دروازه کې وړانګه ولاړه ده ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې ځنګه مخ وا ړاوه هغې راته لاس پورته کړ زړه مې نور هم راډک شو ښځو مې دا اجازه نه راکوله چې نور وړاندې لاړ شم ،خو مجبور وم زاهد څو واري رابا ندې غږ کړ حمیده پښو ته دې لږ زور ورکړه نا وخته کیږي، کله چې پاخه سړک ته ورسېدو په موټر کې کښېناستو د وړانګې کلي ته مې مخ راوا ړوه موټر حرکت وکړ او د وړانګې کلی په شنو ونو کې پټ شو .

بازار ته چې راورسېدو د سرحدي په موټرو کې سپاره شوو د سرحد په لورې مو حرکت وکړ، دا ځل راته تګ ډېر ګران وو په هیڅ ډول مې زړه نه غوښتل چې لاړ شم په ټوله لاره کې په دې سوچونو او فکرون کې وم چې بیا به کله بیرته راځم، زه چې بیرته راشم وړانګه به بیا ووینم کنه ،هسې نه چې زه بیرته راځم هغه یې چاته ورکړې وي، شیطان به رنګ رنګ خبرې راته کولې، زه په دې کشماکش کې وم چې بونډرۍ (سرحد) ته راورسېدو له موټره راښکته شوو.

د افغانستان او پاکستان په ګډه پوله کې مو په پښو مزل وکړ کله چې د پاکستان ملېشې ته ورسېدو تلاشي اخیستل کیده د کوم چا سره به چې شناختي کارډ نه وو هغې ته به یې زیات تکلیف جوړاوه ترڅو دې ته مجبور شي چې یو څو پیسې ورکړي او خوله یې ورخوږه کړي ، زمونږ نه هم تلاشي وا خیستل شوه شناختي کارډونه مو ورښکاره کړل او روان شوو.

کله چې له سرحده راواوښتو زاهد وویل چې سیدا به د پیښاور په موټرو کې لاړ شو د کوزېدو څخه به خلاص شو ، ما وویل سمه ده چې ځنګه دې خوښه وي د پیښور په موټر کې سپاره شو او حرکت مو وکړ، له ډیر مزل څخه وروسته کله مې چې سترګې پرانیستې موټر په پیښاور کې د ټل اډې ته نږدې شوی وو ، په پیښور کې د ټل په اډه کې له موټره راښکته شوو ، ما وویل که زندان ته یې راوړم زړه مې ډېر خفه شو ، مخ په وړاندې مو د خپلې کمرې په لور حرکت وکړ

کله چې خپلې کمرې ته ورسېدو زه د ارام لپاره لږ پریوتم، د غرمې ډوډۍ وخت وو ، زاهد د ډوډۍ راوړلو لپاره بازار ته کوز شو ، ما مې خپل موبایل راوا خیست چې سیم کارت په کې واچوم ، سیم کارت مې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوه ما چې موبایل چلند کړ زړه مې وا رنه کاوه زړه مې غوښتل چې هم دا اوس وړانګې ته ټیلیفون وکړم او له وړانګې سره خبرې وکړم خو چې د مبایل یونټې مې ولیدې په موبایل کې مې یونټې نه وې ،سمدستې راپورته شوم غوښتل مې چې خپله کمره بنده کړم او د مبایل لپاره کارډ واخلم ،خو بیا مې له ځانه سره وویل که زاهد راشي دروازه بنده ووینې وایې به چې حمید کومې خوا لاړو په نه زړه په کوټه کې بیرته کښېناستم ،

زړه مې هیڅ ارام نه کاوه د وړانګې خبرو به مې په مغزو کې انګازې کولې چې ما ته یې په روستۍ شپه کړې وې، زه دومره بې فکره او بې سوچه ناست وم چې زاهد کمرې ته راغلی هم وو خو زما دومره پام هغه ته نه وو شوی، زاهد هر څه تیار کړي وو ، را باندې غږیې کړ حمیده وا حمیده ! دومره فکرونه چې وهې ځان به هم سپین ږیری کړې او ما هم دا دنیا غمونه دي پرېږده یې ،

...... ما وویل زاهده یو خو ته

زه چې هسې لږ ارام غوندې غلی کښېنم ته راته وایې چې بیا په کومو فکرونو کې تللی یې، زاهد وویل چې راځه ډوډۍ او خوره ډېرې خبرې پرېږده، په نه زړه پاڅېدم لاسونه مې ووینځل ډوډۍ ته په نه زړه کښېناستم یو دوه خوشنده ډوډۍ مې او خوړه نور پاڅېدم، زاهد وویل ولې دومره زر پاڅېدې؟ ما وویل بس ده هم دومره نور مې زړه ته نه کیږي، زاهد چې ډوډۍ او خوړه لوښې یې ټول کړل زما خوا ته راغی راته یې وویل حمیده که د پیسو خبره وي دا دي پیسې خو تا هم له ځانه سره راوړې او ما هم ولې دومره زیات خفه یې؟ کومه خبره خامخا شته چې ته یې له ما پټوې، ما وویل چې زاهده هیڅ خبره نشته د لارې مزل ستړی کړی یم ځکه داسې بې خونده او چرتي درته معلومېږم، له دې وروسته چې ما خپل کار کاوه زما هر یو کار ته به زاهد ښه متوجه وو داسې به یې ځارلم لکه په یوه استخباراتي شبکه کې چې یو چا ته دنده وسپارل شي چې دغه سړی به ستا ترځارنې لاندې وي ګوره چې له چا سره کښېني او له چا سره خوراک او څښاک کوي،

. زاهد زه هم داسې له ځارنې لاندې نیولی وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

زما رنګ به له یوې ورځې نه بلې ته بدلون کوه، له یوې خوا د امتحان شپې او ورځې را نږدې شوې وې، له بلې خوا مې د وړانګې یادونو زړګی تخناوه زما په رنګ کې دومره ادلون ، بدلون راغلی وو چې زاهد راباندې د چرسي ګمان وکړ، یو ورځ زه د باندې راووتم زړه مې ډیر خفه وو په سړک باندې تلونکو موټرو کې مې سترګې ګنډلې وې کله کله به مې مخ خپلې کمرې کړکۍ په لور واړاوه ومې لیدو چې زاهد په ډېره بیړه زما په بستره اخته دی، لومړۍ یې د سر بالښت پورته کړ بیا یې کېښود وروسته یې ټوله بستره پورته کړه خو چې څه یې پیدا نکړه بیرته یې کېښود ،
کله کله به یې د دروازې په لورې هم مخ راواړاوه، بیا زما د الماری په لور لاړ زما د جامو بکس یې راکوز کړ ښت په مخ یې ښه تلاشي کړ خو څه په لاس ورنغلل، بیرته یې بکس په خپل ځای کېښود وروسته په خپل ځای قرار کښېناستو ، زه هم د باندې په ولاړې سترې شوم کمرې ته راغلم د خپلې الماری په لورې لاړم چې کتابونه راواخلم لږ یې مطالعه کړم،
زاهد په یوه سترګه ما ګورې په بله کتاب، ما هم د کتابونو الماری نه یو کتاب راواخیست او د هغې په لوستلو مې شروع وکړه یو څو پاڼې مې چې ولوستې نور مې ورته زړه تنګ شو کتاب مې بند کړ بیرته مې په الماری کې کیښود ،خپل د جامو بکس مې راواخیست جامې مې ترې راویستې ټولو جامو ته مې یو یو څنډ ورکړ، وروستې جوړ کالې او جامې مې چې راواخیستې څنګه مې چې څنډ ورکړ د څنډلو سره سم یو کاغذ ترېنه لاندې وغورځیدو ،
خو ما هم فکر ورته ونه کړ جامې مې میخ ته کیږۍ کړې بیرته د بکس په لور راغلم په کاغذ مې یو ځل بیا سترګې ولړېدې کله چې ښهٔ ورته ځیر شوم د کاغذ په سر په پنسل لیکل شوي وو ، (جانه زه له تا سره مینه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم)کله مې چې په کاغذ دغه جمله ولیده زړه مې په درزېدو شو لاسونه او پښې مې مړه شول دومره وس را
کې نه وو چې کاغذ مې راخیستی وای ما چې کله راخیستو یو ځل به مې زاهد ته وکتل هسې نه چې زاهد
مې ووینې بیا به مې په قراره د لیک په لور لاس وغزوو
د زاهد هم اوس راته پام شوی وو هر څومره خواري مې چې اوکړه لیک په پټه راواخلم خو ونه توانېدم ما به
چې په لیک باندې لیکلې جملې ته وکتل چې پرې لیکل شوي وو(جانه زه له تاسره مینه لرم) له سترګو به
مې لیک ورک شو د لیک په ځای به راته وړانګه سترګو سترګو ته کېده څکه خو مې زړه نه شو کوی چې
لیک راواخلم فکر مې ډېر خراب وو زاهد راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه داسې غلی ناست یې لکه غل ژر
ژر دې کالي سم کړه د امتحانو شپې او ورځې دي، د زاهد خبره نه وه سم د ټوپک ډز وو ریښتیا وه چې زه
دې غلا لپاره ناست وم ،
ما ریښتیا غلا کوله ما دلیک غلا ، د هغه لیک غلا چې ما په خپل بکس کې راوړی وو اوس رانه
غورځیدلی وو خو د لیک پورته کول راته دیوې لویې غلا څخه هم ډېر لوی کار وو خو دا غلا ما په داسې
وخت کې وکړه چې د زاهد راباندې پام شو ، ډېره لویه غلا افسوس چې په پټه مې کړې وآی چې زاهد نه
وای لیدلی زه زاهد ولیدم راته یې وویل څنګه لیک ته په رډو ، رډو ګورې زاهد را ټیټ شو چې لیک
راواخلي خو ما یې لیک د لاس څخه دومره په زوره کش کړ نږدې وه چې لیک مې پرې کړی وای، زاهد هم
حیران وو چې په حمید څه وشول،
په حمید څه شوي، دا دې څه لیک دی، ولې یې دومره په زوره زما د لاسه څخه کش کړ، حمید له ما نه څه
پټوې، لیک مې په جیب کې کېښود زاهد همداسې په رډو ، رډو راته کتل زاهد راته وویل حمیده ته کوم
څه له مانه پټوې ماته نه وایې خپل غم د زما سره شریک کړه که وس مې وي زه به درسره مرسته وکړم که زما
سر دې په کار وي هم زه به یې له تا ونه سپموم ما زاهد ته هیڅ ځواب ورنکړ د ورځې لمن تولمه شوه د شپې
لمن وغوړېده.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زاهد چې د ماخستن ډوډۍ اوخوړه سمد ستي مې د ماخستن لمونځ وکړ او په خپل ځای څملاستم، زاهد خپل کتابونه راوخیستل د کتابونو په لوستلو بوخت شو ، ما ته خوب چیرې راتلو کله په یو اړخ اوړم کله په بل د لسو پنځلسو دقیقو لپاره پړمبنبې ورې وم، ما چې سترګې پرانیستې زاهد ګروپ مړ کړی وو او ویده وو ، زه زر راپاڅېدم له جیبه مې د لیک پاکټ راویست لیک مې د پاکټ څخه خلاص کړ یو په کې لیک وو بل په کې د وړانګې تصویر لومړۍ مې تصویر ته ښه زیر زیر وکتل بیا مې په زړه پورې جوخت .ونیو

د وړانګې تصویر مې سترګو ته نږدې کړ تصویر ته مې خبرې شروع کړې وړانګې، ای وړانګې ته زما یې ته بالکل زما یې که خدای کول ، که خدای راسره مل وو ته به زما وې وړانګې ته هیڅ فکر مه کوه ، وړانګې ای وړانګې ! زه له تاسره دومره مینه لرم چې څه درته ووایم زما خبرې د وړانګې له تصویر سره دومره په . زوره شوې نږدې وو چې زما په خبرو پسې زاهد له خوبه ویښ شي

زه هیڅ په ځان نه پوهیدم ډېرې په زوره سره خبرې مې کولې خو مخکې له دې چې زما خبرې نور هم زور واخلي زاهد په کټ کې په اړخ واوښت او ستنګی وکړ زه د زاهد ستنګي د فکر او خیالونو څخه رابهر کړم زر مې تصویر جیب کې کیښود دا چې زاهد ګروپ مړ کړی وو لیک سم نه ښکاریده غلی پاڅېدم ګروپ مې روښانه کړ قرار ، قرار خپل ځای ته بیرته راغلم او د لیک په لوستلو مې پیل وکړ د لیک په سر لیکل شوي وو جانه ای جانه ! د جان د نوم په ویلو سره مې بیا وړانګه سترګو ته ودرېده وړانګې ډېر عجیبه الفاظ د لیک پر سر لیکلي وو جانه ای جانه ! ما چې لیک لوستو ماویل که پخپله وړانګه راته غږ کوي. زه . دې جانه کلمې د عقل او زړه کش مکش کې اخته کړم

یوې خوا راته مور، پلار ،ورونه او خویندې سترګو ته کېدې او له بلې د وړانګې سوزوونکې عشق زه داسې کړی وم چې د هغې په مقابل کې ما هیڅ نه شول کولی. یو ځل بیا مې له ځان سره ښه وژړل له ډېرې ژړا وروسته په ځان نه یم پوهېدلی خوب راباندې غلبه کړېوه ویده شوی وم. سهار مې چې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرانيستي زاهد له ما څخه د مخه پاڅيدلی وو ما چې ځنګ ته وکتل ليک مې څنګ کې پروت وو ، ليک مې سره راټول کړ جيب کې مې کيښود زه ډېر سخت وو برېدم ما ويل هسې نه چې ليک زاهد له سر تر پايه . ټول لوستلی وي او بيا يې بېرته زما په خوا کې ايښی وي او ځان يې ناګاره اچولی وي

زه به زاهد ته څنګه سترګې ورغړوم که يې لوستلی وي زه به زاهد ته څنګه ورمخامخ کېږم زاهد به وايي چې حميده تاخو له ما سره دوستي او ملګرتوب ددې لپاره کاوه زما د فکر کشتۍ د سمندر په څپو کې وه چې زاهد راباندې غږ کړ حميده نن لکه چې ډېر وختي پاڅېدلی وې؟ ما ويل نه نه يم پاڅېدلی زاهد وويل بيا د څنګه پېښې د کټ څخه لاندې ځوړند وې او سر د په بالښت ايښی وو زه په خپل نه ځواب باندې . پيــــښمانه شوم

ځکه ما چې کله ليک پرانيست په کټ کې ناست وم پښې مې له کټ څخه لاندې ځوړند کړې وې ما په ليک کې يوائې د جان کلمه لوستلی وه ، فکرونو پرمخه کړی وم او ويده شوی وم زاهد ته مې وويل يو ځل پاڅېدم خو چې ساعت ته مې وکتل وخت ډېر وو بيرته کټ کې کښېناستم په ځان هم نه يم پوه شوی بيرته اوده شوی وم ، زاهد وويل خا ، خا مينه ما ما ،ستا په شان ډېر مينان په ناستي خوبونه کوي، او د جانان سره په خوبونو کې پټ پټوني کوي،

زه سخت خفه شوم ما خو دا ګمان وکړ چې زاهد خو ليک لوستلی دی ځکه خو يې راته وويل چې مينه ما ما زاهد په لمانځه باندې ودرېده، زه د اوداسه لپاره حمام ته لاړم د زاهد خبرې مې لا همغسې په مغزو کې انګازې کولې، کله مې چې اودس لمونځ وکړ د چای ښنبلو څخه وروسته زاهد وويل زه ځم ښوونځي ته ، ته به لږ په ارام وروسته راشې ما وويل څنګه دومره وختي ښوونځي ته ځې لا خو وخت ډېر دی زاهد وويل چې د کيميا استاذ راته د نوټ ويلي وو ،

سبا ته وختي راشه زه به نوټ درکړم ما وويل که ناوخته ورشې نوټ در کوی شي ،که وختي ورشې هم، زاهد وويل چې استاذ د څه ضروري کار لپاره په څو ورځو رخصتۍ کور ته ځي

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زاهد ښوونځي ته لاړ ما سره د وړانګې د لیک د لوستلو ډېره اندیښنه وه ما څو ځلې لیک راخیستی وو خو لوستلی مې نه وو د لوستلو وخت مې نه وو پیدا کړی زاهد به هر وخت راسره وو ،نن ما ته موقع په لاس راغلې وه لیک مې له جیب څخه راویست خلاص مې کړ زه تر ډېره په دې فکرونو کې وم چې دا لیک به وړانګې په خپلو لاسونو کې نیولی وي بیا به یې سره ټول کړی وي، وروسته به یې په دې پاکټ کې اچولی وي ، لیک مې له پاکټ څخه راویست د لیک په لوستلو مې شروع وکړه د لیک په سر لیکل شوي وو .

جانه ای جانه

له همدې لیکې لاندې لیکل شوي وو

زه له تاسره مینه لرم

جانه سلامونه مې په ځان قبول او منظور کړه، جانه خدای دې وکړي چې لیک ستاسې لاسو ته درشي، نه دې زاهد لاسو ته

جانه خدای شته چې نن ورځ زما لپاره تر ټولو ورځو سخته ورځ ده، ځکه چې زه ستا جامې په خپل لاس تیاروم، او تا رانه نن بیلتون جدا کوي، جانه دومره راباندې ګران یې چې دومره ګرانښت به ما د خپلې مور او پلار هم نه وي لیدلی ،جانه ستا څخه جلا ژوند ماته اسانه کار نه دی، جانه که ته نن له ما څخه ځې، خو ګوره جانه یوه هیله لرم ،زما وروستۍ هیله له تاڅخه دا ده چې ما هېره نه کړې، او زما یاد ته د زړه په یو کنج کې ځای ورکړه ،جانه هغه سندره به دې اوریدلې وي چې وایي ،

بیلتون ، بیلتون هـی ، هـــی یار مـــــانه وړي

زمالدار مانه وړي

زړګی می چوي زما د خوږ زړګي قرار ما نه وړي

هـــی، هـــی یار مـــانه وړي

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

. زما دلــــــــدار مانه وړي

جانه په کومه ورځ چې ته تلې، په هغه ورځ دغه سندره د يوې سيمه ايزې راديو څخه خپرېده، ما دا ګمان وکړ ما ويل که د راډيو څخه زما لپاره خپرېږي، جانه چې کله مې د ستا جامې په بکس کې اچولې دې ....سندرې دومره ژړولې يم چې

خير له نورو خبرو تيرېږم، کله چې ليک ولولې ما ته خامخا ټيليفون وکړه، او دا وعده راسره وکړه چې زه به ستا يم او په ژوند کې به تا هيره نه کړم، يو ځلې بيا وايم جانه اى جانه !زه له تا سره مينه لرم، ستا وړانګه

کله مې چې ليک ولوست د وړانګې هرې خبرې به مې په مغزو کې انګازې کولې زړه به مې بيا بيا غوښتل چې ليک ولولم ما هم ليک بې لوستلو پريښى نه دى خو خو ځلې مې ليک ولوست په هر ځل لوستلو کې به يې بيل خوند او بيل درد پروت وو کله مې چې ساعت ته وکتل د ورځې لس نيمې بجې وې زه په ځان هم نه ووم پوه شوى چې دا دومره وخت په ما څنګه تېر شو ،
له ښوونځي هم پاتې شوم فکر مې وکړ چې بايد هم دا اوس وړانګې ته تيليفون وکړم ،هسې هم د ښوونځي د تګ نه پاتې شوى يم زاهد هم نشته، هم دا يې موقع ده موبايل مې راواخيست د وړانګې نمبر مې په کې ډايل کړ، د دويم دريم زنګ تېرېدو وروسته له هغې خوا نه نرم پوست او خوږ غږ راغى . الو !الو جانه ! زما چې ژبه بنده بنده کېده غږ کې مې د خوشالې ورځې ژړا ملتيا کوله ورو مې وويل ګرانې څه......څنګه يې ښه خويې
وړانګې بې له ځنډه وويل، شکر دى جانه روغه جوړه يم وړانګې چې زما خبرې واورېدې وړانګه هم په ژړا شوه او ويې ويل :

د ورځې تورې سترګې ګرځم د شپې په لپو ، لپو اوښکې تويومـــــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له عمره سره ســــــــمه   میرات شي غمه په خندا دې تېرومــــــــه

ستا يارانه د ونو ســـيوری   کله پر ما کله په نورو خـــــلکو ويـــــــنه
ته به په کوم هيواد کې ګرځې   زه ستا دمخ تصوير په غاړه ګرځومــه
ترڅو به داسې جدايي وي   خوښه دې نه ده چې ځان سور په وينو کړمه

.

ما پرې غږ وکړ، وړانګې هيله کوم بس کړه د خدای لپاره ژاړه مه ،دا زمونږ خپل بخت او قسمت دی،
وړانګې وويل جانه څه وکړم زه نه ژاړم زه ، زه نه ژاړم زړه مې ژاړي ،
په خوله مې لاس کېږدی عالمه

کني ناري راڅخه شي خلک خبره ومه

ما دې وړانګې د ډاډګېرنې لپاره وويل ،وړانګې زه خو دومره لرې نه يم لاړ، نه چا په زوره در څخه جدا کړی
يم زما او ستا په مينه کې څوک خنډ نشته، وړانګه لږه شيبه غلي وه بيا يې وويل، جانه څومره وخت
وروسته به راشې ما ورته وويل که خير وي څلور پنځه مياشتې وروسته وړانګې يو سوړ اسويلی وکړ او
غلې شوه، بيا يې يو ناڅاپه وويل جانه هغه زما ليک د ولوسته کنه؟ ما ورته وويل بلې ګراني هغه مې دا
اوس ولوست ،اوس هم په لاس کې راسره دی ،د ليک د لوستلو ډوله کيسه مې ورته وکړه ما او وړانګې
ډېرې خبرې سره وکړې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل وړانګي په مبایل کې مې یونتې ختمیږي وړانګي یو اځې وویل ،جانه ګوره چې ما هیره نه کړې ستا د لیدو په هیله کله چې وړانګي اړیکه پریکړه له ځایه پاځېدم په کوټه کله یوې خوا کله بلې خوا ځم په ژړا مې زړه ښه یخ کړ زه په کوټه کې د کوټې په کونج کې کښېناستم چې د سترګو اوښکې مې وچې کړې او سترګې مې خلاصې کړې بیا پاځېدم لا دروازې ته نه وم رسېدلی چې له هغې خوا زاهد راغی ، سترګې د زاهد شوې سترګې زما زاهد بې له واره وویل حمیده ! بیا څه دربانديې شوي دي دا سترګې دې داسې سرې اچولې دې؟ زه غلی شوم، زاهد بیا وویل ګوره حمیده دلته یو اځې زه او ته او سپږو نور څوک نشته که ته ماته هر هغه څه ونه وایې چې تا ځوروي ،نو چاته به یې وایې ته خو یو ځلې ما په خبره پوه کړه چې خبره څه ده، ما بیا هم زاهد ته څه ونه ویل همغسې غلی پاتې شوم ،

اتم څپرکی

ورځې تېرېدې مرګي ته شپې او ورځې لنډې دې، د امتحانو شپې او ورځې تېرې شوې، د دولسم ټولګي نه له خیره فارغ شو ، زاهد کور ته په رخصتیو لاړ، زه همدلته پاتې شوم ما نه غوښتل چې د وړانګي په زړه بیا هم مالګې وشیندم زړه مې ډېر کیده خو ما ویل که اوس لاړ شي بیا چې راځي وړانګه به بیا څه کوي ، په وړانګه به څه تیرېږي ،

زه یوه ورځ د باندې د چکر لپاره راووتم ،غوښتل مې چې د لوبو د میدان په لوري لاړ شم ،په لاره کې راسره عبدالله ملګری شو ،عبدالله رانه ډېرې پوښتنې وکړې ،چ ولې په رخصتیو کې کور ته نه یې تللی؟ او بل دې رنګ زیات تغیر کړی دی که تا راباندې غږ نه وی کړی خدای خبر چې ما به پیژندلی وای، ما ورته د کور نه تګ ټولـه کیسه وکړه ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالله زما د کیسي په اوربدو زیات خفه شو ، راته یې وویل له نن نه وروسته به ته زما سره او سیږې، ما چې عبدالله ته هر څه وویل نو عبدالله نه منله زما بستره یې له کمرې راواخیسته ماته یې وویل چې ته د لوبو میدان په لورې درځه زه هم ستا بستره کور ته وړم بیرته راځم، زه د لوبو میدان ته لاړم د کریکټ لوبې نندارې مې کوله چې عبدالله بیرته راغی ،ما او عبدالله تر ډېره د لوبو ننداره وکړه، ماښام نږدې کیدونکی وو چې د عبدالله د کور په لور روان شوو ، کله چې د عبدالله دوی کورته ورسېدو ما ویل چې عبدالله به اوس د حجرې دروازه بیرته کړي ،خو عبدالله راباندې غږ کړ، راځه اودرېږه مه، په کور کې نور څوک نشته یواځې زه یم یوه مې مور ده او بله کوچنۍ خور زړه نازړه غلی په عبدالله پسې کور ته دننه شوم،
د عبدالله مور مخې ته راغله سترې مشي یې راکړه، ما فکر کاوه چې اوس به له مانه پوښتنه کوي ،چې زویه څوک یې او څنګه راغلی یې ؟خو داسې نه وه عبدالله زما په هکله هر څه ورته ویلي وو، د عبدالله مور امنې ادې راته وویل زویه ! راځه دلته په کټ باندې کښېنه، د زوي د نوم په اوربدو دومره خوشاله شوم ما ویل که خپلې مور راباندې غږ کړ چې زویه راځه دلته په کټ باندې کښېنه ،ماته مې خپله مور پلار ورونه او کوچنۍ خور سترګو ته ګډې شوې ، یو یو به مې له سترګو تېرېده زما د فکر مرغه اوس په خوست کې وزرې رپولې ،
چې د عبدالله مور امنې ادې راباندې غږ کړ، زویه کیدای شي زما په لیدو تاته خپله مور یاده شوې وي، خو ګوره زویه ما به هم له خپلې مور نه کمه نه ګڼې، لکه څنګه چې عبدالله راباندې ګران دی او عبدالله ته چې زه په کومه سترګه ګورم همداشان ته هم راته د عبدالله نه کم نه یې ،د عبدالله وورور نشته دا دی خدای په تیاره ورور ورکړ ،
زه او د عبدالله مور امنه ادې لا په خبرو وو چې د عبدالله خور غږ وکړ ،مورې وا مورې زیمنه په کې وکړم که یخنې په کې جوړه کړم؟ امنې ادې ورغږ کړ پلو شې لورې یخنې په کې جوړه کړه یخنې به روغه وي، ما هیڅ نه شول ویلی زه تر ډېره غلی وم امنې ادې بیا وویل، زویه کله چې عبدالله راغلو راته یې وویل چې هغه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرګ تا چې د یوه ښه میلمه په نوم ساتلی د هغه چرګ وار راغلی ،هغه چرګ حلال کړه هیله ده زویه چې دغه میلماستیا ز مورږ څخه قبوله کړې،

ما ورته وویل ادې څه چې تیار وي هغه د یار وي له دې وروست چې تاسې څه خورئ هغه به زه خورم، له تاسو خو زه زیات نه یم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه !تردرو ورځو پورې خو میلمه یې له هغې وروسته چې څه وایې مورږ یې درسره منو ،

ماخستن شو تراوسه د عبدالله خور ماته د سترې مشي لپاره نه وه راغلې، کله چې د ډوډۍ وخت شو د پلوشې مور د باندې لاړه د دروازې سره خوا کې مې لږ پسپسی واوربده ،خو پرې پوهیدم نا عبدالله د باندې وراغلو زما په ګمان چې د عبدالله مور امنې ادې پلوشې ته ویل چې سترې مشي ورکړه ،خو پلوشه شرمېده ،نه راتله لومړۍ د عبدالله مور ورپسې عبدالله او په وروستیو کې یې خور پلوشه قراره قراره چې ډېره شرمیده سترې مه شي راکړه، او زر د باندې لاړه امنې ادې وویل پلوشه لور مې ډېره شرم ګیره ده ،

ډوډۍ راوړل شوه ډوډۍ مو اوخوړه د ځملاستې او د لمانځه لپاره د باندې حجرې ته لاړو، مونځونه مو وکړل او ویده شو سهار چې کله له خوبه راپاځېدم د لمانځه اوداسه څخه وروسته د چای څښلو لپاره کور ته لاړو، کله چې چای څښلو ته کښېناستو عبدالله وویل حمیده وروره ستا لپار ما یو کار لیدلی خدای دې وکړې چې هغوی بل کار کوونکي ته نه وي ورکړې، د عبدالله مور وویل زویه څه ډول کار دی ګران کار خو به نه وي؟ عبدالله وویل نه مورې،

اسانه کار دی یوا ځې به چوکۍ کې به ناست وي لس دولس زره به اخلې د عبدالله مور وویل دا څنګه کار دی حمید زوې خو تراوسه پوهنتون نه دی خلاص عبدالله وویل چې دا کار په پوهنتون پورې اړه نلري ،حمید کمپیوټر لوستلی د کمپیوټر څو پروګرامونه یې ویلې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او عبدالله دواړه د چای څښلو څخه وروسته د باندې حجرې ته لاړو عبدالله وویل زه به د هغه دفتر په لورې لاړ شم کوم دفتر کې چې کار کوونکي ته ضرورت وو زه همدلته په حجره کې کښېناستم کتاب مې له ځان سره ملګری کړ .

نهم څپرکی

کله چې عبدالله بیرته راغلو ما ته یې وویل چې قسمت دې روغ دی.سبا به انشاء الله په خپله وظیفه باندې پیل کوې ما له عبدالله څخه مننه وکړه چې زما په خاطر د ځان دومره په تکلیف کړ عبدالله وویل له نن نه وروسته ته باید ماته د ملګري په سترګه ونه ګورې، د یو ورور په سترګه به راته ګورې نور به ماته د ملګري نه ، نه وایې زه ستا وروریم او ته زما ،

زه په یونیسیار په مؤسسه کې په دنده وګمارل شوم ښه معاش مې اخیسته، دمیاشتې مې دولس زره روپۍ اخیستې، په هغه وخت کې دولس زره روپۍ ډېر شی وو کله به مې چې معاش واخیست د کور لپاره به مې ډېره سودا واخیسته او پاتې ټولې پیسې به مې د عبدالله مور امنې ادې ته ورکړې ،

شپې او ورځې تېرېدې د کانکور ازمویني وخت راورسېد ما هم ثبت نام وکړ، نوم مې ثبت کړ ،د کانکور ازموینه ډېره ښه تېره شوه زه د ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شوم ، زه به سهار پوهنتون ته تلم او د ماسپښین لخوا به خپلې وظیفې ته د پوهنتون د شروع کېدو نه خلورمه ورځ وه خو زاهد تراوسه نه وو راغلی نه یې راته فون کړی وو ، سهار چې کله له خوبه پاڅیدم موبایل مې راواخیست ،یو ځلې مې د زاهد نمبر په کې ډایل کړ وروسته مې زر قطع کړ،

ما ویل راځه د وړانګې نمبر ته فون وکړه هم به ترې د زاهد په اړه معلومات واخلم، هم به مې له وړانګې سره خبرې شوې ،وې وړانګې سره به د زړه خواله وکړم د وړانګې نمبرمې ډایل کړ تر ډېر ځنډه چا موبایل نه پورته کاوه خو وورسته موبایل د وړانګې مور پورته کړ په بنده بنده ژبه مې وویل ســــــ ،

ســـــ،ســــــ سلام علیکم ! له هغې خوا ځواب راغی وعلیکم السلام ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو څوک خبرې کوئ له چا سره مو کار دی ما زر ځواب ورکړ د وړانګې مورې حـــــ ، حـــــ ، حمید یم هغې یو ناڅاپه غږ کړ حمیده ! ته څنګه یې حمیده ما دې هرې خبرې ځواب لنډ ورکاوه ورته مې وویل چې شکر دی روغ یم تاسو څنګه یې د وړانګې مور وویل چې نور ټول روغ او جوړ دي خو د کومې ورځې نه چې ته او زاهد پېښاور ته تللي یې له هغې راوروسته وړانګه لوړکې مې روغه نه ده ،
ما چې د وړانګې د ناروغۍ واورېدل په ځان نه یم پوه شوی چې د وړانګې مور به نور څه ویلي وي ما په زړه کې د غم ټکانونه احساس کړل یو ناڅاپه مې پام شو چې د وړانګې مور همغسې نارې وهي ، الو ، الو ! حمیده ! حمیده زویه
په تاڅه وشول خبرې ولې نه کوې و حمیده زویه ما غلي غلي وویل د وړانګې مورې دلته کله کله شبکه خرابه شي اواز دې بند بند کیږي اواز د نه راتلو د وړانګې مور وویل ښه زویه اوس مې خبرې په سمه توګه اورې ما وویل هو اوس دې خبرې په سمه توګه اورم .
د وړانګې مورې وړانګه اوس څنګه ده هغې وویل چې زویه ګذاره کوي دلته خو مو په ټولو ډاکټرانو وګرځوله خو کوم فرق یې ونه کړ زاهد هم ځکه وځنډېده کني هغه به اوس درغلی وای سبا یا بل سبا یې له خیره پیښاور ته درولو ګوندې هلته یې لږ صحت جوړ شي ، د وړانګې مور دې خبرې ما ته زیات خوند راکړ له ځان سره مې وویل چې ما په اسمان غوښته چې خدای په ځمکه راکوي زه به شکر اوباسم که خدای کول وړانګه دیدن هم دلته راپسې راوړي زما او د هغې خبرې ډېرې په اوږدو شوې څومره چې خبرې اوږدې دې لا خوږېدې ،
کله مې چې اړیکه پرېکړه په کټ کې پرېوتم لاسونه مې ترسر لاندې کړل او سترګې مې د کوټې په چت کې ګنډلې وې د خوشالۍ نه په جامو کې نه ځاییدم نږدې وه چې د خوشالۍ نه مې د خولې چیغې ووځي .
خو چې ساعت ته مې وکتل د پوهنتون د تګ وخت پوره وو زر زر مې کتابونه راواخیستل او د پوهنتون په لورې لاړم په ټوله لار په مزل نه یم پوه شوی کله چې پوهنتون ته ورسېدم د ژب پوهنې ښنستونو استاذ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې ولاړ ووو د ټولګي د ننوتلو اجازه مې وغوښته زما په ګمان چې استاذ له نورو محصلينو پوښتنې کړې وې کله چې ټولګي ته داخل شوم استاذ وويل: چې د نورو خو وار تېر شو خو يو شاغلی پاتې دی .
استاذ وويل: چې حميده ځنګه د ناوخته کړ خير خو وو؟ ما وويل هسې استاذ لږ ناوخته شوم استاذ وويل ښه حميده ته راته ووايه چې د ژبې څو تعريفونه مو کړي وو؟ ما وويل چې استاذ دوه استاذ وويل چې کوم کوم دي ما وويل ژبه هغه اوازونه دي چې انسانان يې د خپلو افکارو ، خيالاتو د څرګندولو په خاطر په يو خاص نظم او سيستم کې د خولې څخه راباسي، او په همدې توګه د يو بل سره رابطه پيدا کوي، او بل دا چې ژبه اقتصادي او ميثاقي سمبول دی چې د يوې ټولنې وګړي يې د افهام او تفهيم لپاره استعمالوي،
استاذ وويل: شاباس کښېنه کله چې استاذ په نوي درس پيل وکړ د سره تر پايه د استاذ په يوې خبره هم سم نه يم پوه شوی چې استاذ څه وويل، ټول فکر مې د وړانګې د راتګ په اړه وو ، چې وړانګه راشي زه به ځنګه ورسره وينم که ماته خبر رانکړي ،وړانګه را هم شي، او بيرته لاړه هم شي تر ډېره په همدې فکرونو کې وم چې ساعت بدل شو ، او د لارغوني متون استاذ ټولګي ته راغلو خو زه لا همغسې د وړانګې په فکرونو کې وم ترهغې چې رخصتي شوه ،
د پوهنتون چې رابهر شوم، د خپلې دندې په لور روان وم چې مور او پلار وروڼه او خويندې مې سترګو ته ګډې شوې مبايل مې راوخيست د وورو نمبر مې په کې ډايل کړ د دريم زنګ د تېرېدو وروسته مې ورور مبايل اوچت کړ سلام حميده وروره ! ځنګه يې زما خپل سکه مشر ورور موبايل اوچت کړی وو ما وويل . خدای دې رضا شي زه رضا يم شپې او ورځې دې تيرېږي
ورور مې ډېرې پوښتنې وکړې د پيسو ، همداشان د درسونو په اړه ما ورته هم ټوله خبره وکړه ورور مې ډېر خوشاله شو ما ورته وويل په کور کې يې که په کوم بل ځای کې چې له ادې همداشان له کوچنۍ خور سره خبرې وکړم، ورور مې وويل په کور کې خو نه يم چې کله کور ته لاړم زه به بيا زنګ درته وکړم په خبرو خبرو کې د يونيسيار دفتر ته ورسېدم له ورور سره مې اړيکه پرېکړه ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دفتر کې ټولو کارکوونکو د ورور په شان سلوک راسره کاوه ټولو باندې ډېر ګران وم، زه په خپل کار باندې مصروف وم چې د مؤسسې مشر راغی راته یې وویل چې زما لف ټاپ کمپیوټر د اسې ویروس نیولی که هغې ته انستالیشن او پارټیشن وکړې ډېره به ښه وي که کار درباندې ډېر وي سبا ته یې وکړه او که وخت دې پیدا کړ که نن جوړ شي ښه به وي ،

ما ورته وویل: انجینر صاحب بې غمه او سیږه خپل کار مې ډېر په بیړه بیړه خلاص کړ، د انجینر د کمرې په لوري ورغلم انجینر هم زما هرکلی وکړ راته یې وویل چې څنګه کار دې خلاص کړ ما ورته وویل بلې ،انجینر صاحب راته وویل چې راځه همدلته په چوکۍ کښېنه په ارامه به یې وکړې ما ورته وویل که خوښه دې وي اوس ناوخته دی، یو دوه ساعته وخت نیسي له ځانه سره به یې کور ته یوسم همغلته به یې په ارامه وکړم انجینر هم راسره او منله کمپیوټر مې په بکس کې کېښود او د خپل کور په لورې روان شوم ،خپل کور خو مې نه وو خو ما د خپل کور نه کم نه ګڼه عبدالله راته ورور ویلي وو ،مور یې راته زوی ویلي وو د عبدالله دوی کور نه لږ لرې وم، لس دقیقې لاره به راته پاتې وه، چې د وړانګې زنګ راغی زیات خوشاله شوم ،مبایل مې اوکې کړ په قراره ارام غږ راغی، جانه سلام، ما خوله لا خبرو کولو ته جوړوله، ویل مې چې ته څنګه یې، هغې خبرو ته پرې نه ښودم خبره یې راپرېکړه، جانه هیله ده چې د مانه خفه نه وې ،جانه هیله کوم چې بل ډول ګمان ونه کړې جانه زه ویده وم چې تا زنګ کړی وو مور مې خبرې درسره کړې وې ،ما وویل دا خو کومه خبره نه ده،

د نورو خبرو به سره تېر شو ،اوس څنګه یې وړانګې وویل چې ښه مې کوې، د حال احوال پوښتنه مې مه کوه ته خو ظالمه چې ، چې ، چـــــــــــــ یو ځلې لاړې، بس لاړې زه دې هېره کړم، یو ځل خو به راغلی وای، د کومې ورځې چې له مانه بېل شوی یې ښه ورځ مې نه ده لیدلې، په خوست کې په هر ډاکټر وګرځولم خو دوي څه خبر دي چې زما د بیمارۍ درمل چیرته دي یا له چا سره دي. هسې یې بې ځایه ځانونه ستړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرل زاهد خو مې نن مور ته ویل چې سبا به له خیره پیښاور ته ځو ، د پیښاور د نوم په اوریدو زه هم لږ غوندې ښه شوي یم،
لږه طمعه مې پیدا شوې ده، چې یو ځلې خو به دې بیا اوګورم ،ما وویل ګرانې خدای مهربانه دی، ګوندې سره ووینو ، دومره بې صبري مه کوه، وړانګې په داسې حال کې چې په غږ کې اوس ژړا ملتیا کوله، وویل جانه ،ای جانه ته څه خبر یې چې په ما څه تیریږي، په ما څه تېر شول نه یې خبر جانه که خبر شې بیا به راته نه . وایې چې بې صبري مه کوه
وړانګې وویل :

زه د سپرلي د ګل تازه وم
ستا په بیلتون کې لکه پاڼه زیړه شـــــومه

زخمي زړګی مې د کتو دی
خومره داغونه پرې بیلتون راکــــــړیدینه
تادبیلتون جامې په ځان کړې
بیلتونه غبرګ زامن دې مړه شه
.
چاړه راواخله ما حلاله کړه میـــــــــــــنه
چې ته غمجن شې ګوندې زه دې هېره شمه

وړانګې دا لنډۍ دومره په سوي غږ کې وویلې چې که بل چا اوریدلی وی د هر لنډۍ په اوریدو به یې له خولې یوه یوه کریغه وتلې واې، ما ځان د ېر ټینګ کړی وو ، یو خو لاره وه او بل کور ته روان وم، ما وویل وړانګې اول زه هم یو څه خفه شوم چې مور د راته وویل چې وړانګه لورکۍ مې ناروغه ده وروسته خوشاله شوم، وړانګې یو ناڅاپه وویل چې څـه ، څـه ولی خوشاله شوې ما وویل خوشاله په دې شوم چې مور د راته وویل چې سبا یا بل سبا یې هلته پیښور ته درولو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې زه تا ته ډېر شرمنده يم چې ته له ما سره دومره مينه لرې چې اوس پيښبور ته د ناروغى د درملنې په پلمه راروانه يې خداى دې وکړي چې زه او ته په خپله هڅه کې بريالي شو وړانګې وويل چې آمين ، ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې او سره رخصت شو کله چې کور ته ورسېدم عبد الله هم راروان وو لږ هغه ته تم شوم ترڅو چې عبد الله راورسيږي او يو ځاى به کور ته د ننه شو ،

عبد الله چې راورسېد کور ته يو ځاى د ننه شو امنې ادې سپيلنې راته لوګي کړل شکر خدايه چې د عبد الله زوي مې ورور نه وو خداى په تياره ورور ورکړ زه هم د عبد الله امنې ادې او پلوشې خور سره زيات خوشاله وم ما بيخي دا احساس نه کاوه چې دوي پردي دي ځکه چې څنګه يې عبد الله ته کتل همغه ډول يې ما ته هم کتل د شپې مو ډوډۍ يو ځاى او خوړه او د خوب کولو لپاره حجرې ته لاړو عبد الله ډېر زر ويده شو زه کله په يو اړخ او کله په بل اړخ اووښتم کله کله به تېره په دې فکرونو کې وم که وړانګه پيښبور ته راهم شي ، زاهد يې کوم بل لور ته بونځي هسې نه چې هغوى راشي او ما ته فون ونه کړي وړانګه بې ديدنه رنځوره رانه لاړه شي ،

زه وم ، د وړانګې يادونه وو ، او ځلور کونجه کوټه وه ، کله ، کله به مې له جيب نه د وړانګې تصوير راوخيست ،او د مبايل په رڼا به مې ښه په ځير ځير ورته وکتل ، وړانګې ته خداى ډېر ښائست ورکړى وو ، دنګه پوزه نرۍ ورېځې ، وړانګين مخ دلوړه ونه تر ډېره مې د وړانګې تصوير ته کتل ، په کتو کتو کې ويده شوى وم ،سبا چې عبد الله رابانډې غږ کاوه عبد الله له ځانه سره يو ډول غلې غلې خندا کوله غلى به له ځان سره موسکى شو ،

حميده وروره پاڅه د لمانځه وخت دى مونځ درڅخه قضاء کيږي ، زه زر پاڅېدم اودس مې وکړ خو زما له ياده وتلي وو بيګاه چې ما د وړانګې تصوير ته کتل په کتو کتو کې ويده شوى وم ، تصوير رانه کټ کې غورځيدلى وو ، زر زر د کټ په لوري راغلم عبد الله په هر څه پوه شوى وو زه يې د سترګو په کونجونو څارلم زه څه خبر وم چې د وړانګې عکس د عبد الله لاس ته ورغلى ،

WWW.KHOST.AF

زه کله عبدالله ته مخ ورواړوم بیا ژر ،ژر کمبله کله یوي کله بلي خوا واړوم راواړوم د کټ بالښت مي پورته کړ د هغي لاندي مي وکاته د هغي لاندي هم نه وو ماغوښتل چي د کټ لاندي مي یو ځلي سرپسي د ننه کړی وای چي وو یي ګورم ما چي کټ ریجایي پورته کړه ،عبدالله راباندي غږ کړ حمیده څنګه داسي غلي غلي پلټنه کوي لکه غل ؟څه شی درنه ورک دی؟ زه ورخطا شوم وه مي ویل نه څه ، څه   څه نه دي رانه ورک بیګاه چي ویده کیدم خت (کالي) مي نه وو یستلی همداسي ویده شوی وم قلم رانه ورک دی ،

ما ویل په کټ کي به رانه غورځیدلی وي، عبدالله غلی شان موسکی شو ، راته یي وویل ته دیخوا راشه یو قلم خو ما هم پیدا کړی دا خو به نه وي، زه په سستو قدمونو د عبدالله په لور و روان شوم ورته مي وویل تا کوم قلم پیدا کړی ؟عبدالله وویل ته خو یو ځلي کښېنه څه درنه تېښتم خو نه د عبدالله سره ، څنګ ته کښېناستم عبدالله وویل لومړی راته د قلم نښي او نښاني ووایه چي قلم دي څه ډول رنګ لري زه غلی شوم ځکه له ما نه خو قلم نه وو ورک د وړانګي تصویر رانه ورک وو ورته مي وویل عبدالله رنګ یي څه کوي ته یو ځلي قلم راوښایه که زما قلم وي وبه وایم چي زما دی که زما نه وي وبه وایم چي نه دا زما قلم نه دی ،عبدالله لومړی یو قلم له جیبه راویست چي دا خو به نه وي ؟ما وویل نه ما غوښتل چي پاڅم عبدالله د لاسه ونیوم راته یي وویل کینه یو بل مي هم پیدا کړی عبدالله څنګ جیب ته لاس کړ په قراره ، قراره یي راویست نه ګورم چي د وړانګي تصویر په لاس کي ورسره دی رنګ مي تک زیړ لکه کورکمان وتښتېده خوله مي وچه شوه ،

په امبور به هم زما د خولي څخه خبره نه وی راویستلی زما په خوله کي چي کومي لاړي وي سره سرېښ شوي وي په ډېره سختی مي له ستوني تیري کړي، زه د عبدالله نه سخت خفه شوم ما عبدالله ته دروغ ویلي وو چي له مانه قلم ورک دی عبدالله وویل ستا نه لکه چي دغه قلم ورک شوی دا ډول قلم خو ما تر اوسه نه وو لیدلی دا څه ډول لیکل کوي ما خو هسي هم خبري نه شوي کولی خو د عبدالله د خبري نور هم پسي خراب کړم په ډېره سختی مي وویل عبدالله بخښنه غواړم   ام ، ام همدغه قلم له مانه نه ، نه همدغه

WWW.KHOST.AF
(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر له مانه ورک دی عبدالله چې زه ورخطا ولیدم نورې خبرې یې ونه کړې تصویر یې راکړ یوائې دومره یې وویل چې بل ځای فکر کوه چې درنه ونه غورځیږي.

عبدالله پسې زیاته کړه ښه اوس راته ووایه چې دا د کومې شمعې تصویر دی چې تا یې لمبو ته ځان نیولی زه چې هرڅومره ټینګ شوم چې عبدالله ته بۀ دزړه حال نه وایم خو دده ډیر ټینګار مجبور کړم چې شوې خبرې ورته وکړم عبدالله وویل ته چې د خپل ورور نه خبره پټه ساتې نو چا ته به یې وایې له دې خبرې مجبور شوم چې د الف نه تر یاء پورې ټولې خبرې عبدالله ته وکړم.

عبدالله ته مې ټوله کیسه وکړه دومره مې هم ورته وویل چې نن ورځ هغه شمعه چې ماېې ځان لمبو ته نیولی او زه په هغې ځان قربانه وم هغه شمعه نن د ناورغۍ په پلمه زما دیدن ته د افغانستانه را روانه ده هیله لرم چې د هغې په لیدو کې له ما سره مرسته وکړې عبدالله وویل زه بۀ څه ډول مرسته وکړم زه یې چې کولی شم زما سر له تانه قربان ما وویل کیدای شي چې دوی راشي ماته تلیفون وکړي دوي به شپې او ورځې زمونږ په کمره کې کوي که ته دومره مهرباني راسره وکړې چې زه هغوی دلته د څو شپو د تېرولو لپاره راولم که تاسو ته تکلیف نه وي عبدالله سخت غصه شو او ویې ویل خپل کور دننه د تګ څوک اجازه نه غواړي چې بیا درنه دا ډول خبرې وا نه ورم .

مونږ چې د چای څښلو لپاره کورته لاړو له چای څښلو څخه وروسته مو امنې ادې نه دعاګانې واخیستې او خپلو کارونو ته روان شو زه لومړی لاړم پوهنتون ته او د ورځې ۱۲:۳۰ بجې وې چې له پوهنتونه رخصت شوم سیده لاړم د یونیسیار دفتر په لورې هلته رارسېدو سره سم راته زاهد تلیفون وکړ سلام حمیده ! چیرته یې؟ په کمره کې خو نه ښکارې ما ورته وویل بس څو شیبې صبر وکړه زه درغلم زه دومره خوشاله وم له زاهد مې پوښتنه هم ونه کړه چې څنګه له خیره راورسېدی کوم تکلیف بۀ په لاره کې درته نه وو.

اړیکه مې پرې کړه زر زر مې عبدالله ته زنګ وکړ عبدالله تلیفون پورته کړ ورته مې ټوله کیسه وکړه چې زاهد او زما مینه دواړه راغلي په کمره کې دي زمونږ کمرې ته ځان راورسوه زه هم د مؤسسې دفتر کې یم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رسيږې زه هم درسيدی شم عبد الله وويل سمه ده ښغمه او سه اريکه يې پرې کړه دفتري کار راخخه نن پاتې شو په بيړه راووتم له سړکه مې يوه ټکسي په کرايه کړه او سيده خپلې کمرې په لورې لاړم کله چې ورسديم عبد الله له ما څخه مخکې هلته ولاړ وو ما ټکسی والا ته پيسې ورکړې زه او عبد الله په بيړه دويم پوړ ته پورته شو کله چې خپلې کمرې ته ورسيدو عبد الله لږ ښه نيولی شو ښه يې ونيوله زه کمرې ته ورد . ننه شوم ما زاهد سره سترې مشې وکړه ما چې کله د کټ په لوري سترګې واړولې وړانګه په کټ پرته وه وړانګې غلی غلی ځګيروی کاوه د وړانګې هر ځګيروي زما په زړه کې کرښې ايستې زاهد ته مې وويل زاهده نورې خبرې به بيا وروسته کوو خو اوس زما سره مې ورور راغلی د باندې ولاړ دی زاهد وويل کوم ورور ما وويل عبد الله ورور زاهد وويل هغه د څه لپاره راغلی ما ورته وويل چې ولی ته کمره نه وينې يوه بستره کمه ده زاهد وکتل او ويې ويل چې اوه سمه ده زما بيخي پام شوی نه دی د ستا بستره چيرې ده ما وويل چې په کومه ورځ چې ته لاړې په همغه ورځ زه د باندې راووتم روان وم د لوبو ميدان ته چې له عبد الله سره مخامخ شوم عبد الله زه خپل کور ته بوتلم اوس له عبد الله سره په کور کې يو ځای اوسيږم عبد الله د دې لپاره راغلی چې تاسې دا شپې همغلته تيرې کړی نه دلته ما او زاهد خبرې هم کولې او قرار قرار د باندې . روان وو

زاهد او عبد الله دواړو ښه سترې مشې سره وکړه ما عبد الله ته وويل چې ته او زاهد درځئ کور ته وړانګه . اوس ويده ده هرکله چې وينښه شي زه او وړانګه به وروسته درشو اوس يې وينښول مناسب نه بولم

زاهد چې ډير سترې وو نه او نو يې ونه کړل او د عبد الله سره روان شو ،ما دروازه پورې کړه قرار د وړانګې خواته ورغلم د کټ په بازو کښېناستم، وړانګې اوس هم غلی غلی ځګيروی کاوه، ما چې زړه هر څومره د کانې کړو بيا مې هم زړه تم نشو کړای له سترګو مې مرې اوښکې راتويې شوې او ګريوانه ته لاړې له ځانه سره مې وويل رينښتيا چې سپوږمۍ يې، ستا نوم وړانګه دی ،په رينښتيا چې وړانګې شيندې، زه ستا تماشه کوم، ته رڼا او وړانګې شيندې ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه يو نابلده لامبوزن يم، لامبو وهم، لامبو مې نه ده زده، او ته زما لارښود يې، ته لکه ورځ روښانه ځليږې ،زه لکه غمجنه شپه ،ته زړونو ته خوشالي ورکوې ،که هر څومره غمجن ستا مخ ته اوګوري غم او فکر به يې ورک شي، ته غمجنو ته خوشالي ورکوې، زه تر ډېره له ځان سره اخته وم، زړه مې صبر ونه کړ، که تا سو يې بې ادبي نه بولئ ،غلی لکه غل ورتېتې شوم ،د وړانګې په مخ مې شونډې کېښودې او ښکل مې کړه، د وړانګې پرمخ ګېڼۍ ، ګېڼۍ زلفې پرتې وې. آه څه د خوند ډکه شيبه ده ،

وړانګې چې دواړه لاسونه يې په کمبله کې پټ کړي وو لاسونه يې له کمبلې راوييستل ځان يې وغزاوه لکه يو ښه سترى کار ګر چې ښه سترى وي لا يې سترګې نه وې پرانيستې، په سترګو کې يې سوک واهه او غږ يې کړ ،زاهده وروره حميد ته به دې زنګ نه وي کړى ؟کله يې چې د خپلې پوښتنې ځواب وانه وريده ،سترګې يې پرانيستې چې زه يې ځان سره خوا کې ناست وليدم، هکه پکه شوه په خپلو سترګو يې باور نه کيده، په سترګو کې يې يو ځل بيا سوک وواهه، ما ته يې په ځير ځير وکتل بې اختياره يې وويل حميده زما جانه دا خوب وينم که ريښتيا دي ؟

بې اختياره يې زما په غيږ کې سر کېښود تر ډيره يې وړې سلګۍ کولی ،وروسته يې سر راپورته کړ او ويې ويل ته کله راغلی يې او زاهد څه شو؟ ما ورته د زاهد ټګ کيسه وکړه او ورته ومې ويل چې زه وختي راغلی وم ته ويده وې د وېښولو زړه مې درباندې ونه شو، تا خپل ځان د خوب د نيا ته سپارلی وو زلفې د پرمخ خورې ورې پرتې ما ستا ښکلي مخ ته کتل زه ستا ښکلا مست او له ځانه پردی کړی وم مګر افسوس چې دا وخت ډېر پاتې نشو ته لکه د سهار دلمر وړانګه چې غلی کوټې ته رادننه شي راويښه شوې ما له تانه په ناخبرۍ کې يوه...... زه غلی شوم وړانګې وويل ولې غلی شوې ولې د خبره نيمګړې پرېښوده ما وو يل لومړۍ راته بخښنه وکړه بيا به درته خبره وکړم وړانګې وويل   جانه دا ته څه ډول خبرې کوې ولې داسې وايې زه او ته به دې يو بل په خطاييو پسې نه ګورو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دي خبله خبره وکړه چې څه خبره ده ما وویل ته چې کله ویده وې زه ستا سر ته تر ډېره ناست وم صبر مې ونه شو لکه عـــــ ، عـــــ غل را تیټ شوم او ، او ، لا ، لا تانه مې مچکې واخیسته ،وړانګه وشرمیده سر یې ټیټ کړ تر یوې شیبې پورې زه او وړانګه دواړه چپ وو ، چې د زاهد زنګ راغی سلام حمیده ولې دومره وځنډیدې، ما ورته وویل زاهده بس دادی درغلو وړانګه تر اوسه ویده وه، اوس له خوبه ویښه شوه ، زاهد وویل سمه ده زر راځی،زاهد اړیکه پریکړه وړانګې ته مې وویل زر کوه چې روانیږو هسې نه چې زاهد راباندې شکمن شي ،

زه او وړانګه دواړه په موټر کې کښیناستو او د عبدالله د کور په لور روان شوو دا زما لومړۍ ځل وو چې د وړانګې سره څنګ په څنګ کښیناستم که تاسو چیرې مینه کړې وې او یا چا درته ویلې آیا له دې نه به د خوشالۍ ځای چیرته وي چې عاشق او معشوق دواړه سره څنګ په څنګ له ډېرې جدایي څخه وروسته یو ځای ناست وي ما ته خو له دینه بله لویه خوشالي نشته زه وړانګه دواړه د عبدالله کور ته ورسیدو چې ما اوس خپل کور ګڼلو موټروان ته مې پیسې ورکړې چې کله دروازې ته ورسیدو وړانګې ما ته کتل چې حمید به اوس رانه ګرځي او د حجرې په لور به ځي ،

زه وړانګې ته مخکې شوم وړانګې ته مې وویل راځه ، راځه دا داسې دی لکه زما خپل کور هغوی ماته ورور ویلي کله چې انګړ ته ورسیدو پلوشې غږ کړ ادې وا ادې هغوی راغلل پلوشه مخې ته راغله لومړۍ ماته سترې مشي راکړه وروسته له وړانګې سره غاړه غاړې شوه وړانګې پلوشې ته غاړه ورکړه، دلته به ما ویل چې اخ بختورې په لومړي ځل یې تا ته غاړه درکړه دا څومره بختوره یې چې وړانګه په غیږ سترې مشي درسره کوي،

پلوشې او وړانګې په ولاړې خبرې کولې چې امنه ادې هم راغله او غږ کړ حمیده زویه ! زما خو دې زړه ښنو ته او غوږ ځاوه ما ورته ویل څه درباندې شوي نه وې عبدالله ځوی مې او بل انډیوال دې راغلل ته ورسره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې د عبدالله زوي نه مې پوښتنه وکړه چې حميد دې څه کړ هغه راته وويل دوی لړ وروسته راځي خو زما زړه نه منله خو ښه شوه چې راغلې ،

امنې ادې وړانګې ته سترې مشي وکړه په انګړ کې تيار ځايونه اچول شوي وو هلته کښېناستو ، زاهد او وړانګې ډوډۍ نه وه خوړلې دوي ته يې د ډوډۍ بندوبست نيولی وو ښه ډوډۍ يې ورته تياره کړې وه د يو شي کمی هم نه وو پکې زاهد او عبدالله د باندې په حجره کې ناست وو زما د وړانګې نه زړه نه کيده ، وړانګه ډېره خوشاله معلوميده موږ لا په خبرو بوخت وو چې عبدالله پيغام راوليږه سلام وروره د وړانګې . په ليدو دې موږ هير کړو

د باندې حجرې ته راشه زاهد دباندې پوهه نشي ريښتيا چې دوه ميتان سره يو ځای شي په نورو خلکو د ړندو ګمان کوي زر حجرې ته راشه ستا ورور عبدالله زه هم زر زر پاڅيدم غوښتل مې چې حجرې ته لاړ شم د امنې ادې او پلوشې نه مخکې را باندې وړانګې غږ کړ په خوله کې يې د جان نوم راخيستی وو خو زر يې خوله بنده کړه بيا يې وويل حميده چيرې ځې؟ما ورته وويل چې ځم حجرې ته تاسو په خپلو کې خبرې او خولکت کوئ.

کله چې حجرې ته راغلم عبدالله به پټ پټ له ځان سره موسکی شو غلي غلي به يې ماته راکتل موږ په خپلو کې په خبرو بوخت وو چې پلوشې راغږ کړ عبدالله وا عبدالله ډوډۍ تياره ده عبدالله وويل سمه ده دا دی . درغلم پلوشې خورې

ډوډۍ راوړل شوه ډېره خوندوره ډوډۍ وه دومره خونده وره ډوډۍ ما هيڅکله نه وه خوړلې د ډوډۍ خوړلو وروسته زاهد وويل چې عبدالله جانه کوم ډاکتر به روغ وي چې خور مې ورولم؟ عبدالله لږ شانتې غلی وو بيا يې وويل چې رضوان الله ختک ته بې يې ورولو ډېر پوه او هوښيار ډاکتر دی رضوان الله ختک ته د ورتګ پرېکړه وشوه په هماغه ورځ خو نه ورغلو سبا سهار څلور واړه د رضوان الله ختک د شخصي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلینیک په لورې وخوځیدو . موږ چې هلته ورسېدو ډېر بې روبار او رش وو تر سبا ورځې پورې به هم موږ . ته نوبت نه وای رسېدلی

زه زیات خوشاله وم ماویل چې شکر دی چې رش (ګڼه ګونه)زیاته ده وړانګه به د یوې شپې نه زیاته راسره پاتې شي خو عبدالله وویل خفه کیږئ مه نوبت اسانه دی زه ورسره پیژنم له ټولو نه به موږ مخکې کې کړي عبدالله چې روانېدو غلی مې پسې غږ کړ ورته ومې ویل دا ته څه کوې پرېږده چې وځنډیږي یوه شپه چې اضافه ورباندې وشي هم ښه ده عبدالله وخندل او ویې ویل ما ددې لپاره فکر کړی ما وویل څه ډول فکر عبدالله وویل چې هغه به وروسته درته ووایم او روان شو زه هم غلی شوم نور څه مې ونه ویل عبدالله زر بیرته راغی یو څو دقیقې لا نه وو ولاړ په دروازه کې غږ وشو چې د عبدالله په نوم څوک شته عبدالله غږ وکړ بلی شته کله چې کلینیک ته داخل شو له معاینې څخه وروسته ډاکټر صاحب وویل چې کومه ناروغي نه لري خو یوه ناروغي چې زه یې له نورو ناروغیو سخته بولم هغه تشویش او فکر کول دي ستاسو ناروغ .تشویش او فکر ته مه پریږدئ

تاسو باید د هغی پام ډېر غلط کړئ ستا سو ناروغ تشویش او فکر تر دې ځایه رسولی او بل کمزورې شوې زیاته ده زه بهٔ درته دوا ولیکم ډاکټر دوا راته ولیکله زه او عبدالله په دوا پسې لاړو وړانګه او زاهد د باندې د ناروغانو په تم ځای کې کښېناستل مونږه چې کله دوا راواخیسته د کور په لور روان شو کله چې کورته ورسېدو زاهد وویل که خوښه مووي راځئ چې د پوهنتون په لورې لاړ شو عبدالله خو ورسره وومنله چې څنګه چې ستا خوښهٔ وي همغسې زما خوښهٔ خو زه ترې انکاري شوم ورته مې وویل زه به دفتر ته لاړ شم د انجینر صاحب کمپیوټر مې راوړی هغه بهٔ هم راسره یوسم څو ځله مې له ځانه سره یووړ ،

خو انجینر صاحب به نه وو راغلی زاهد هم نوره راسره ټینګ نه شو زاهد او عبدالله دواړه د پوهنتون په لورې لاړل زه یوازې د خپلې مینې په خاطر ترې پاتې شوم ما ویل راځه چې یو ملت یې خوا کې وې هم بس ده خدای خبر بیا بهٔ کله سره وینو ریښتیا چې د مینې نه خوږ سپیڅلی او په زړه پورې بل شی نشته ،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا چې مینه دهغه ریښتینو رڼاوو څخه دی چې د روحونو پیوستون یې په رڼا کې وجود مومي ریښتیا چې مینه هغه نه اټکل کیدونکی احساس دی چې تر نن ورځې پورې نه چا ښکاره کړه او نه یې څوک ښکاره کولو لپاره الفاظ لري ،زه ډېر په ماتو ګوډو پښو کورته دننه شوم وړانګې چې زه یواځې ولیدم زیاته خوشاله شوه د غرمې د ډوډۍ وخت وو ، د عبدالله مور امنې وویل چې د ډوډۍ وخت دی عبدالله او دوړانګې لورکۍ ورور په کومه لاړل ؟تاسو ته ډوډۍ راواخلم که هغوی ته انتظار کوی؟ ما سمدستي عبدالله ته فون وکړ ورته مې وویل چې تاسو دډوډۍ لپاره راځی که مونږه ډوډۍ وخورو ؟ عبدالله دیوې شیبې لپاره غلی وو ،د زاهد سره یې څه وویل بیا یې وویل نه تاسو ډوډۍ وخورئ موږ ډوډۍ همدلته خورو ما, وړانګې,پلوشې او امنې ادې یو ځای ډوډۍ وخوړه، له ډوډۍ خوړلو څخه وروسته مې وړانګه په اشاره کې پوهه کړه چې زه حجرې ته ځم ته راپسې راشه،

امنې ادې ته مې وویل چې زه به حجرې ته لاړ شم هلته به لږ ارام وکړم، زه چې پاځیدم وړانګې هم وار خطا نکړ هغې سم دستې وویل زه هم درسره ځم حجره به هم ووینم لږ به مې پام هم غلط شي او د خوست خبرې به هم درته وکړم، ما هم ددې لپاره چې امنه ادې او پلوشه راباندې پوهه نشي ما وویل وړانګې ته ناروغه یې لږ ارام به وکړې، وړانګې وویل نه اوس روغه یم زه او وړانګه د حجرې په لورې راغلو کله چې د حجرې په دروازه باندې داخل شوو وړانګه رانه مخکې شوه ماته یې مخ راواړوه زه مخ پر قبله روان وم وړانګه په شا روانه وه ماسره یې خبرې کولې غلی غلی قدم یې پورته کاوه ماورته وویل هسې نه چې پښه د زمکې سره ولږیږي ونه غورځې ،

وړانګه همغسې په شا روانه وه او سترګې یې په ما کې ګنډلې وې خبرې یې کولې زما خبره ریښتیا شوه یو څو قدمه چې نوره هم لاړه د چپلکې پونده یې ورغبرګه شوه ،کله چې غورځېده لاسونه یې زما له غاړې تاؤ کړل غورځیدلو ته خو ما هم نه پرېښودله، خو ما چې ځان د هغې نیولو ته برابراوو نو هغې مې وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسونه په غاړه کې واچول تا به ویل که وړانګې په رضا پونده په څمکه ووهله وړانګې تر ډېره سر زما په ټټر پورې جوخت نیولی وو ،
وړانګې زما په ټټر پورې سر داسې ټینګ نیولی وو لکه یو ماشوم چې په ژاړه دمور غېږې ته په ارمان ورولوېږي تر ډېره زما او وړانګې ترمنځ چپه چوپتیا وه ما نور هیڅ شي او ازنه اوریده بغیر زما له ساه څخه پرته چې په شور کې دی ټوپونه وهي نور ټول ځایونه چوپتیا نیولي وو تا به ویل که دوی ټول زمونږ ننداره کوي ،نه پوهیدم چې ولی نه شم کولی چې زړه قرار ونیسم ،نه پوهیږم چې ولی مې زړه هر درب لړزوي، نه پوهیږم چې ولی سرتر پښو لړزې اخیستي یم ،نه پوهیږم چې ولې مې شیبه په شیبه د زړه ناقراري زیاتیږي، د روح په ژورو کې مې یو مرموز غږ پرله پسې غږیږي،
او وایي چې ځوانه نن خو د خپل محبوب سر په ټټر پورې جوخت نیولی که سبا درنه جدا شي بیا به څه کوې ما ټکان وخوړو دوړانګې سرمې په دواړو لاسونو له ټټر څخه راپورته کړ، وړانګې سترګې تکې سرې اچولې وې اوښکې یې د ملغرو په څیر په مخ رواني وې ،ما وړانګې ته د تسلې په دود وویل وړانګې هیله کوم ژاړه مه، سترګې دې پاکې کړه په ژړا هیڅ نه کیږي، وړانګې په ژړا کې وویل جانه که په ژړا څه نه کیږي،ته ماته وایې چې سترګې پاکې کړه خیر زه ، زه خو به–زه خو به سترګې پاکې کړم خو تا–تا بیا ولې سترګې سرې اچولې ته–ته–اخیر ته ولې ژاړې چې ماته وایې ،
وړانګې ژاړه مه په ژړا څه نه کیږي زه غلی وم وړانګې بیا وویل جانه !–ای جانه ! زما–زما د زړه څخه د غمونو د کمیدلو یو ته یې چې که–که هر څومره غم مې په زړه وي جانه چې تاووینم هرڅه مې هېر شي او بله جانه همدا ژړا ده چې د غمونو په کمیدو کې راسره مرسته کوي زه او وړانګه تر ډېره همغلته ولاړوو وروسته وړانګې دحجرې څخه دوې چوکۍ راوخیستې په یوه باندې زه او په بله بلاندې خپله وړانګه مخامخ راته کښېناسته ما او وړانګې ډېرې خبرې وکړې .

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه به په خبرو خبرو کې په ژړا شوه کله چې پاڅیده کورته تله نو مخ یې راواړوو راته یې وویل جانه هغه زما تصویر درسره شته که غورځولی دې دی ته یې په جیب کې ګرځوې که سوزولی دې دی، ما وویل ګرانې ته ووایه چې مابه غورځولی سوځولی وي که راسره به وي وړانګه موسکی شوه څه یې و نه ویل ما له جیبه تصویر راویست وړانګې ته مې ورښکاره کړ، وړانګې چې تصویر پرهمغه شان تروتازه ولید چې څومره ښه یې ساتلی زیاته خوشاله شوه او غلې، غلې قدمونه یې پورته کړل ما بیا ورباندې غږ کړ وړانګې ! ای وړانګې ! وړانګې چې مخ راواړاوه ما د وړانګې تصویر شونډو ته نیږدې کړ او ښکل مې کړ وړانګه غلې .شان موسکی شوه او کورته دننه شوه

وړانګه چې کورته دننه شوه زړه مې ډیر تنګ شو یوه شیبه مې زړه د وړانګې څخه جدا یې نه غوښتله وړانګه اوس له مانه ډېره لرې نه ده یواځې د کور په دیوالو رانه پناه ده دهغې هره خبره مې په زړه د سپوږمې د وړانګو په څیر د خنجر په څیر لږیږي د وړانګې هغه خبره خو مې بیخي زیات زړه تخنوي چې جانه ای جانه زه له تاسره مینه لرم یوه شیبه خو مې له ځانه سره غلې غلې وژړل ما ویل وړانګه خو دا دوه شپې دلته ده سبا .یا بل سبا به ځي بیا به څه کوم

د وړانګې بیلتون اوس راته ډېر سخت وو له ما یې هرڅه اوس هیر کړي وو کله به مې سر په زنګون کیښود کله به پورته شوم په حجره کې به مې قدم واهه زړه مې هیڅ قرار نه کاوه یو ځل بیا په دواړو پښو کښېناستم .سر مې د زنګنو په منځ کې کیښود بې اختیاره مې دخولې دا لنډۍ را بهر شوې

زړه مې نري درزونه وکړل لکه دیوال چې زلزلې وهـــــــــلی وینه

زړه مې دوراني کلا برج دی

دغم چنچنې په کې ځـــــالې جوړوینه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنور چې تود شي اخر سوړ شي   زړه چې مین شي همیشه لمبې وهینه
مینې دې دا سې لیونی کړم   لکه سوالگر دیوال ته شپې سبا

کومه

.

ماته به د وړانگې سپوږمۍ ته ورته خیره ، لمر ته ورته تندی ،له نشې ډکې سترگې ،پسرلي ته ورته موسکا ، تکې تورې شپې ته ورته زلفې ،له خماره ډک بانوگان سترگو سترگو ته کیدل یوه شیبه مې هم له زړه او ذهنه ایخوا دیخوا نه کیده وړانگې زه د ژوند په معنی پوه کړم وړانگې ماته مینه اوښوده وړانگې زه د ژوند په خوږو ترخو پوه کړم زه لا په همدې سوچونو کې وم چې عبد الله او زاهد دواړه حجرې ته را دننه شول ما جیب ته لاس کړ دسمال مې راویست سترگې مې پاکې کړې خو بیا هم زما سرې سترگې دوی ولیدې که له اوښکو مې پاکې کړې هم له زاهد نه عبد الله پوښتنه کې مخکې شو او ویې ویل حمیده بیا دې سترگې ولې سرې دي خیر خو دی؟ ما یو اځې وویل خیر او خیریت دی عبد الله وویل چې خیر او خیریت وي زه ستا سرې سترگې نه شم لیدی ولې ژاړې ما دا ځل ورته سرخوږي پلمه کړ چې سرمې هم خوږیږي او بیگاه شپه مې خوب هم نه دی کړی عبد الله غوښتل چې نور څه هم ووایي خو ما سترگې ورته ټینگې کړې چې گني زاهد دی پوه بۀ شي عبد الله سمدستي د خپلو ټولو پوښتنو ځواب پیدا کړ غلی شو نور یې هیڅ ونه ویل.

لسم څــپرکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وړانګې سره مې دا څو شپې د ېرې ښې تيرې شوې هيڅ په ځان نه يم پوهيدلی چې دا درې څلور ورځې څنګه تېرې شوې لکه يو ساعت داسې ، شپې وې چې د ژوند ټولو خوږو اوترخو نه ماته زياتې بختورې وې، نن هغه سهار راغی چې وړانګه به بيا رانه دخوست د ښکلې سيمې په لور يوسي خو مګر افسوس چې دا ښکلی سلوک ،او د زړه رپيدل پای ته ورسيدل ، د سترګو جنګ خلاص شو ، دوړانګې په هره خبره کې هرڅه وو اررزو وه ، مستي وه ، ځواني وه، هيله وه ، جذبه وه ، فکر او خيال وو ، مينه وه او بيا هم مينه ، خدايه تا په دنيا کې هر څه پيدا کړي تاسره ديو شي کمی هم نشته ،خو يو شی کم دی، خدايه چې مينه د راليږله خدايه چې عاشقي د راليږله خدايه نو بيلتون د بيا ولې راليږه بيلتون د زړه سمسور باغ په خزان وهلي باغ بدلوي ،بيلتون د زړه په سمسوره دښته په شنه اسمان ګلۍ اوراوي ،

بيلتونه کور دې نغری شه
چې پښتانه درباندې باندې کړي ديګونه

د سهار۷:۳۰او و نيمې بجې وې چې زاهد وويل حميده که خوښۀ مو وي نوره بۀ مونږ لاړ شو ماوويل چې زما په خوښې پورې به اړه ونه لري خوښۀ وړانګې ته ورکړه، که وړانګه روغه وي لاړ بۀ شئ که روغه نه وي يو څو ورځې ايسار شئ، ما دا خبره ددې لپاره وکړه چې وړانګه ګوندې ووايي چې يو څو ورځې د نور هم دلته پاتې شو خو له وړانګې نه زاهد په ځواب کې مخکې شو او وويل وړانګه چې ګورم اوس روغه ده ، ماله ځانه سره ووې ظالمه څه خبر يې اوس خو خود هم روغه ده خو چې کله يې خوست ته ورسوې کورته له خيره ورسېدې بيا بۀ درته معلومه شي چې وړانګه روغه ده که ناروغه ،ځوک چې کوم طبيب ته ناروغ ورولي طبيب ورته درمل ليکلي نو ناروغ درمل له ځانه سره وړي، خو ته ناروغ بيايي او درمل همدلته پريږدې ،زه په سوچونو کې وم چې زاهد راباندې غږ وکړ چې حميده ! بيا کومې خوا تللی يې په مونږ ناوخته کيږي ما هيڅ ځواب ورنه کړ زما ورخطايي ته دعبد الله او وړانګې دواړو فکر وو زما پرځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبد الله ځواب ورکړ ورته يې وويل چې سمه ده بسم الله کړئ، چې پاتې کيږی نه بيا در باندې ناوخته کيږي دوي پاڅيدل د دروازې په لورې روان شول زه لا همغسې ولاړ وم لکه په ځاى پورې چې ميخ شوى وم
. عبد الله د څنګل په سر وخوځولم

دفکرونو او خيالونو له دنيا څخه يې رابهر کړم زه هم په بيړه د دروازې په لورې روان شوم زه عبد الله او زاهد له دروازې څخه د باندې راوتو دروازه خلاصه وه امنې ادې چې وړانګې ته رخصت ورکوو دوه ځلې يې په تندې ښکل کړه د امنې ادې سترګې له اوښکو ډکې وې کله چې پلوشې رخصت ورکوو دواړه په ژړاه شوې تر ډېره يې ديوبل په اوږو سرونه ايښې وو کله يې چې رخصت سره واخيست يوې او بلې ته يې ډېر څه په سترګو کې وويل زه,عبد الله او زاهد يو ځاى روان وو وړانګه

په موږ پسې شاته روانه وه ما به چې کله شاته مخ واړوو پلوشه لا همغسې په دروازه کې ولاړه وه زمونږ په لور يې راکتل وړانګې په هم زر زر مخ وراړوو او لاس بۀ يې ورته پورته کړ کله چې د سړک غاړې ته ورسېدو يو تکسي موټر يې ودراوو
.ورته يې وويل چې دټل اډې په لورې ځو

موټروان هم موټر راتاؤ کړ زاهد دموټړ په وړاندې سيټ کښېناستو وړانګه چې کله موټر ته ختله پښې يې سستې سستې کيدې غلى يې راته وويل جانه د خداى په امان کله چې موټر حرکت وکړ ماته سمدستې هغه سندره ياده شوه چې وړانګې په ليک کې راته ليکلې وه بې اختياره مې له خولې ووتل

هى هى يار مانه وړي زما دلدار مـــــانه وړي
زړګى مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مـانه وړي هى ، هى يارمانه وړي زما دلدار مــــــــانه
. وړي

نور نو زه په ځان نه يم پوهيدلى چې څه وشول خو چې کله مې سترګې پرانيستې ګورم چې سرته مې امنه ادې او پښو ته مې پلوشه او مخامخ راته عبد الله په چوکۍ کې ناست دي ماغوښتل چې پورته شم خو چې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته مي پام شو د سروم ستن چې په لاس کې وه د امنې ادې او پلوشې دواړو په سترګو کې اوښکې وې
عبدالله چې زما سترګې خلاصې وليدې غلى موسكى شو په ماباندې دوهم ځل بيا بې هوشي يا خوب غلبۀ
کړې وه خو چې په دوهم ځل مې سترګې پرانيستې نه عبدالله وو نه د عبدالله مور يواځې مې خوا کې د
عبدالله خور پلوشه ناسته وه غلې يې راته وويل :
حميده ورروه ! اوس څنګه يې زه له ځان سره غلى موسكى شوم لږ وشرميدم ورته مې وويل چې اوس شكر
دى روغ او جوړ يم پلوشې وويل حميده ورروه خفه كيږه مه ستا ټوله كيسه ماته وړانګې وكړه وړانګې راته
ستا په نوم يو ليک هم راكړى ما وويل نو بيا خه ته ګورې ليک راكړه پلوشه پاخيده الماري نه يې ليک
راواخيست او ماته يې راكړ كله چې پلوشې ماته ليک راكوو راته يې وويل ليک بۀ دركړم خو په يو شرط
ما وويل يو نه دوه شرطونه خو اووايه پلوشې وويل وړانګې كه په ليک كې زما په باره كې څه ليكلي وي
هيله كوم چې نه يې وو مني ما وويل په دواړو سترګو پلوشې زما چې له وسه كيږي انشاءاله ته بې غمه
اوسه مونږ لا خبرې كولې چې عبدالله او د عبدالله مور امنه ادې هم راغله عبدالله چې روغ وليدم زيات
خوشاله شو د ليک لوستلو موقع مې د لاسه وركړه ليک مې په جيب كې كېښود دا ورځ ټوله په ما په
بې هوشي كې تېره شوې وه د ماخوستن د ډوډۍ وخت وو عبدالله راته وويل چې راځه عاشقه اوس خو بۀ
روغ يې ډوډۍ وخوره د سهار راهيسې دې څه نه دي خوړلي .
ما وويل سمه ده د باندې په انګړكې تيار د سترخوان اوار وو ماته پلوشې لاسوته او به راواچولې كله چې
په ډوډۍ كښيناستو امنې ادې وويل چې زويه نن دې رباندې څه شوي وو مور او پلار درياد شول؟ د زاهد
او وړانګې په تګ كه كومه بله خبره وه ؟ما وويل نه ماته همدلته خداى مور هم راكړې او ورور يې هم
راكړى ،
چې عبدالله دى او خوركۍ يې هم راكړې چې پلوشه جانه ده امنې ادې وويل چې مور پلا رورونه خوندې هم
د راته نه وې يا دى شوې نو بيا ولې يو ناڅاپه په تا داسې وشول ما ورته وويل چې امنې ادې انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمګړی دی انسان په یو حال نه دی کله مو چې ډوډۍ وخوړه نو د لمونځ او استراحت لپاره حجرې ته لاړو لمنځونه مو وکړل او ځملاستو ماته خوب چیرې راتلو خوب چیرې وو توره تیاره شوه خلک ټول دخوب درنې فریښتې د وزرونو لاندې ویده شول په خوب کې دهر چا برخه وه ما هم په تلوار سره ددې درنې سپیڅلې او مهربانه فریښتې په لورمنډه واخیسته خو مګر هلته زما برخه نه وه هلته زما لپاره ځای نه وو ټوله شپه خیالونه او سوچونه وو ،

وړانګه کومه کوډګره او که جادوګره وه نه پوهیږم چې وړانګه به مور دې دنیا زما لپاره راوړې وې که د کوم بل چا لپاره کدای شي وړانګۀ خدای زما لپاره پیدا کړی وي بیابه مې وویل نه نه هغه وړانګه نه شي کیدای زه دومره بختور نه یم زه ، زه ډیر بدمرغه یم زه لا په همدې سوچونو او خیالونو کې وم چې د سیمې ملا آذان . وکړ ډیر مینان بۀ یې دخپل محبوب له غیږې بیل کړي وي د ملا آذان سره ماته هغه لنډۍ ذهن ته راغله آذان په ځنډ کوه طالبه

. زه د جنان غیږې له اوس رغلی یمه

ټوله شپه مې سترګه پټه نه کړه د سهار لمانځه او چای څښلو نه وروسته د پوهنتون په لور روان شوم پوهنتون ته په لاره وم چې د وړانګې لیک مې ذهن ته راغلو لیک مې له جیب څخه راویست د لیک په سر لیکل شوي وو

جانه غواړې څه درته ولیکم ،
جانه څه غواړې څه درته ووایم ،
جانه نه پوهیږم چې له کومه یې راپیل کړم
جانه تامې روح ته خوشالي راکړي،

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې روح يې، ته مې ساه يې، ته مې ژوند. ته مې مينه ،او ته مې په وجود کې خوره وينه. په تا مې ټول رګونه شريانونه او وريدونه چليږي، جانه زه پنځه وخته لمانځه څخه وروسته لاسونه خداى تعالى ته پورته کوم،

خدايه ما او جان دواړه يو ځاى کړه، دا سوال کوم د خداى نه چې موږ هيڅکله له يو او بل څخه مه جدا کوه، نه په ژوندانه او نه پس له مرګه، کاش کې جانه چې ته پوه شې چې زه څومره مينه درسره لرم، ته څه پوهيږې جانه که دا زړونه د سينې څخه بهر واى، تا ته به هر څه معلوم واى جانه ته زما د وجود په رګ رګ او د روح پرخپه ،څپه او د زړګي په اړخ، اړخ انځور شوى يې، پرته له تا څخه زه په هيڅ نه پوهيږم ،له خدايه هيله لرم چې ما او تاسره يو ځاى کړي، تا زما د غاړې هار کړي چې هميشه مې په غاړه کې وي، له خدايه هيله لرم چې ستا ژوند زما ژوند ، ستا مرګ زما مرګ، او ستا ابديت زما ابديت کړي،

. ستا وړانګه

دوړانګې نوم لاندې ليکل شوي وو ، دويمه برخه جانه ستا اود عبدالله د پام وړ، هيله کوم چې پام ورته وکړی،

جانه په لنډو الفاظو کې وايم ډېر يې نه اوږدوم ،

جانه د عبدالله خور پلوشه چې تا همدا شان ما هم خپله خور او بلله پلوشه د ترور په زوى باندې مينه ده او له هغې سره مينه کوي پلوشه غواړي چې خپل ژوند يو ځاى له هغه سره تېر کړي، عبدالله او مور يې غواړي چې پلوشه کوم بل چاته ورکړي پلوشه نه شي کوي چې مور او ورور ته دا خبره وکړي شرميږي هيله کوم چې د پلوشې سره په دې کار کې مرسته وکړی په ورستيو کې د پلوشې د مين نوم درته ليکم چې پلوشې مينه ورسره لری او ورسره واده کوي د پلوشې محبوب ايوب

پاى ستا وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې چې لیک پای ته ورساوه ما غوښتل چې له همدې ځایه ستون شم او له عبدالله سره دا خبره شریکه کړم، پوهنتون له دروازې نه څو قدمه لرې زړه نه زړه ولاړ وم چې پوهنتو ته داخل شم او که بیرته ستون شم ما لا فیصله نه وه کړې چې د لیک پوهې استاذ راباندې غږ کړ حمیده ! څنګه په دې درسي وخت کې د باندې ولاړه یې ټولګي ته ولې نه ځې ما چې ساعت ته وکتل ریښتیا رسمي وخت وو ما ډیر وخت په لار کې د لیک په لوستلو تیر کړی وو.

اخیر مې دا فیصله وکړه چې پوهتون ته داخل شوم اول ساعت نه تر اخیر ساعت پورې په دې نه یم پوه شوی چې استاذ څه راته وښودل او څه یې وویل کله چې له پوهنتون نه رخصت شوم بهر لاړم د خپل دفتر په لورې کله چې د یونیسیار دفتر ته ورسېدم انجینر صاحب ډیر وختي راغلی وو کله یې چې زه ولیدم راغږ یې کړ حمیده زما کمپیوټر د جوړ کړی کنه؟ ما ورته وویل چې په همغه ورځ مې جوړ کړی هره ورځ یې له ځان سره راوړم او بیرته یې وړم ځکه چې کمپیوټر به مې راوړ ته به نه وې او بیا به مې له ځانه سره یووړو،

کمپیوټر مې انجینر ته ورکړ او ورته مې وویل چې انجینر صاحب زه که یو څو ورځې را نه غلم هیله ده چې بې پروا مې وه نه بولې لږ مصروفیت لرم ،انجینر صاحب وویل ولی خیر خو دی؟ رنګ د هم داسې بدلون کړی ما وویل خیر او خیریت دی، انجینر صاحب وویل تر هغې چې د کار خلاص نه وې هیڅ کله هم مه راځه ،کله چې کار خلاص کړې بیا راشه زه زیات خوشاله شوم

او بیرته له خپل دفتر څخه کور ته تګ په لاره کې مې درې څلور ځلې بیا د ورانګې لیک ولوست په هر ځل لوستلو کې به یې بیل خوند پروت وو زه چې کور ته ورسېدم پلوشه او امنه ادې هم پاڅیدې له سترمشي وروسته یې وویل حمیده زویه نن څنګه دومره وختي راغلې خیریت خو دی ما وویل خیر و خیریت دی هیڅ نه شته نن په دفتر کې دومره زیات کار نه وو هغه مې خلاص کړ او راغلم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې عبدالله راغلو د عبدالله سره مې ټوله کیسه شرکیه کړه کوم څه چې راته وړانګې په لیک کې لیکلي وو عبدالله غلی وو هیڅ یې نه ویل ما وویل عبدالله که ما په ریښتیا د ځان ورور ګڼې باید زما خبرې ځمکې ته ونه غورځوې عبدالله که نور نه پوهیږې

وړانګۀ خو دې پخپلو سترګو ولیده چې دهغې څه حال دی عبدالله وویل مور, همدا شان ما خو ورته کوم بل انتخاب کړی وو خو چې ته وایې زه بۀ یې خبره له مور سره شریکه کړم چې هغه څه وایي عبدالله ته مې وویل عبدالله په دې برخه کې ستا زیاته پاملرنه غواړم وروسته له خبرو نه مې د وړانګې لیک هم ورکړ ورته مې وویل دادی لیک په خپله ولوله عبدالله چې لیک ولوسته سر یې وخوزاوه ماښآم د لمانځه نه وروسته کله . چې د ډوډۍ وخت شو پلوشې لاسوته اوبه اچولې د پلوشې په لاس کې کوزه رپ رپې اخیستې وه د پلوشې لاسونه سرتر پښو ښوربدل د عبدالله هم ورته پام وو خو څه یې وه نه ویل د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته زه او عبدالله دواړه لاړو حجرې ته د لمانځه څخه وروسته دواړه قرار شملاستو ماته تر ډېره خوب نه راتلو د وړانګې تصویر مې راوخیست دا چې تیاره وه سم نه ښکاریده د حجرې لیټونه مو مړه کړي ول مبایل مې راوخیست د مبایل په رڼا مې د وړانګې تصویر ته تر ډېره کتل ما به د وړانګې تصویر ته ویل، وړانګې که اوس د پاکستان حکومت راشي مابندي کړي مانه په وهلو وهلو ساه واخلي، ماته کمزوري راکړي هرڅه چې دوي غواړي راباندې ویې کړي ،خو مګر ګراني زما مینه چې له تاسره یې لرم ،هیڅکله نه شي راڅخه اخیستلی ماله وړانګې تصویر سره خبرې کولې، چې مبایل ته مې زنګ راغی اول خو مې فکرورته نه وو،

ځکه مبایل مې خفیه یا سایلنټ وو خو چې د مبایل سکرین(پرده) یو ځلې تور رنګه او بیا به یې رڼا وکړه نو زه متوجې شوم چې موبایل ته مې زنګ راغلی موبایل ته مې چې وکتل د وړانګې نمبر وو غلی له کټه څخه راښکته شوم چې عبدالله راپسې ویښ نه شي د باندې برنډې ته چې راووتم د مبایل اوکې تنۍ مې کېکاږله زه لومړی غلی وم خو چې دهغې خوا زړه لړزونکی اواز راغی ،سلام جانه خدای د وکړي چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه مې نه وې ایستلی ما وویل وعلیکم سلام ګرانې ته ولې دا ډول خبرې کوې ستا خبرې ما –ماته نور سکون او ارام رابښي تا به زه ولې له خوبه ایستلی وم وړانګې دا ځل خبرې په داسې انداز کولې چې په غږکې یې ژړا ملتیا کوله وړانګې وویل جانه –ای جانه د خفه کیدو زړه خو مې نه درباندې کیږي، خو څه وکړم مجبوره یم چې درته ووایم وړانګې تر ډېره سلګۍ وهلې څه یې نه ویل زما زړه هم راپړسېدلی وو وړانګې بیا د زړه په زور خبرې پیل کړې جانه پلار مې دا څو ورځې کیږئ چې مور ته مې او هـ هـ همدا شان مشر ورور ته مې وایي چې زه مې لور واده وم زه ، زه مې نوره پېغله لور په کور کې نه شم ساتلی دواده خبره نه وه سم د آسمان تندر وو چې په ما راپریوتو یوه چیغه مې د خولې ووته،
وړانګې نه دا نه شي کیدای ،
ته ، ته یوازې زما یې پلار به دې ډېر بد وکړي چې تا بل چاته ورکړي، زمانه چیغه دومره په زوره وتلې وه چې عبدالله له خوبه راپاڅیدلی وو د حجرې په دروازه کې ناست وو په سترګو کې یې اوښکې راغلي وې ما چې عبدالله ته پام شو ځان مې لږ کنټرول کړ ما چې خوله خبروته جوړوله وړانګه راڅخه مخکې شوه او ویې ویل جانه زما زما سترګې یوازې الله ته دي او بل تاته دي جانه هیله کوم چې زر راشه او ماله دې عذابهٔ وژغوره جانه زه ، زه نه شم کولی چې نور صبر وکړم و جانه زر راشه عبدالله چې لا تراوسه د حجرې په دروازه کې ناست وو نو ما له شرمه غلې وویل ګرانې سبا مو وروستۍ د امتحان پرچه ده نور ټول خلاص شویدي : سبا نه بله ورځ به زه درځم وړانګې بیا وویل
جانه ما مې په زړه مالګې دوړوه ما ، ما ، ما به ددې امتحانه څوک خلاصه کړي دتاخو د امتحان پرچه ده زر بهٔ یې حل کړې ما بهٔ څوک له امتحانه خلاصه کړي دا چې مور په موبایل کې ډېرې خبرې وکړې ماویل چې یونټې ختم نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل ګرانې که چیرې ته په رینښتیا له ما سره مینه لرې نو ځان د بیرته زړور کړه او له خپل ټول توان او ذهني فکر څخه کار واخله ډېر پام کوه چې د پلار درته پام نه شي ګرانې په دې ډاډه اوسه چې هیڅ ډول تکلیف به ما ستا له مینې څخه وانه ړوي.
هیڅ شی به په دې قادرنه شي چې ما له تا څخه بیل کړي زمونږ مینه پاکه ده ترڅو چې ژوندی یم ادامه به لري زه حاضر یم ستا په خاطر هرڅه وکړم. تر ډېرو خبرو وروسته مې اړیکه وروسره پرې کړه پدې خبرې سره پرې شوه چې وړانګې وویل جانه ستا دلیدو په هیله ماهم وویل ګرانې زه هم ستا دلیدو په هیله ما مبایل جیب ته واچوه عبدالله راپاڅیدو سترګو کې یې اوس هم اوښکې ښکاریدې راته یې وویل ستا ټولې خبرې ماواوریدې حمیده وروره ! د بې صبری څخه کار مه اخله صبر کوه دصبر میوه خوږه وي ماوویل عبدالله

صبر په هر څه کې په کار دی
په عاشقۍ کې بې صبري مزه کوینه

. عبدالله څه وکړم وڅه وکړم زړه مې خوږیږي
سر راباندې دروند شو څمکه ټوله راباندې چورلیده عبدالله تکیه راکړه اوکټ کې یې کښېنولم عبدالله ډېرې خبرې وکړې چې داسې خوره داسې ښنبه داسې کوه داسې مه کوه ما وویل عبدالله چې یو غم خو نه دی چې په سړه سینه یې وکړم له کوره پټ راغلی یم درسونوته مې بیل زړه خورم مور پلار ورونو ته بیل د وړانګې غم مې بیل ځوروي
څه وکړم؟ وا عبدالله ته ووایه څه وکړم؟ عبدالله هیڅ وه نه ویل ما وویل عبدالله ولې نه دې دي اوربدلي چې وایي،

یارې د شنې لښتې ګوزار دی

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې خوړلی رنګ يې ځای ته نه راځينه
يو زخم نه دی چې بهٔ جوړ شي
هزار زخمونه مې په زړه دي مړ به شـمه
يو د غريب پيدا کړم خدايه
بل د مين په زوراورو خلکو کـړ غم
که له غمه شرميدلی
په ما بهٔ نه راتلی جوړه جوړه غـمونه

عبدالله وويل هيله کوم چې نور غلی شه ولی په خبره نه پوهيږې؟ له ځانه ليونی مه جوړه هوښياران وايي که غر لوړ دی په سر لاره لري هرڅومره سخت کار چې وي د حل لار ورته پيدا کيږي ولی دومره ورخطا يې؟ ټوله شپه عبدالله په نصيحتونو راته تېره کړه موږ لا په خبرو وو چې د سهار ملا د لمانځه لپاره آذان وکړو عبدالله وويل حميده بسم الله وايه راپاځه اودس وکړه هر څه بهٔ خدای اسانه کړي ما او عبدالله چې کله مونځونه وکړل د سهار چای ښبلو لپاره کورته لاړو کله موچې چای وڅښه د باندې راووتو عبدالله ته مې وويل :
راځه چې په بيړه لاړ شو پوهنتون ته ګوندې څه چاره راته جوړه شي عبدالله وويل لونی کيږه مه امتحان ورکړه په قراره به لاړ شو ورځې هسې هم لوېږې دي ما چې هر څومره نا او نو وکړل عبدالله ونه منل اخر مجبور شوم چې پاتې شو عبدالله ته مې وويل که زاهد اوس دلته واي په کور کې نه وای پاتې شوی له ما سره چې په ټولګي کې وای بيا زما لپاره دومره نه وه مشکله عبدالله وويل ولې؟
ما وويل ځکه هغه د ژبپوهنې بنسټونو استاذ سره پېژني کيدای شي همدا سې يې نمرې راکړې وای د زاهد سره يې ډېره راشه درشه وه له هغه سره يې له نږدې نه پيژندل عبدالله وويل او زاهد ماهد پرېږده د سهار اته بجې وې چې د پوهنتون په لوري لاړو اته نيمې بجې امتحان اخيستل کيده کله چې پرچې ته

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېناستم په هیڅ نه پوهیدم، ناست د امتحان پرچې ته خو د خیال مرغه مې په خوست کې د وړانګې په کور کې پروازونه کول په هیڅ نه پوهیدم کله چې استاد د امتحان په صحنه کې ګرځیده زما خوا ته . راورسېده زما پرچې ته یې وکتل غلی شو څه یې ونه ویل

ما نه هم نوره لاره ورکه وه ټول فکر مې دوړانګې سره یو ځای وو یوائې دومره مې وکړل چې د پرچې په شا باندې مې ولیکل استاذه بښنه غواړم د ځینې ستونزو له امله چې زه یې لرم د هغې له امله نشم کولی چې ستا پوښتنو ته په سمه توګه ځواب وواېم ، که د زړه سوي وړ دي او بللم کامیاب مې کړه کني ناکامیږم خوهسې هم استاذ ته زما د زده کړې معلومات هسې هم وو چې حمید تمبل دی او که تکړه د ټولو مخکې ما پرچه ورکړه استاذ هک حیران شو زه چې دوه قدمه ترې لرې شوم استاذ راغږ کړ حمیده ای . حمیده ! ته اودریږه

استاذ چې تر ما راورسېدو راته یې وویل چې څه خبره ده لومړی خو غلی شوم وروسته مې په لنډو لنډو خبره ورته تیره کړه استاد یوائې سرو خوځاوه راته یې وویل ورځه ،

عبدالله د باندې د موټرو په تم ځای کې ناست وو زه یې چې ولیدم راته یې وویل څنګه دا سې زر راووتې ورته مې وویل د پرچې د حل کیدو سره یې کار وو پرچه مې حل کړه نور څه کوم استاذ نور څه رانه غواړي عبدالله نور څه ونه ویل دواړه د کور په لوري روان شو کور ته چې ورسېدو دواړه غبرګ کور ته دي ننه شوو پلوشې او امنې ادي چې ولیدو دواړه حیرانې شوې دوي هیڅکه دواړه یو ځای دومره وختې نه وو سره لیدلي عبدالله به چې سهار لاړو ما بیا ما به راتلو او هم دا شان زه هم د عبدالله مور امنې ادې وویل زویه له خیره څنګه دومره وختې راغلې اغه هم دواړه خیریت خو دی

عبدالله وویل خیراو خیریت دی خو ، د خو په ویلو سره یې خوله بند شوه مور یې نوره هم اندیښمنه شوه زویه ولی غلی شوې څه خبره ده عبدالله وویل مورې نور هیڅ نشته خو حمید روان دی ځي کور ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عبدالله مور چې دا خبره واوریده خوله یې وازه پاتې شوه هیڅ یې نشو ویلی عبدالله وویل مورې ولې ولاړه یې د حمیده سامان برابر کړه چې ناوخته کیږي مور یو ناڅاپه ټکان او خوړ لکه چا چې په زور سره خوځولې وي د عبدالله مور رامخکې شوه زه یې په دواړه مخه ښکل کړم راته یې وویل حمیده زویه دا هر څه رېښتیا دي ته رېښتیا له مونږه ځې ؟ عبدالله رېښتیا وایي ؟ ما چې د امنې ادې همداشان د پلوشې سترګو ته وکتل د دواړو په سترګو کې اوښکې راغلی وې ما زړه ښه نشو کړای چې ورته وو وایم عبدالله چې څه وایي دا هر څه رېښتیا دي زه ترډېره غلی وم د امنې ادې د زړه تڼاکه نوره وچاودې ده زه یې له دواړو لاسونو ونیوم په ژړا کې یې وویل بیا بیا ، بیاولې راتلې چې اوس رانه روان یې ولې د زمونږ سره لیدل عبدالله به بیا بې وروره شي مونږه .... چاته پرېږدې و حمیده زویه !

امنه ادې یو ځل بیا سلګو واخیسته ترډېره سلګو نه پرېښوده چې خبرې وکړي ترډېرو سلګو او ژړا وروسته لکه لیونۍ بیا په خبرو پیل وکړ ته ، ته به نه ځې ، ته به نه ځې ، ته به هیڅ کله نه ځې ته ، ته ته یوائې ، ته یوائې د عبدالله ورور یې د ستا نور ورونه نشته ما عبدالله پلوشې هم زړونه ټینګ نه شوو کړای مونږ هم په ژړا پیل وکړ ترډېره چوپتیا وه یوائې به د پوزې د کش کولو اواز راغی چې پوزه به یې پورته کش کړه او خاموشي به یې ماته کړه .

پلوشې ته مې چې وکتل هغې هم په سترګو کې ډېر څه راته وویل امنه ادې او پلوشه همغسې په خپل ځای ولاړې وې هیڅ یې نه ویل زه او عبدالله پخپله لګیا شوو چې خپل سامان برابر کړو لومړی مې خپل کالي راواخیستل هغه مې په بکس کې واچول عبدالله بلې کوټې ته په څه شي پسې لاړو پلوشه راغله راته یې وویل وروره ته ځې ما چاته پرېږدې ته خپلې مینې ته په درنه سترګه ګورې زمونږ مینې ته نه ماورته وویل پلوشې خورې ستا ټول کار مه خلاص کړی ټوله خبره مې عبدالله ته کړې عبدالله اوس بې خبره نه دی هغه ستاسو په مینه خبر دی اوس چې زه ځم دوه لیکونه ورکوم
عبدالله ته وایم چې یو ته ولوله او بل پلوشې ته ورکړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشې وويل نه داسې ونه کړې وروربه مې مړه کړې ما ته خپل ليک پخپله راکړه ما وويل چې تاته يې ځکه نه درکوم چې ته يې بيا نه منې چې حميد زما لپاره څه نه دي کړي مونږ همداخبرې کولې چې امنه ادې راغله په لاس کې څه ورسره وو ماته يې راوړاندې کړل ما چې ترې واخيستل ومې کتل پيسې وې ما چې هر څومره انکار ترې وکړ ويې نه منله .

زما بکسونه او جامې چې برابرې شوې له امينې ادې نه مې چې رخصت اخيسته امينې ادې کلک په زړه پورې جوخت نيولې وم دومره يې وژړل چې دومره ژړا به په ماپسې خپلې مور هم نه وي کړې د امنې ادې نه مې رخصت واخيست د پلوشې په سترګو کې هم ډنډ اوښکې ولاړې وې هغې ته مې لاس وراوږد کړ ورته مې وويل پلوشې خورې خفه کيږه مه زه بيا راځم.

ستا کار مې خلاص کړی عبدالله لږ زما نه وړاندې ولاړ وو ورغږ مې کړ عبدالله وه,عبدالله دا ليکونه واخله يو ستا دی او بل د پلوشې خور ته ورکړه عبدالله وويل سمه ده پلوشې ته مې مخ راواړوو دهغې په شونډو کې مې موسکا وليده چې غلې له ځانه سره موسکۍ شوه زه او عبدالله دواړه روان شو او روستي ځل لپاره مې مخ بيا ورواړه وو نه ګورم چې پلوشه او مور يې دواړه همغسې په دروازه کې ولاړې دي زه يې چې وليدم دواړه لاسونه يې پورت کړل ماهم چې زړه مې ډېر ټينګ ساتلی وو لاس ورته پورته کړ له سترګو مې اوښکې دګريوان په لورې تويې شوې.

سرک ته چې ورسېدو عبدالله ته مې وويل ته نور مه راسره ځه همدومره بس ده چې راسره راغلې خو عبدالله وه نه منله په يوټکسي موټر کې سپاره شو په پيښور کې يې د ټل اډې ته يوړو هلته له موټره ښکته شوو ټکسۍ وان ته عبدالله کرايه ورکړه هلته تيار د سرحد يابونډري موټر ولاړ وو فلائنکوچ موټر وو ځو سپرلۍ يې کمې وې سپرلۍ چې پوره شوې ما عبدالله ته وکتل دعبدالله په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې يوه به يې ګريوانه ته نه وه رابهيدلې چې بلې اوښکې به يې د مخ په اننګو لار جوړه کړه ما او عبدالله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره یو بل ټېنګ په غېږ سره نیولي وو عبدالله نه چې مې رخصت واخیست ورته مې وویل عبدالله ما چې کوم لیک د کومې خبرې لپاره درکړ او څه چې مې په کې لیکلي هیله کوم چې په هغې عمل وکړې.
عبدالله ووې ته بېغمه اوسه موټر ته چې وختم عبدالله راغږ کړ ګوره حمیده چې مونږ له یاده وه نه باسې موټر روان شو عبدالله تر ډېره همغلته ولاړ وو د عبدالله امنې ادې او پلوشې نه راتګ ماته دومره سخت وو لکه دخپل کورنه چې کوم د بل هېواد ته په سفر روان وم سترګو ته بۀ مې کله دعبدالله مور امنه ادې شوه چې ویل به یې رېښتیا ځې حمیده زو یه عبدالله رېښتیا وایې ما چې ورته وویل بلی زه په رېښتیا ځم امنې ادې په ژړا پیل وکړ راته یې وویل .
بیا ولی راتلې ولی –ولی دې له مونږ سره لیدل عبدالله زوی به بیا بې ورورہ پاتې شي هغې تر ډېره ژړل خبرې یې نه کولې وروسته یې بیا وویل ته – ته بۀ نه ځې ته بۀ هېڅکله نه ځې ته نور ورونه نه لرې د ستا یوا ځې عبدالله ورور دی ته به نه ځې ، ته به نه ځې کله بۀ مې سترګو ته پلوشه ودرېده چې راته ویل یې حمیده وروره زما د مینې کیسه چې ته په مخ بونه ځې نو څوک بۀ یې بوځي زه خو مې ورور نه شم خفه کولی ځکه چې له موره یودی مور ته مې هم نه شم ویلی که ما کوم بل چاته ورکړې زما ژوند بۀ ډېر تریخ شي ما به ډاډګیرنه ورکړه او پلوشه بۀ لږه ارامه شوه.
همدا شان عبدالله مې هم سترګو سترګو ته کیده موټر چې کله کوم جمپ ته بریک وواهه نو زما دخیال مرغه بۀ یې په لومه کې راګیر کړو وزرونه بۀ یې لنډ شول خو چې کله به سمې ته شوو دخیال مرغه بۀ مې بیا وزرونه پیدا شول دلو مې نه بۀ یې ځان خلاص کړ لنده دا چې په لاره کې کومه ستونزه نه وه اخر بونډرۍ ته راورسېدم موټروان ته دکرایې ورکولو وروسته د خوست دموټر په لور روان شوم کله چې سرحدي پولیسو ته راورسېدم تلاشي یې راځخه واخیسته دپاکستانه به چې کوم خلک یا مسافر راتلل دهغې بۀ د پاکستان مالیشی تلاشي نه اخیسته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې نه دافغانستان سرحدي پولیسو اخیسته که دافغانستان نه بۀ کوم سورلي پاکستان ته تله دهغې نه بیا دپاکستان مالیشی تلاشي اخیسته او دخوست ښار په موټر کې کښېناستو له دعا ویلو څخه وروسته موټر حرکت پیل کړ دا چې ما داڅو ورځې خوب نه وو کړی موټر دکړاپ کړوپ او موټر د ډېرې ښوریدا له امله زه بیا هم ویده شوی وم سترګې مې پټې شوی وې په هغه وخت کې لاړې نه وې جوړې کنډ کپر وې له ډېر مزل څخه وروسته چې مې سترګې پرانیستې په هواره دښته کې روان وو.
یو خواته یې غر او بل خواته هم سیمې ته چې ښه زیر شوم ومې پیژنده موټر اوس د توراوبو سمې ته رارسیدلی وو زه یو ځل بیا خیالونو او فکرونو په مخه کړم وړانګه مې سترګو ته نیغه ودریده راته ویل یې چې جانه ستا خو دامتحان پرچه ده دربه یې کړې حل به یې کړې ما به له دې امتحانه څوک خلاصوي .
زما سترګې خو اول الله ته دي او بیا تاته زړه مې راډک شو او رڼه رڼه کړم څاڅکو مې پرمخ لاره وکړه اوښکې مې دخولې ترکونجونو راوبهیدی داوښکو څاڅکی دمالګې په څیر تروه وو زما سره په څنګ کې بوډا ټوخی وکړ زما پام یې ځان ته واړوه دخیالونو دینا یې رنګه کړه اوښکې مې پاکې کړې دیو څو دقیقو مزل څخه وروسته خوست ښار ته ورسیدو دا چې دغرمې وخت وو د لمبیده او غسل څخه وورسته مې دموبایل څخه دپاکستان شبکې سیم کارت لرې کړ دافغانستان سیم کارت مې په کې واچوو یونټو ته مې چې وکتل یونټې یې تړل شوی وې دکریډت کارت له جمله کیدو څخه وروسته یونټې خلاصې شوې ورور ته مې زنګ وکړ.
ورور مې چې مبایل پورته کړ لومړی خو یې نه پیژندم وروسته یې راته وویل خبرې خو دی حمید ته ورته دي حمید خو نه یې ما ورته وویل ولې نه حمید یم ورور مې ښننه وغوښته راته یې وویل حمیده وورره ښننه غواړم خفه نه شی په لومړي سلام باندې ماته شک پیدا شو چې حمید دی خو وروسته فکر راغی چې هغه خو په پیښاور کې دی دا خو د داخل نمبر دی ما وویل خدای د وبښه دې کې د ښښنې څه ضرورت دی ښه دا راته ووایه چې کور ته درشم که څنګه وکړم مشر ورور مې وویل اوه بابا بیغمه راځه اوس مه ویرېږه زمونږ

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمیرانه ورونو سره بیلتون شوی د بیلتون کلمې مې زړه وچ وچ وخوړ اوه خو وروسته مې وویل ښۀ ده چې
سره بیل شو ترڅو به مود بل دلاسو لاندې ژوند کوو ورور ته مې وویل بس داده څو شیبې وروسته به زه در
ورسیږم اړیکه یې پرې کړه سیده لاړم د موټرو تم ځای په لور موټر کې کښېناستم څو تنه سپرلي کمې وې
کله چې سپرلي پوره شوې له دعا ویلو وروسته موټر حرکت وکړ زیات خوشاله وم چې له ډېرې مودې
وروسته به خپل کور ته داخل شم مور به مې څومره راته خوشاله شي ما چې اتم ټولګی په خوست ولایت کې
ولوست له هغې وروسته لاړم پیښاور ته دادی اوس مې یو کال د ادبیاتو پوهنځۍ هم لوستلئ او کور ته
. روان یم
موټروان ټیپ ته کله یو کیسټ وروا چوې خوند ورنه کړي کله بله موټروان له کیسټ نه وو انتخاب کړی چې
ورور مې بیا تلیفون راته وکړ راته یې ووې که موټر ته ختلی نه وې د نوي کلي په موټرو کې راشه زمونږ
کډې اوس زاړه کلي نه نوي ته وتلې هلته یو اوس. ماورته وویل زه اوس زاړه کلي ته نیږدې یم څنګه وکړم
.ورور مې وویل خیر دی پروانه کوي زاړه کلي ته چې سرک ګرځیدلی په هغې باندې ترې کوز شه
زه به موټر سایکل باندې درشم ماویل سمه ده ورور مې اړیکه پرې کړه زه سخت خفه شوم ځکه په کوم کلي
کې چې مې مینه اوسیده دهغې کلي نه زمونږ کډه تللې وه موټروان له همغسی په کیسټو کې اخته وو
کیسټې یې خوښې نه شوې
راډیو یې چلان کړه د راډیو ځاپې یې په
ځاپو برابر کړې دراډیو نه هغه سندره راوانه وه چې87.5
په کومه ورځ چې تازمونږ دکلی کـوروړ دی
. په هغه ورځ رانه د مستو ټپو شور وړی دی
سندره مې خوښه هم شوه خو خفه یې هم زیات کړم خفه یې ځکه کړم چې زمونږ کډه د وړانګې دکلي نه تللې
وه د وړانګې دیدن راته ګران ښکاریده په زاړه کلي کې چې وو هم زمونږ او دوړانګې کوره سره لرې وو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګي کور د کلي په يو سر کې وو زمونږ کور د کلي په بل سر کې خو بيا هم د وړانګي ليدل راته سخت نه وو ځکه چې يو کلی وو اوس ويرېدم ما ويل هسې نه چې په ليدو کې راته کومه ستونزه پيدا شي.

زه لا په همدې فکرونو کې وم چې موټروان راباندې غږ وکړ وروره زه لاهمدې ځايه پورې وم دا زمونږ وروستی سټاپ دی موټروان ته مې پيسې ورکړې زه د سرک په غاړه کښېناستم وړانګه مې ډېره سترګو سترګو ته کېده موبايل مې راواخيست او د وړانګي نمبر مې په کې ډايل کړ د لږ انتظار څخه وروسته اواز راغی کومه شميره چې تاسو ډايله کړې داوس لپاره لاس رسی نه ورته کېږي او يا له ساحې څخه بهر ده زړه مې له دې خبرې سره نور هم بې صبره شو.

ماويل راځه لومړی به د وړانګې ديدن وکړم بيا به کورته لاړشم ما له فيصله نه وه کړې چې د موټر سايکل اواز مې تر غوږ شو چې مخ مې واړاوه په ورور مې سترګې ولږېدې د لرې نه يې راته خندل ورور مې موټر سايکل د سړک په پورې غاړه ودراوو ماته يې لاس وخوځاوه چې د سړک نه را پورې شه ماهم په سړک کې دواړو خواوو ته سترګې واړولې چې په سړک کې به موټر نه وي بيا په سرک پورې وتم ورور رانه کلکه غيږه . تاوکړه له ستړي مشي او جوړتازه څخه وروسته دواړه د کور په لور روان شو

په لاره کې ما او ورور مې ډېرې خبرې وکړې کله چې کورته ورسېدو انګړ په لويه دروازه کې چې مور کوچنی خور او د کور نور غړي ولاړ وو کله چې له موټر سايکل ښکته شوم د مور مې صبر ونه شو له دروازې نه د باندې راووته کلک يې په سينه پورې ونيوم په مخ او تندي يې ښکل کړم له دروازې دننه مې کوچنۍ خور ولاړه وه خور مې د خوشاله ورځې راباندې خواړه پلې او داسې نور څه وشيندل د خور په سترګو کې مې د خوشالي ورځې ډنډ اوښکې ولاړې وې ما چې کوچنۍ خور او د کور نورو غړو سره ستړي مشي وکړه زه د کور په کتلو بوخت وم مور مې راباندې غږ کړ حميده زويه راځه کور به بيا پسې ګورې ډوډۍ اوخوره وږی شوی به يې دادی ساعت1:30بجې ته نيږدې شوی ريښتيا چې زه سخت وږی شوی . وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خپل کور ورڼو خویندو او د مور په لیدو رانه تنده اولوړه هیره شوه ما ووي موريٍ دادی دراغلم خو مبارکي له همدې ځایه درکوم مور مې وویل زویه خوشاله شی خدای د عمر په کې اوږد کړه کله چې ډوډۍ تیاره شوه کوچنۍ خور مې چې چاینک چلمچي او لاس پاک یې په مټ اچولي وو راغله لاسونو ته یې اوبه راواچولې ډوډۍ ته کښېناستو لومړۍ زه یواځې وم خو وروسته زما په ټینګار مور کوچنۍ خور او ورور هم راسره کښېناستل ټولو یو ځای ډوډۍ وخوړه.

ماله ډېرې مودې وروسته په ارامه توګه په ارام زړه ډوډۍ وخوړه ما دخپل کور د ډوډۍ ډېر ارمان کړی وو زه په اتم ټولګي کې وم چې په پټه په ډک زړه اوخفه له کوره وتلی وم

ما نن ورځ خپل ټول ورڼه همداشان

د بآندې مې میرانه ورونه هم ولیدل خو زما په خپلو ورونو کې یو وروکی وو هغه مې تر ماخوستنه پورې تر سترګو نه شو ما یې هم پوښتنه ونه کړه ما وویل یا بۀ دې ماماګانو کره تللی وي یا بۀ یې دکوم انډیوال کره شپه کړې وي.

یوولسم څپرکی

شپه تېره شوه سهار شو دسهار د چای څښلو څخه وروسته مې له ځانه سره کلک هوډ وکړ چې نن بۀ خامخا ورانګه ګورم زړه مې صبر نه کاوه زړه مې ویل نن چې په هرڅومره قیمت کیږئ هم باید وړانګې دیدن رابآندې وکړې دمور ورور او همداشان زما په زړه کې بلا خبرې وې چې په خپلو کې مو سره شریکې کړې وې په لومړۍ شپه خو راته ورور او مور ټولې خبرې ونه شوې کړای ځکه چې زه ډېر ستړی وم ما چې د ماخوستن ډوډۍ وخوړه لمونځ مې وکړ او څملاستم ټوله شپه په ځان نه یم پوه شوی چې شپه څنګه تېره . شوه سهار چې راپاخیدم د زړه زور راباندې بر وو ویل یې چې نن باید خامخا د وړانګې دیدن وکړم سهار مو چای وڅښه اته یا اته نیمې بجې به وې چې د بآندې راووتم د وړنګې نمبر مې اوکې کړ له دریم زنګ څخه وروسته مبایل پورته شو دمبایل دپورته کیدو سره مې زړه لړزونکی غږ راغی سلام علیکم ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثوک ما په بنده ژبه وویل و –آ– وعلیکم السلام وړانګي ګراني زه– زه یم حمید وړانګي وویل جانه نمبر خو دي داخل د افغانستان دی څنګه راغلی خو بۀ نه یي ما ورته وویل ولی نه وړانګي راغلی یم خو- خو غواړم چي نن ورځ له تاسره ووینم څنګه دخوښۀ ده وړانګي وویل جانه زه– زه دي په ددین پسي ړندیږم او ته وایي چي څنګه دخوښۀ ده.

ما بیا په بنده ژبه وویل زاهد او اغه- اغه بل ورور دي داسي ښه- ښه نوم یي دی رانه هیر شو اغه– اغه مشر ورور په کور کي بۀ نه وي وړانګي د خپل مشر ورور نوم واخیست او ویي ویل چي فلانی یادوي ما وویل هو اغه شته که نشته وړانګي کټ ، کټ وخندل او ویي ویل جانه نه شته ښغمه راځه وړانګي نور څه هم ویل خو لکه چي مور یي پرې راغله په لنډو یي وویل جانه نورې خبرې به بیا وروسته کوو مور- مور مي راغله د خدای په امان کله یي چي اړیکه پرې کړه ما وویل که له اوږو مي غر کوز کړې یوه شیبۀ له ځانه سره غلی . کښېناستم ما ویل که مور یي لاړه شي ګوندي بیا تلیفون راته وکړي

څو دقیقې وروسته ته مي مبایل ته بیا زنګ راغی چي ومي کتل د وړانګي نمبر وو زما اټکل سم وو د اوکي تنۍ مي کیکاږله وړانګي د سلام نه وروسته په لنډو ، لنډو ټکو کي وویل جانه مور پسي ورور راغلی خپل کور ته یي بیائي دڅو شپو لپاره پلار مي دا څو ورځې کیږي چي کابل ته تللی په کور کي یواځي زاهد و مشر ورور مي پاتي دي هغوی هم چي سهار له کوره ووځي ماښام بیرته راځي زه به دې حجرې کوچنۍ دروازه درته خلاصه کړم حجرې ته راشه زه ستا انتظار کوم جانه زه مي اوس مورته جامي برابروم ستا . دلیدو په هیله د خدای په امان

وړانګي چي اړیکه پرې کړه ماویل اوس چي مي وزرونه پیدا شوي وی په هوا مي هلته ځانه رسلوی وای په دې یواځي خدای او زه پوهیږم چي زما په زړه کي څه تیریږي یو ځلي مي فکر وکړ چي له ورور نه موټر سایکل واخله په موټر سایکل به لاړ شم که بیا مي وویل که په موټر سایکل لاړ شم کیدای شي هلته راته مزاحمت وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیدای شي چې خپل موټرسایکل راته غماز کر شي د موټر سایکل نه په پښو روغ یم داړه کلي لاره مې
ونیوه پوره یو ساعت مزل بهٔ مې کړی وي چې وړانګې کلي ته ورسېدم. ښائسته په زړه پوري هوا چلېده ټول
وجود مې په ترنم کې وو بندونه مې سست سست کیدل او ځان مې د جنت په هوا کې لیده د حجرې دروازې
ته چې نیږدې شوم دروازه مې غلی خلاصه کړه لکه غل په قراره مې سر حجرې ته دننه کړ لومړی مې ښي
خوا ته نظر واچوه څوک نه تر سترګو کیدل، بیا مې کیڼې خوا ته سترګې واړولې، په وړانګه مې سترګې
ولږیدې د ګلونو په منځ کې ولاړه وه ،کله یو ګل ته لاس ورتېر کړي غواړي چې له ډنډره یې راپرې کړي خو
خوند ورنه کړي بیرته لاس راټول کړي د بل ګل په لور ورشي وړانګه د ګلونو یوه ګیډۍ جوړه کړي،
د حجرې په برنډې کیني او پښې لاندې وغزوې ما نور انتظار ونه شو کړای، د پښو ښخه مې چپل لرې کړل
قرار ، قرار چې د پښو اواز مې نه اوریدل کیده خوا ته ورغلم د برنډې په ستنه مې ځان پناه کړ وړانګه
راپاڅیده د دروازې په لوري لاړه سر یې له دروازې څخه بهر کړ ایخوا دیخوا یې سترګې واړولې څوک یې
ترسترګو نه شول بیرته را راوانه شوه پهٔ بیرته راتلو کې یې دا لنډۍ له ځانه سره ویلې

.

جانه د ستا خاطر لپاره
تلي مې سوزي په غرمو ولاړه یــــــــــــــــمه
خدای د زما په شان مین کړه چې نا سته پاسته دې له غمه سره وینه

مبارکي راکړې علمه چې پرې مینه یم هغه کلي ته راځـــــینه
وړانګه بیرته خپل ځای ته راغله کښېناسته له ځان سره یې څه ویل خوزه نه پرې پوهیدم نوره مې د صبر .
کاسه ډکه شوه د برانډې ستنې نه غلی راد ښخوا شوم اوس زه د وړانګې شاته ولاړ وم وړانګې د څنګ جیب
ته لاس کړ مبایل یې راواخیست زما نمبر یې په کې ډایل کړ وړانګې چې مبایل غوږ ته ونیوه زما هم نور
وار خطا شو ما ویل اوس خپل موبایل حال درپسې وایي ماهم زړه د زمري کړ په وړانګه مې سترګې پټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دهغې لاس نه مبایل لاندې ځمکې ته ګوزار شو   د مبایل تخته په یوې لاړه او بیټرې یې په بله وړانګه تر ډېره غلې وه زما نوم خوېې نه شو اخیستی ځکه ویرېده د خپلې خور سیمه نوم یې واخیست دا سې نور څو نومونه یې واخیستل خو زه همغسې غلی وم کله مې چې سترګې ورخلاصې کړې زه یې .ولیدم بې اختیاره یې له خولې ووتل لکه خوله چې دوړانګې په واک کې نه وي
آه – جانه ته ! له همدې ویلو سره یې ځان زما غیږې ته تسلیم کړ تر ډېره یې سر زما په مټ را ایښی وو له سترې مشې او پوښتنې څخه وروسته یې وویل چې زه خودې دومره وویرولم چې د سر وینې مې پښو ته او د پښو وینې مې سر ته لاړې،. وړانګې وویل جانه ښه شوه چې راغلې زه ویردم ما ویل هسې نه چې رانشې ما وویل ګرانې څنګه چې ستا په زړه کې یم همدا شان زما په زړه کې هم یې نو په همدې اساس یوه دقیقه هم له ماڅخه نه یې لرې شوې که څه هم په زړګې کې د بیلتون چنجې چیچلم بیا هم له خدایه راضې یم چې دا دی بیا یې هم تاته راورسولم او ته مې مخ ته ولاړه یې وړانګې وویل جانه زړه مې ډېر خفه وو ښۀ شوه چې راغلی جانه ستا زړه خفه کوی هم نه شم خو بیا هم که پته یې وساتم کیدای شي چې زما او ستا لپاره تاوان . ولري
ما وویل ولې ګرانې زما او ستا په مینځ کې خو یوه خبره هم پټه نه ده وړانګې ګرانې ته باید یوه خبره هم له ما نه پټه نه کړې خبره څه ده وړانګې وویل جانه ته چې په پیښاور کې وې تلیفون مې درته وکړ هلته مې نه شول درته ویلی چې پلار مې په بن ورکوي ما ویل هسې نه په تاڅه ونه شي پلار مې نیت کړی چې ما د رحیم ګل اکا ته ورکړي د رحیم ګل د نوم په اوریدو مې زړه پښو ته وښوئیده په بنده ، بنده ژبۀ مې وویل وړانګې ګرانې اغه - اغه دوه ودونه یې چې دي اغه رحیم ګل اکا یادوې وړانګې په سترګو کې اوښکې راغلی جانه . همغه بدبخته یادوم دوه ودونه یې کړي خو ، خو خدای پرې یو لور او ځوی هم نه دی لورولی
دا څو اونۍ کیږي چې له پلار سره مې حجرې ته راځي خدای خبر چې پلار ته به یې د څومره پیسو د ورکړې ویلي وي پلار مې د پیسو ډېر شوقي دی هغه ته پیسې ډېرې خوند ورکوي جانه ته مې ځکه مخکې خبر

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې یو ځل او به له ورخه تېرې شي بیا بیرته نه راګرځي، جانه بیا بهٔ ته راته وایې چې زه به دې مخکې خبر کړی وای،

ما وویل وړانګې د پلار سره د مور اوورونه هم مني، وړانګې وویل جانه هغوی خو تر اوسه نه ده منلې خو پلار مې چې یو ځلې کومه خبره وکړي په هغې ډېر ټینګ ولاړ وي بیا یې نه بدلوي، جانه یو ځل بیا وایم چې د دنیا په مخ ټول انسانان زما ورونه دي یو به هم زما د خاوند په نوم یاد نشي بغیر له تانه ،کله چې وړانګې خبرې پای ته ورسولې زه په خیالونو او فکرونو ډېر ژور تللی وم په هیڅ نه پوهیدم د وړانګې خبرو ډېر سربدله کړی وم د وړانګې هرې خبرې په زړه بیل بیل تاثیر کاوه،

له سترګو مې مړې اوښکې راتوی شوې وړانګې ته مې وویل چې وړانګې ګرانې ته فکر مه کوه تر هغو چې ستا پلار بیرته له کابله راځي زه به یو څه وکړم وړانګې هم زما خبره وکړه جانه تر هغې چې مې پلار له کابله راځي ته باید ډېر څه وکړې ما او وړانګې په خپلو کې ډېرې خبرې وکړې ما د راتلونکي خبرې لپاره لاړې ! تیرې کړې خو له مانه وړانګه مخکې شوه ویې ویل جانه

زه به نوره لاړه شم کورته هسې نه چې سیما یا کوم بل څوک را باندې راشي ماوویل سمه ده وړانګې ته مې رخصت ورکړ زه په ناهیلي قدمونو له حجرې راووتم دوړانګې د پلار خبرو چې وړانګې ماته وکړې بیخي .سربدله کړی وم د زاړه کلي نه تر نوي کلي پورې هیڅ په لاره نه یم پوه شوی چې ما څومره مزل وکړ

کور ته چې ورسېدم مور مې راته وویل زویه رنګ دولې داسې زیړ اوښتی او دا دومره ورځ چیرته وې دا دومره ورځ دې چیرته تېره کړه؟ ما وویل مورې رنګ به مې هیسې زیړ وي ډېر وخت کیږئ چې په پښو مزل مې نه دی کړی ما دمور دیوې پوښتنې ځواب پریښود ورته مې ونه ویل چې مې ورځ چیرته تېره کړه مور مې بیا وویل زویه راته ودې نه ویې چې ورځ د چیرته تېره کړه چیرې تللی وې؟ ورته مې وویل مورې دزاهد . دوی کره تللی وم او ټوله ورځ مې هم هلته تېره کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راته وویل ځنګه زاهد د ولیده کنه ځنګه وو ،ماورته وویل نه مورې زاهد خو مې وه نه لیده خو.....
مور مې وویل خو څه، ما ددې لپاره چې مور مې راباندې پوه نه شي په بنده بنده ژبۀ مې وویل مورې زاهد چیرې تللې وه خو اغه ، اغه دزاهد دخور څه نوم دی ،خدایه رانه هیر شو داسې ښۀ نوم یې دی ودریږه.مور مې خبره راپرې کړه راته یې وویل حمیده زویه له تانه د زاهد دخور نوم هم هیر شوی دی دزاهد خور وړانګه نو میږې ماوویل او همدغه یادوم وړانګه له وړانګې سره مې ولیدل،
مور مې راته وویل ښۀ نو څه یې ویل زه دمور دې پوښتنې لږ ورخطا کړم ما ویل اوس ځنګه ځواب ورکړم چې وړانګې څه ویل. ما وویل هیڅ نه د خپلې ناروغۍ نه یې سر شکوو چې ډیره سخته ناروغي راباندې تېره شوه چې دلته مې چا علاج نه شو کوی بالاخره مجبور شول چې پیښور ته مې یوسي ما له مور نه خبره بدله کړه په دروغو مې ورته وویل چې وړانګې ماته دخپلې ناروغۍ په اړه وویل مور مې هم خبره تائید کړه راته یې وویل زویه ریښتیا ده وړانګه ډیره سخته ناروغه وه د ټول کور یې ورته زړه خفه وو هسې نه چې ځوانه وړانګه رانه مرګی واخلي خو اوس د پخوا په پرتله ډیره ښۀ شوې ده ما او مور مې خبرې کولی چې دماښام اذان وشو ما مې مورته وویل مورې زه به لمانځه لپاره لاړشم جوماته مور مې هم وویل سمه ده زویه . لاړه شه خو چې ځنګه لمونځ وکړې ژر بیرته راځه وخت ډیر خراب دی
زه جومات لاړم د لمانځه کولو څخه وروسته سمدستي کور ته راروان شوم ځکه زمونږ کډه نوي راغلی وه او بل زه له ټولو نه وروسته راغلی وم د چاسره بلد نه وم کورته چې راغلم درې واړه ورونه مې په انګړ کې یو ځای ناست وو مشر ورور مې چې ولدیم زیات خوشاله شو ځکه هغه بله ورځ کورته نه وو راغلی راپاڅیدو له ښه هرکلي او ستړي مشي نه وروسته رانه د درسونو په اړه پوښتنه وکړه ما هم ورته ټوله کیسه وکړه چې څومره درس مې ویلی او ځنګه مې خپلې زده کړې تر دې ځایه رارسولې مور مې کوچنۍ خورته غږ وکړ لورې وا لورې ډوډۍ تیاره ده لاسونه ته اوبه وروا چوه کوچنۍ خور مې چلمچي او بګنۍ (لوټه) په لاس . راغله مونږ ته یې لاسونو ته اوبه راواچولې ډوډۍ راوړل شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ چې ډوډۍ وخوړه زه د درس د ویلو په پلمه د مور کوټې ته لاړم هلته په کټ اوږد وغزېدم تر ډېره په دې فکر کې وم چې له مور سره څنګه خبرې وکړم او د زاهد دوی کور ته یې په مرکه ولېږم خو یوې خبرې ته مې زړګی ډېر خفه وو هغه دا چې ما وې که زه مې مور په مرکه ولېږم که د زاهد دوی کورنۍ یې ونه مني او نه وو ایي ،ما هم خبره ونه ځنډوله د هماغې ورځې په سهار مې له مور سره خبره شریکه کړه مور مې زما مشر ورور سره خبره شریکه کړه وور مې هم پر ته له کومې خبرې په خوښۍ سره ومنله مور مې وویل وړانګه هم ښه نجلۍ ده.

انشاء الله چې دوړانګې مو ربه نه راته و نه کړې خلور پنځه ورځې وروسته مې مور مشر ورور او کوچنۍ خور د زاهد دوی کورته په مرکه لاړل مازیګر څلورنیمې بجې به وې زه په انتظار وم چې کله به یې مور بیرته راځي هغوی به ورته څنګه ځواب ورکړی هو به یې ویلی وي که نه به یې ویلي وي ما په خپله له ځانه سوال هم وکړ او ځواب به مې هم په خپله ورکوو زه د مور په کوټه کې ناست وم چې د لوی دروازې اواز-مې ترغوږ شو له کتابه راپاڅیدم د کوټې له کړکې نه مې د لوی دورازې له لورې نظر واچاوه نه ګورم چې کوچنۍ خور او مور مې دواړه په دروازه رادننه شوې وروړ مې ورسره نه وو زه په منډه له کوټې راووتم مور او کوچنۍ خور مخې ته مې ځان ورسوه ، مخکې له دې چې زه دوی ته ستړې مشې ووایم ساه مې بنده ، بنده کېده له مور نه پوښتنه وکړه مورې اغوی- اغوی څه وویل نه خو به یې نه وي ویلي مور مې غلې وه ځواب یې رانه کړ ما بیا وویل مورې و مورې له ډېر انتظاره مې سترګې دې دروازې په لورې سپینې شوې اوس راته ته ، ته هم ځواب نه راکوې مورې ځواب راکړه کنه اغوی درته هو ویلی که نه یې وایلی مور مې خبره راپرېکړه حمیده زویه ته خو لږ صبر وکړه کوټې ته د ورسیږم ارام د وکړم په ارام سره به تو له کیسه درته وکړم ما ورته وویل مورې دومره خبرې د وکړې یو اځې آ و او نه نه شې راته ویلی ښه دادی زه هم لاړم ته چې راته ا ، او نه جواب نه راکوې زه بۀ اوس په خپله هغې ته .....خبره مې بنده کړه.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هسې نه چې مور راباندې پوهه شي چې زوی مې له وړانګې سره په تلیفون خبرې کوي هسې نه چې
په وړانګ کوم بل ډول ګمان وکړي مور مې وویل زویه نا یې نه دې ویلي خو.... مور مې نوره غلي شوه ویې
ویل راځه نوره خبره به کوټه کې درته وکړم زما زړه لږ ارام شو ماویل شکر نه خویې نه دې ویلي خو دا خو
. یې له بیا څه مور مې خبره ولی په خو باندې بس کړه

دوولسم څپرکی

مور مې خبره داسې پیل کړه حمیده زویه کله چې مونږ هلته ورسېدو له ښه راغلاست او ستړي مشي څخه
وروسته کله چې ما دوړانګې غوښتنه ستا لپاره وکړه لومړی خو دوړانګې مورهیڅ ځواب نه راکاوه خو لږ
وروسته د وړانګې مور او زاهد دواړه د باندې لاړل او زر بیرته راغلل زما په ګومان چې دوي په خپلو کې
کومه مشوره سره کوله د وړانګې مور رحمت بي بي وویل وبښی خورې چې تاسې خفه نه شی ما خو
وړاندې درته وویل چې حمید دخپل زوي زاهد غوندې راباندې ګران دی خو زه مې اوس لور نه شم درکولی
نه درته آ او نه درته هو ویلی شم زما زړه صبر ونه کړ مور ته په خبرو کې ورولویدم ورته مې وویل مورې تا
.پوښتنه ورنه ونه کړه چې علت یې څه دی

هو او نه ځواب ولی نه شې راکولی؟ مور مې وویل زویه ته خو لږ خبرې ته وار کوه همدې خبرې ته زه راځم
ما وویل سمه ده مور مې وویل حمیده زویه ما ورته وویل چې اوس ولی د هو او نه ځواب نه شې راکولی د
وړانګې مور رحمت بي بي وویل ځکه مونږ اوس د آ او نه ځواب نه شو درکولی ترڅو اغه دوړانګې پلار له
کابله راغلی نه وي کله چې دوړانګې پلار راغی مونږ به خبره سره شریکه کړو د هو او نه ځواب بۀ کورته
درولیږو مور یې وویل ما هم نوره ټینګار ورسره ونه کړ مور مې چې خبرې پای ته ورسولې ما هم د ارامۍ
.ساه واخیسته ومې ویل شکر خدایه که آیې ورته نه دي ویلي

نو نه یې هم ورته نه دي ویلي ګوندې د زړه ارمان مې پوره شي ځکه دنیا په امید خوړل کیږي شپې او ورځې
تیرېدې زما فکر به تر ډېره د وړانګې سره وو او هیڅ نه پوهیدم چې څه وکړم د مور راتګ څخه مې پوره یوه

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونۍ تیره شوه خو دوړانګي دکور نه د هو او نه ځواب رانه غی زما په فکر کې همیشه، په پرلپسې ډول دوړانګې نوم ،د وړانګې خیال ،دوړانګې د مخ انځور نږدې والی او لرې والی ګرځي خدای شاهد دی چې زه دوړانګې سره ځومره مینه لرم خو نه پوهیږم چې دغه مینه بۀ زما په نصیب شي کنه د وړانګې تصویر به . مې همیش په زړګي پورې کلک نیولی وو

ځومره به چې زه د خپلې مینې دګرانې وړانګې دخپل ځان په فکر کې وم همدومره به را سره دپلوشې غم هم وو په اونۍ کې بۀ مې دوه درې ځلې اړیکه ورسره نیوله دپلوشې عبدالله دعبدالله مور امنې ادې سره به مې هم خبرې کولې خو ډیرې خبرې به مې له زاهد سره وې دپلوشې دواده په اړه نن مې بیا په موبایل کې دپلوشې نمبر رواړوو او داوکې کولو څخه وروسته کله چې زنګ تېر شو له دویم زنګ له تیردو څخه وروسته پلوشې تلیفون پورته کړ پلوشه زیاته خوشاله معلومیده ساه یې ډوبه ، ډوبه کیده ما ترې وپوښتل پلوشې څنګه د ساه داسې ډوبه ، ډوبه کیږې پلوشې په بنده بنده ژبه وویل حمیده وروره اغه ، اغه ده ، زه ، زه خپل مطلب ته ورسیدم ما خپله مینه ترلاسه کړه دا ، دا ټول ستا برکت که ته نه وی خدای خبر چې زه . بریالۍ کیدم

ما او پلوشې ډیرې خبرې وکړې اړیکه مې ورسره پرې کړه څنګه چې ما اړیکه پریکړه هغه لنډۍ خولې ته .راغله چې

نصیبه وسوزې یره شې

. تندیه مات شې په تایې څه لیکلي دینه

پلوشه څنګه زر خپلې مینې ته ورسیده زما څنګه نصیب دی زما په تندي یې څه لیکلي دي زه یو ځلې بیا فکرونو په مخ کړم له خپله ځانه مې پوښتنې شروع کړې وې هغوی تراوسه نه د هو او نه دې نه ځواب راکړ علت یې څه دی؟ ایا دوي نه غواړې چې وړانګه دې زما په نوم یاده شي ؟ایا دوي نه غواړي چې زما اود وړانګې د زړه ارمان پوره شي؟ ایا د دوو زړونو پیوند بد کار دی؟ زه تر ډیره په همدې کش مکش کې وم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ نه پوهیدم چې اخیر څه وکړم زړه مې نور انتظار نه شو کولی او وړانګې نمبر مې په مبایل کې راواړه اوکې مې کړ، دمبایل دځواب په انتظاروم
الو ! الو ! وړانګې غږ ډېر خوږ راباندې ولږیده هغې وویل سلام علیکم ! ما وویل وعلیکم السلام هغې څه ویل خو خبره مې ترې ونیوه ورته مې وویل دا ولې ؟ ولې دمور داسې وکړل ؟اغې، اغې خو هیڅ ځواب راونه لیږه پلار دې نه دی راغلی که ولی ځواب نه رالیږې؟ وړانګې ووې جانه زه څه وکړم زه نه پوهیږم چې هغوی ولې داسې کوي پلار خو مې دهمغې ورځې په سبا راغی ،ما وویل مور او ورور د خبره ورسره شریکه کړه کنه؟ وړانګې وویل جانه مو راو زاهد خو خبره ورسره شریکه کړه خو ، خو پلار مې هیڅ ځواب ورنه کړ نه پوهیږم چې پلار مې ولی داسې کوي. وړانګه تر ډېره غلې وه ما وویل ګوره وړانګې په یواځې ځان څه نه کیږي ته هم لږ څه وکړه چې داځل مور درولیږم چې نا ونه وایې وړانګې وویل جانه ته خو پوهیږې چې په پښتنو کې جینۍ دا ډول کار نه شي کولی زه به څه وکړم زه خو هیڅ نه شم کولی ما وویل ګرانې وړانګې په ما کې څه غلطي ده اغوی ولې داسې کوي ؟اغوی ، اغوی ځواب ولې نه راکوي ؟ګوره وړانګې زما واده بغیر له تانه د بل چاسره ګران دی زه له تاسره مینه لرم زه دومره مینه درسره لرم چې دخپلې مینې او ستا ستاینې الفاظ نه لرم زه ، زه...... خو وړانګې خبره راپرې کړه جانه ته مه ورخطا کیږه .هرڅه به سم شي ما وویل وړانګې ما ، ما څه ورخطایي کړې
ای ! هی جانه نه پوهیږم چې ته ولې داسې غږیږې ما لومړی ځل درته ویلي چې ستا نه بغیر په دنیا کې زما د خاوند په نوم هیڅوک یاد نه شي پوه شوې کنه ما وویل وړانګې ګرانې هغه به هم ښایسته ورځ وي چې ستا دسمال یې راوړی وي دې خبرې سره وړانګه غلې موسکۍ شوه څه یې ونه ویل پښتنې حیا اجازه ورنه کړه .چې څه یې ویلي وای ما بیا وویل وړانګې زه ، زه غواړم چې مور مې بیا په مرکه درولیږم
ستا ځنګه خوښه ده وړانګه یو څو شیبې له حیا غلې وه بیا یې وویل جانه زه ، زه به په دې کې څه ووایم .ته دې خپل زړه ته ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل زما خوداسې خوښۀ ده چې يوځل بيا مركه درليږم ځكه پښتنانه ټول داسې دي چې په لومړي ځل چاته خور لور نه وركوي.

خوګوره كه دا ځل هم ونه شي زه به ليونى شم زما زړه به پرک وچوي، د وړانګې زړه خفه شو هيڅ يې ونه ويل يو اوږد اسويلى يې وكړ ما وويل ګرانې بخښنه غواړم خفه مې كړې خفګان مې درورساوه وړانګې وويل . چپ، چپ جانه داڅه وايې ته له مانه بخښنه غواړې

دا خو هيڅ خبره نه ده

.ما وويل څه خيردى هر څه بۀ خداى اسانه كړي

وړانګې وويل جانه زه ، زه له تاسره مينه لرم ما هم وويل وړانګې زه هم له تاسره مينه لرم

ما به چې هرڅومره زياتې خبرې له وړانګې سره كولې هغومره مينه به مې له وړانګې سره زياتيده زړه مې نه غوښتل چې يوه شيبه هم ترې لرې شي. ما چې كله اړيكه پرې كړه سيده لاړم د مور كوټې ته مور ته مې بيا د وړانګې د غوښتلو وويل مور مې هم راسره وومنله هيڅ يې ونه ويل يوازې دومره يې وويل چې نه پوهيږم .چې دوړانګې پلار نه دى راغلى كه هغوى ځواب ولى راونه ليږه

په مور باندې زه سخت ګران وم زما هيڅ خبره يې ځمكې ته نه غورځوله هره خبره به چې ما وكړه مور به راسره منله تراوسه يې نه ده دي راته ويلي خداى دزما مور ته اوږد عمر وركړي ما باندې شپې او ورځې ډېرې په سختۍ سره تيرېدې نور مې انتظار نه وو نه بله مور ته يې يو ځل بيا وويل مورې څنګه په مركه نه ځې مور مې وويل زويه ځم زما هم له ياده نه يې وتلى د همغې ورځې په سهار مې مور ځان تيار كړ چې په مركه لاړه شي خو په كوركې مې نور ورونه نه وو هغوى ټول سهار وختي له كوره وتلي وو ما ددې لپاره چې مور مې پاتې نه شي ماورته وويل مورې د پاخه سړک پورې به زه درسره لاړ شم له هغې وروسته خو په خپله . هم تلى شي مور مې هم خبره راسره ومنله زه مخكې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ خور او مور مي راپسې شاته رواني وې کله چې پاخه سړک ته ورسېدو مور او کوچنۍ خور مې د
وړانګې کورته رواني شوې زه بېرته راستون شوم په لاره چې تلم کله کله به پښه نیولې شوم ماویل راځه
. تر هغې همدلته کښېنه ترڅو چې مور او کوچنۍ خور بېرته راغلي نه وي
کله به روان شوم کله به ودریدم په ارام سره کور ته راورسېدم زمونږ په کور کې د توت یوه لویه ونه وه
د توت وني لاندې مې کټ واچوه د مور او کوچنۍ خور راتلو په انتظار کښېناستم زه د مور او کوچنۍ خور
په انتظار وم چې اوس په څه ډول خبر راوړي چې یو کارغه راغی د توت وني په سر کې کښېناسته په کاغ
کاغ يې شروع وکړه زه چې کوچنۍ وم د زړو ښځو نه مې اوریدلي وو چې کارغه د بدو زیرۍ راوړي خدای
خبر چې هر څه ډول وي خو ما اوریدلي ول ښه راباندې ونه لګیده پاڅیدم تیږه مې واخیسته ګوزار مې پرې
وکړ د توت ونې څخه والوت په دیوال کښېناستو زه بیا پاڅیدم له دیواله نه مې هم پسې واخیست پنځه
شپږ دقیقې نه وې تیرې چې بېرته بیا راغی ډیر نل سترګې و زه سترې او مجبور شوم چې انګړ پریږدم او
کوټې ته لاړ شم ترڅو د کارغه مردار غږ وانه ورم په کټ کې اوږد وغزیدم هیڅ مې فکرنه بدلیده د وړانګې
.تصویر مې رواخیست یو دوه ځلې مې ټینګ په زړه پورې ونیوه بیا مې رالرې کړ
سترګو ته مې مخامخ ونیوه د وړانګې له تصویر سره مې خبرې شروع کړې او له خدایه مې دا سوال کاوه چې
اې خدایه ما او دغه وړانګه چې ما یې اوس تصویر مخ ته نیولی له یو بل څخه مه بیلوه خدایه که بې ځایه
خبره نه وي زما او د وړانګې روحونه سره جوخت کړه خدایه ستا په اشاره تل پاتې کیدای شي خدایه مونږ مه
بیلوه، خدایه مونږ دواړه یو ځای ولره مالا دعا پای ته نه وه رسولې چې مور مې کوټې ته را ننه شوه ورته
مې وویل مورې سترې مشې په خیر راغلې مور مې وویل زویه خیر یوسې مور مې داخل لړه پریشانه
معلومیده سترې هم زیاته وه څه مې ورته ونه ویل د مور چې ښه د مه جوړه شوه ترې و مې پوښتل مورې
خوشاله راغلی یې که خفه مور مې غلې شوه څه یې نه وویل زه پوه شوم چې نا یې ویلي خو بیا مې هم مور ته
وویل، مورې ومورې ، مور مې چې خوله یې خبرو کولو ته جوړه کړه څه یې نه شو ویلی ما وویل مورې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره ده خبرې ولې نه کوې راته ووایه چې څه یې ویلې مور مې وویل زویه نوره جینۍ هم ډېرې دې داسې
. ښایسته جینۍ به درته وکړم چې وړانګه به دې هیره شي ما وویل مورې هیله کوم
چې د وړانګې په اړه څه مه وایه د وړانګې سره څوک په ښایست کې نه شي سمیدی دوړانګې نه بغیر زه
یوې نجلۍ سره هم واده ته تیار نه یم ماته خبره وکړه چې هغوی څه ویلي مور مې وویل زویه دوړانګې
ورونو دوړانګې مور خوښه وه خو چې کله یې خبره پلار ته ورسېده هلته د دوي په مخ کې خو یې څه راته
ونه ویل د هغوی نه یې ګوښې کړم راته یې وویل وړانګه پسې نن راغلي یې بیا چې راشې په لاس دې نیسم
په کومه چې راغلي یې په هغې به ځې پوه شوې اغه مې رحیم ګل اکاته ورکړې پوه شوې که نه خوګوره چې
دا خبره دې دخولې بهر نه شي ،
چې وړانګه یې رحیم ګل ته ورکړې دا معامله ما او رحیم ګل په پته کړې هیڅوک پرې خبر نه دي پلار یې
دومره ظالم انسان دی چې د پیسو په مقابل کې یې څوارلس کلنه لور وړانګه رحیم ګل اکا ته چې دوه
ودونه لري هم ، خو خدای یوزوی هم نه دي پرې لور ولی هغې ته یې ورکړې خدایه داسې پلار چاته مه ور
کوې،
ما وویل مورې دا ، دا ، ته څه وایې ، وړانګه زما ده وړانګه بغیر له مانه د بل چا نه شي کیدای وړانګه زما ده
زه همداوس ځم چې وړانګه خبره کړم مور چې راپسې ناري کړې حمیده زویه اې ، اې حمیده زویه له ځانه
لیونی مه جوړوه نوره نجونې خو څه کمې نه دي ولې له ځانه لیونی جوړه وې خو ما د مور خبرو ته غوږ
کینښود دباندې راووتم وړانګې ته مې تلیفون وکړ وړانګې سرله واره وویل جانه بخښنه غواړم پلار مې
ډیر ظالم دی پوهیږم چې بیا به یې ورته نا ویلي وي خو جانه زما ژمنه ژمنه ده زه په خپله ژمنه ولاړه یم ما
وویل وړانګې ، وړانګې ګرانې غلطي ستا نه ده زه پوهیږم چې ته،ته په خپله ژمنه ولاړه یې خو ، خو اغه ،
.اغه پلار دې ژمنې پوره کولو ته نه پریږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار دې مخکې له دې چې ته یا ستا کورنۍ خبره شي ته یې په پټه هماغهه، هماغه لعنتي ته ورکړې یې ورانګه په ژړا شوه تر ډیره یې ورې ورې سلګۍ کولې ما ورته ډاډګیرنه ورکړه چې زه هم زاهد ته تلیفون کوم ورته وایم چې زه له ورانګې سره مینه لرم د ورانګې نه بغیرژوند نه شم کولی ته هم ورته وایه چې زه هم د حمیده سره مینه لرم کیدای شي چې زاهد ما او تا سره مرسته وکړي ورانګې وویل دا ښه ګه کیدای شي چې په دې کار کې زاهد زما سره مرسته وکړي .

ما ورته ووې ورانګې کوم کار چې ستا پلار او رحیم ګل کړی په دې باندې هیڅوک خبر نه دي که خبر هم وي په دې باندې څوک باور نه کوي ورانګې را سره ومنله ما چې له ورانګې نه اړیکه پرې کړه سمدستي مې زاهد ته تلیفون وکړ زاهد وار له واره وویل سلام بچو د چا حال احوال هم نه اخلې ما په قراره وویل زاهده له دې خبرو به تېر شو اوس مې تلیفون دیو سوال لپاره کړی هیله کوم چې اول د خدای په دربار او بیا ستا په در منظور شي.

زاهد وویل حمیده دا څه ډول خبرې کوې ما وویل زاهده خبرې به لرې ترخې وي ستا لپاره خو دا خبرې د ورانګې او زما ژوند ژغورلی شي زاهد وویل ستا په مطلب پوه نه شوم ما وویل زاهده زه ، زه غواړم چې د ورانګې سره واده، واده وکړم پلار ظالم دې ورانګه رحیم ګل اکا ته ورکړې خو نور څوک پرې خبر نه دي ته کولی شې چې له ما سره مرسته وکړې

زاهد وویل زه له تا سره هیڅ مرسته نه شم کولی تا ته د هغې مړه کیدل او ژوندي پاتې کیدل هیڅ مهم نه دي پوه شوې کنه زما زړه راډک شو ومې ویل کاشکې چې همدا سې وای چې د ورانګې ژوند او مرګ ما ته مهم نه وی خو ، خو اوس ما او ورانګه له دې بلا نه خلاص کړه زاهده هیله کوم زاهد وویل ته څه خبر یې چې ورانګه له تا سره مینه کوي د کومې خوا غریبې .

ما وویل زه ، زه پوهیږمه زاهده ورانګه ، ورانګه هم همدا غواړي ته، ته له هغې نه هم پوښتنه کولی شې زاهد یو دم غلی شو په ارامه یې وویل ته چې دومره کلک یې زه به د هغې نه پوښتنه وکړم که ریښتیا دا سې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه زه کوم مخالفت نه لرم ماوويل زاهده ډېره مننه خير يوسي دخداى په امان زاهدهم وويل دخداى په امان
ما يو ځل بيا وړانګې ته تليفون وکړ او ددې خبر زيرې مې پرې وکړ اوس زه تر ډېره په دې فکر کې وم چې زه
به د ورونو سره خبره څرنګه شريکه کړم پوره يوه اونۍ تېره شوه خو زاهد له خوا کوم خبر رانه غى زړه مې
ډېر بې صبره و ورونو راته وويل ته لږ صبر وکړه چې د زاهد دوي کورنۍ نه څه ډول خبر راځي بيا مونږ پوه
شه او کار مو ته ترې خلاص يې.
خو ما بيا هم د ورونو خبره ونه منله وړانګې ته مې تليفون وکړ او هغې ته مې دليدو وويل چې نن شپه بايد
ما او تا خامخا سره ووينو وړانګې ووي سمه ده په داسې وخت کې راشه چې د کورنۍ ټول غړي مو ويده
وي لږ ناوخت راشه د ماښام اذان چې وشو مور ته مې وويل مورې زړه مې خفه دى غواړم چې نن شپه
د ماماګانو کره يوسم مور مې وويل زويه اوس ناوخته دى لارې هم خرابې دي اوس څه غواړې سبا ته به لاړ
شې ماوويل نه مورې په زړه مې بوج بېخي زيات دى ګوندې هلته لږ کم شي مور مې وويل ښه لاړ شه خو د
ورور نه دې موټر سايکل واخله په هغې لاړ شه لږ به زر ورسيږې.
ما وويل نه مورې همداسې په پښو ځم پام به مې هم غلط شي مور مې په نه زړه راسره ومنله او روان شوم
هلته چې ورسېدم ډېر په ويريدلو قدمونو حجرې ته د ننه شوم ښه و بخت مې بيدار و په حجره کې هيڅوک
نه وو په برنډه کې کېنېناستم زه ډېر ويريدم ما ويل هسې نه چې زاهد دګاونډيانو حجرې ته تللى وي د هغې
خوا راباندې رانه شي. دخو دقيقو انتظار څخه وروسته وړانګه راغله په لومړي ځل يې چې په ماسترګې
ولږيدې لړه پښه نيولې شوه ځکه توره شپه وه څه سم نه ښکاريدل ماغلى ورغږ کړ وړانګې زه يم راځه ماتر
ډېره وړانګې ته او وړانګې ماته کتل ما په ټوکو وويل اى بې وفا زه لا تر اوسه ستا په يادونو کې خپلې
ورځې شپې او شپې ورځې کوم لا تر اوسه مې ستا ښکلې انځور چې ترا بده به مې دزړه په سپينه پاڼه
انځوردې نه دى پاک کړى.

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګې ژوره ساه واخیسته او ویې ویل ستا هره خبره په مه ښه لږي زه خوستا په خبرو نه مړیږم ته چې څه وایې وایه یې زه په خپله ځوکه باندې پیښمان شوم وړانګه مې په زړه پورې ټینګه ونیوه وړانګې وویل جانه په ما د ځانه زیات باور ولره د ژوند هیڅ ډول ستونزې به ماله تانه بیله نه کړي ، وړانګې په غیږ کې دومره مینه دومره وفا او دومره صداقت و چې زه یې په خپله کړې خبره پښمان کړم چې ما دې له هغې سره دا ډول ځوکه نه وای کړې ما ددې لپاره چې دوړانګې خفګان لرې کړم ما وویل وړانګې ګرانې تا دزاهد سره خبره شریکه کړه که نه ،

هغې ووې ولې نه ما چې هغې ته خبره وکړه په لومړیو کې خو غلی و وروسته یې راته ووې خورې ته مه خفه کیږه زه ستا ترڅنګ ولاړیم وړانګې بیا وویل مور مشر وررور او زاهدزما په طرف ولاړ دي پلار مې ګوښی دی ما وویل وړانګې که خدای کول زه او ته کامیاب یو ماوړانګې ته ووې نوره څه کور ته لاړه شه شپه سبا کیدو ته په نیږدې کیدو ده وړانګې د رخصت لپاره لاس راوږد کړ ماتر ډېره د وړانګې لاس په لاس کې نیولی و چې زاهد راباندې راغی زه او وړانګه دواړه سخت وویریدو او وړانګې په مخ کې خو وینه نه وه رنګ یې تک زیړ واوښت خو چې کله زاهد سترې مشې راکړه راته ویې ویل ویریږی مه ما ستاسو ټولې خبرې واوریدې بیا وړانګه چې څنګه له کوره راووته زما ورته پام شو زه پسې راووتم ما وویل چې راځه ته اوګوره چې وړانګه څه کوي او چیرې ځي د وړانګې رنګ نور هم زیړ شو ستونې یې وچ و هیڅ یې نه شول ویلی.

.زاهد وویل چې پلار ته مې چې هر څومره وویل هغه ونه منله پلار مې په خپله خبره ټینګ ولاړ دی

زاهد وویل حمیده زه یو تصمیم لرم چې زه به یې له تا سره شریک کړم ته به یې په کور کې وروڼو ته ووایې چې ستا وروڼه څه وایې دغه تصمیم ما ، مشر وررور او مور مې نیولی مونږ دا تصمیم لرو چې ته او وړانګه دواړه کوم بل ولایت ته دیو څه وخت لپاره لاړ شی هر کله چې خبره حل شي بیا به بیرته راشی ته به دا خبره وروڼو ته وکړې که درسره وه یې منله ما ته به تلیفون وکړې جامې او داسې نور ضروري سامان به درسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلی او سړک ته به ځان راورسوي ما اوو ړانګي چې دا خبرې واوریدې مونږ هیڅ دا باور نه کاوه چې دا خبرې به زاهد کوي د زاهد نه یې په سترګو سترګو کې مننه وکړه په بیړه دکور په لور روان شوم دا چې لږه تیاره وه او بل خدای خبر زه به په کومو فکرونو کې روان وم چې د اوبو ډنډ ته مې پښه وروښوییده او ډنډ ته وغورځیدم ترنیمایي نامه پورې اوبه راغله ډنډ په تل کې ډېرې سرېښناکې خټې وې په ډېره سختۍ له اوبو څخه راپورته شوم یو بوټ مې هم په اوبو کې پاتې شو.

کله چې راروان شوم دا سې معلومیدم لکه ګوډ چې په لاره راروان وي ځکه یوه پښه کې مې بوټ و او په بله کې نه و ریښتیا ده چې یو بوټ دې پښو وي او بل نه سړی دا سې معلومیږي. لکه ګوډ چې په لاره روان وي ما هم په بیړه د بوټ مزی خلاص کړ هغه بل بوټ مې همغلته پریښود تورې پښې د کور په لور راروان شوم د سهار اذان نه مخکې کورته ورسېدم دروازه مې چې ولیده بنده وه په بیړه مې دوه درې ځلې ووهله د لږ ځنډ څخه وروسته مې مور دروازه بیرته کړه مور مې دومره په بیړه راغلې وه چې د ټکرې یوه پیڅه یې په سر وه او بله په ځمکه ښوئیده مور چې زه تورې (بیلې) پښې په اوبو لوند خیشت او په خټو ککړ ولیدم نارې یې کړې زویه دا چا داولې ، ولې تورې پښې راغلې ولې ، جامې لندې خیشتې او له خټو ککړې دې زویه کوم ځای به دې خوږ نه وي؟ د دوي لاسونه مات کړې مور ماته د خبرو وار نه

راکوو ما وویل مورې ومورې نه خو ماته هم غوږ کیده زه روغ او جوړیم او یو ډنډ کې ولویدم مور مې وویل نه نه دا په ډنډ کې نه یې لویدلی خامخا چا درته څه ویلي دي د اوبو په ډنډ کې چې لویدلی یې بوټان د څه کړل مور مې چې کله ښه ارامه شوه ما ورته ټوله کیسه وکړه ورته مې وویل چې ورونه مې لمانځه ته پاڅیدلي که نه مور مې ووې پاڅیدلي په کوټه کې دي ته راځه اول جامې بدلې کړه بیا به له هغوی سره ووینې ما هم دا ښه وبلله جامې مې بدلې کړې د مور کوټې ته راغلم ورونو چې زه ولیدم راته یې وویل ته خو ماماګانو کره نه وې

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی ما وویل تللی وم ورونو مې وویل نو بیا ځنګه دومره وختي راغللې ماورته ووله خبره وکړه چې زاهد د زاهد مور همدا اشان د زاهد مشر ورور په دې خبره سلا شوي چې ته او وړانګه دیو څه وخت لپاره بل ولایت ته لاړ شی مونږ بۀ دلته خبره حل کړو بیا به راځی ورونو مې چې دا خبره واوریده زیاته یې خوښه شوه مشر ورور مې لږ غلی شو زما خوښۀ ده خو په یو شرط ما وویل هغه کوم شرط دی وروره هغه وویل هغه دا چې که وړانګې ورونه یو لیکلی خط مونږ ته راکړي چې په هغې کې ستا ، دوړانګې، د زاهد ،د زاهد دمشر ورور امضاء یا ګوتې لګیدلې وي ما وویل وروره اوس په دې څه کوې ورور مې ویل حمیده ته لا وړوکی یې دومره خبرو باندې نه پوهیږې هسې نه چې وروسته بیا کومه لانجه راته جوړه کړي ما هم ورسره ومنله زاهد ته مې تلیفون وکړ او د ورور شرط مې ورته وړاندې کړ زاهد نه او نو ونه کړ راته یې وویل تاسو چې راځی ما به هرڅه لیکلي وي زما امضاء ، د ورور امضاء همدا اشان د مور ګوته به پرې لګیدلي وي صرف چې تاسو راشی امضاء په کې وکړی او لیکلی خط درسره واخلی مور مې جامې راته تیارې کړې یو ښه غټ بکس یې راته برابر کړ یو څو پیسې یې راکړې زه چې روان شوم تر دروازې پورې مور هم راسره راغله مور چې رخصت راکوو لومړی یې په دواړه مخه ښکل کړم بیا یې رخصت راکړ د مور په سترګو کې مې ډنډ اوښکې ولاړې وې لاسونه یې هواته پورته کړي وو شونډې یې رپیدلې او دعا یې کوله درې واړه په موټر کې سپاره شوو دزاړه کلي په لورې روان شوو کله چې سرک ته ورسېدو زمونږ څخه دمخه زاهد ، دزاهد مشر ورور او وړانګه په انتظار ناست وو.

مونږ چې ځنګه له موټره ښکته شوو سترې مشي څخه وروسته زاهد سمد ستي لیکلی خط زما ورور ته ورکړ لومړی یې له ځان سره ولوست بیا یې خپله امضاء زما امضا هم په کې وکړه او جیب کې یې کیښود زاهد ،د هغه مشر ورور او مور ګوتې پرې لږیدلي وې زاهد ووي نور دلته ستاسو معطل کیدل ښۀ کار نه دی مونږه وړانګه د کورنه دناروغۍ په پلمه رایستلې هسې نه چې پلار پرې خبر نشي ما او وړانګې د زاهد نه په سترګو کې مننه وکړه د وړانګې په سترګو کې اوښکې ډنډ ولاړې وې ما چې زاهد ،د زاهد مشر ورور

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداشان خپلو ورونو ته وکتل د دوي سترګو کې هم اوښکې ښکاريدې ده هم مخکې له مخکې د موټر غم خوړلی و مونږ موټر کې سپاره شوو له دعا ويلو نه وروسته مونږ حرکت وکړ دوي تر ډېره همغلته ولاړ وو.

ديارلسم څپرکی

مونږ چې ګرديز ته ورسېدو د ډوډۍ لپاره له موټره راښکته شوو ډوډۍ مو وخوړه له ځان سره مولږه ميوه او نور سامان راوخيستل مونږ اوس د تنګي وردګو په لور روان شوو د تنګي وردګو نه چې لږ تېر شي هلته مې د دوست کور و ما ويل هلته به ځوشپې وکړو له هغې وروسته به د ځان لپاره يو کور په کرايه ونيسو.
زه او وړانګه په خپلو کې په خبرو بوخت وو کله کله به مو د شيشې څخه دباندې نظر واچوو وړانګې به کله يو شي ته اشاره وکړه کله بل ته هغه شی ګوره څومره ښکلی دی دا سيمه څومره ښکې ده کله به يې په هوا کې مرغانو ته پام شو کله په ونو کې ناستو مرغانوته دا ځل يې د يولوړ نښتر په سر کې دوو مرغانو ته پام شو وړانګې وويل جانه اې جانه هغه د لوړې ونې په سر کې څومره ښکلي مرغان ناست دي.
په اغه دېخوا منډه(ځانګه) باندې دوه مرغان په خپلو کې يو او بل ته په خوله کې خواړه ورکوي وه دې ليدل ما مرغان ښه ليدلي وو خو وړانګې ته مې وويل نه ګرانې له مانه خو فناه دې زه په موټر کې ښې خواته ناست وم وړانګه ګڅې خواته وړانګې خپل ښی لاس زما په مټ کيښود راته يې وويل ته دمخ را ديخوا کړه هغه وينې د اولې ونې نه دېخوا ما وويل اوو ، دا دی ا وس مې وليدل وړانګې وويل کاشکې جانه چې زه او ته.... سترګې يې چې پورته کړې په موټروان يې سترګې ولګيدې غلې شوه خبرې يې د پښتينې حيا له وجې نيمګړې پريښودې مونږ نوره وردګوته نيږدې وو چې په لاره کې راته امريکايې ځواکونه مخکې شول امريکايانو پښه نيولی مزل کاوه کله چې تنګي وردګو ته نږدې شوو په لاره کې امريکايې ځواکونو ته طالبانو کمين نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امریکیانو او طالبانو ترمنځ سخته جګړه ونښته په موټرو کې ناستو ښځو او ماشومانو ژړا پیل کړه ,کله راکټ کله د هوان مرمۍ او کله وړې مرمۍ راځي زمونږ سره خوا کې لړې زمونږ لړ مخکې امریکایانو په غټ موټر باندې درې ځلور د هوان او راکټ مرمۍ ولږیدې ددی موټر په لږیدو سره د امریکیانو وار پار خطا شو کوم موټر چې ولګیدو ددی موټر نه مخکې د امریکیانو زغروال موټر ولاړ و په هغې کې چې کوم پوځیان وو هغې د سپرلۍ په موټر وارونه وکړل درې ځلور موټریې وویشتل جنګ لږ ارام شو زمونږ موټروان غوښتل چې ځان یوې څنډې ته کړي له هغې خوا پرې زربه وشوه موټروان یې په لومړي زربې سره ختم کړ یو ځل بیا ډزې پیل شوې په دواړو غوړږونو هیڅ نه اوریدل کیدل چې یو ناڅاپه مې غږ ترغوږ شو اخ .، اخ جانه ولږیدم دی غږ را باندې زړه اری اری کړ

وړانګه مې په غیږ کې راړنګه شوه ما چې وړانګې ته وکتل یو ګوزار ټټر ته لګیدلی وه وړانګه هیڅ نه ښوریده پرې نارې مې کړې وړانګې وه وړانګې ما ، ما چاته پریږدې وړانګې ای ، ای وړانګې سترګې وغړوه وړانګې یو زګیروی وکړ اوویې ویل جانه، با ، بخښنه غواړم ته له ماا ،ا ، ماسره دومره په تکلیف شوې،وی جانه ،وړانګه به دومره خوږو کې هم زما په غم کې وه جنګ پوره ۳ ساعته دوام وکړ جنګ قرار شو د امریکیانو لپاره چینوک الوتکې راغلی خپل مړي او زخمیان یې په کې واچول او د عامو خلکو لپاره دملي اوردو امبولانسونه راغلل ټول شهیدان او زخمیان یې تر روغتون ورسول.

وړانګه یې د عملیاتو خونې ته ننویستله ډاکټر ته مې ووې ډاکټر صاحب هرڅومره پیسې دې چې په کار وي زه یې درکوم خو چې هغه ژوندۍ پاتې شي ډاکټر وویل څوانه مرګ او ژوند زما په لاس کې نه دی هغه د الله په لاس کې دي زه به خپله خواري وکړم نجلۍ دې څه ده؟ ډاکټر ته مې سپینه خبره وکړه ډاکټر سرو خوزاوه او د عملیاتو خونې ته دننه شو ما ته څمکې ځای نه راکوو کله به د کلینیک یو سر ته لاړم کله بل ته کله بۀ مې غوږ و نه د عملیات خانې په دوارزه پورې ټینګ ونیول هیڅ مې زړه صبر نه کاوه د عملیات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني د دروازې مخې ته په دواړو پښو کښېناستم سرمې د زنګانو په منځ کې کېښود ځومره مې چې ژړلی شول هغومره مې وژړل.
ډاکټر دروازه پرانیسته راته یې وویل ځوانه ژاړه مه په ژاړه څه نه کيږي د ملګرې د وینه کمه ده ماورته ده زما هم ډاکټر وویل ډېره ښه ده راځه کله چې عملیات O+ وویل زما وینه ورسره برابره ده دهغې هم خانې ته دننه شوم نیږدې وه چې له خولې مې چغې وتلی وای خو ځان مې سره کلک کړ ډاکټر وینه رانه واخیسته زه یې بیا د باندې راوویستم د لږ ځنډ څخه وروسته ډاکټر راووتو په سترګو کې یې اوښکې وې لومړی خو یې څه نه ویل.
خو چې کله ماورته وویل ډاکټر صاحب دخدای په خاطر ولی غلی یې ولی څه نه وایې په هغې خو به څه نوي شوي ډاکټر صاحب، ډاکټر صاحب هیله کوم ډاکټر وویل ځوانه ما ډېره خواري وکړه خو ، خو مینه دې شهیده شوه ! هغې دوه ځلې نارې کړې چې جانه ! وه جانه ! راشه چې وروستی دیدن خو دې وکړم او روستۍ چیغې سره یې غږ په ستوني کې بند شو کله مې چې ولیده ساه یې ورکړې وه ډاکټر مې له مخې لرې کړ په عملیات خاني مې ورمنډه کړه نارې مې کړې وړانګې ای وړانګې دادی زه راغلم وړانګې سترګې پرانیزه.
بیلتونه کور دمولی رنګ کړه
په نور خلکو ورانوې ودان کــــــورونه
جانان مې مړ شو زه ژوندی یم باقي ژوندون به خدایه څنګه تیرومه
یارمې ، دخاورو مسافر شو مانه یې واخیستل په دې دنیـــا لاسونه
مرګیه ډېر تلورا د وکړو
. دیار په زړه کې خــــــولا ډېر وو ارمانونه
ډاکټر صاحب له اوږې ونیوم دوړانګې نه یې راپاځولم بلې کوټې ته یې بوتلم موبایل یې رانه واخیست راته یې وویل ورور د څه نومیږې ما ورته د ورور نوم واخیست زما ورور نمبریې په مبایل کې راوړاوه هغه ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون وکړ زما په ګمان چې ورور به مې غږ پرې کړی وي چې هلو حمیده له دې خوا ډاکټر ځواب ورکړ
بخښنه غواړم حمید نه یم د کابل   کلینیک څخه د رسره ډاکټر خبرې کوم ورور مې ترې پوښتنه وکړه
څه خبره ده.

ډاکټر ځواب ورکړ چې وروره خفه کیږه مه د حمید مینه شهـــــــــــــــــــیده شوه ! کابل
کلینیک ته ځان راورسوه موبایل یې بیرته ماته راکړ ماغوښتل چې وړانګې ته ورشم خو ډاکټر نه پریښودم
ما چې هر څومره زارۍ ورته وکړې زما زارۍ یې ونه منلې د ماخوستن اووه بجې وې چې زما ورور
همداشان د شهیدې وړانګې ورور زاهد راغلل ورور مې چې زه خفه او زما په سترګو کې اوښکې ولیدې
رامنده یې کړه په غیږ کې یې کلک ونیوم ما زاهد او ورور چې ټوله شپه په ناستې تېره کړه هیڅ خوب یوه
هم ونه کړ سبا سهار د کور په لور روان شو کورته چې ورسېدو کوم ورور مې چې کور کې پاتې وو خپل
خپلوان یې ټول خبر کړي وو زاهد غوښتل چې وړانګه خپل کور ته یوسي خو ما ورته وویل:
زاهده پلار د په ژودون نه غوښتل چې د وړانګې مخ ووینې نو اوس چې شهیده ده اوس یې ولې ورولم زه نه
غواړم چې پلار د وړانګه ووینې زاهد بیا وویل خیر په خپله پلارنۍ هدیره کې به قبر ورته ووهو ما بیا ورته
وویل زاهده وړانګه زما ده ماته مو سپارلې وه زه غواړم چې په خپله هدیره کې کې یې خاورو ته وسپارم
زاهد هم راسره ومنله د مازدیګر څلور بجې وې چې د وړانګې مور راغله هغه تراوسه زاهد نه وه خبره کړې
کله یې چې په شهیده وړانګه سترګې ولګیدې په ژړاه یې پیل وکړ.
وړانګې لورې ! ای وړانګې لورې سترګې پرانیزه مور د سر ته ولاړه ده وړانګې دا چا داسې وکړل دا کوم
ظالم په وینو کې لمبولې یې وړانګې مور سره په خوا کې زاهد هم ولاړ وو زاهد ژړل نه خو خدای خبر چې
دده په زړه کې څه تیریدل یو ناڅاپه راولوید بې هو شه شو زاهد مو ژر روغتون ته ورساوه هر کله چې په
هوش راغلو ژر بیرته راغللو د وړانګې جنازه یې واخیسته د وړانګې همزولو وړو او زړو ټولو کریغې او

WWW.KHOST.AF

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري وهلې جنازه يې چې له کوره وويسته ما ته وړانګې هغه سندره رايا ده شوه چې ما ته يې په ليک کې ليکلي وه.

.ای هی يار مانه وړي
زما دلدار مانه وړي
زړګی مې چوي زما د خوږ زړګي قرار مانه وړي

.وړانګې خپله ژمنه پوره کړه چې ويل يې جانه ستانه بغير به زما د خاوند په نوم بل ښوک ياد نه شي پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوست ویب

WWW.KHOST-WEB.NET

خپلواکه ناپیلې ټولنیزه او فرهنګي ویبپاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library